

Eva Hauserová

Přitažlivost západních mužů
aneb
Zrání Madly v sedmi krocích

*Tento příběh se odehrává na počátku devadesátých let.
Všechny postavy a instituce jsou fiktivní, ale pokud vám něco
připomenou, budu se cítit polichocena.
Autorka*

OBSAH

Úvod

Sebevědomá žena

1. krok

Všichni muži nejsou k zahození

2. krok

Růžový svět reklam

3. krok

Platinový ježek aneb O důležitosti správného image

4. krok

Pomsta Českého inženýra

5. krok

Katastrofální pád z výšin

6. krok

Muka žárlivosti

7. krok

Ďáblice má vlastně dobré srdce

Závěr

Život má spoustu možností

Zrání Madly C. v sedmi krocích
aneb
Cenná poučení do života

(úryvky z rukopisu, které by se daly použít na obálku, při křtinách knihy, k propagaci apod.)

1.

Madla kočce: "Na lidi si musíš dávat bacha, protože ti chtějí nalajnovat život podle svýho. A čím víc prohlašují, že jim na tobě záleží, tím drastičtější se na tebe budou sápat, aby ti ho nalajnovali. Takže je vždycky musíš předejít a postavit je před hotovou věc."

2.

Smysl života je ve stylu.

3.

Jak se člověk stylizuje, tak takový potom doopravdy je.

4.

Bodrá gynekoložka: "My ženský se musíme sichrovat, abysme se nedostaly do neštěstí, jelikož na chlapy není žádnéj spoleh! Jasou jak malý děti!"

5.

Renata Musilová: "Muži v pozici moci začnou být vzteklí, podráždění a agresivní, pokud jim jejich moc není pravidelně potvrzována, nejlépe lichotkami."

6.

Američan Bob: "Jestli tě to potěší, tak já mám svou teorii o lidský povaze. Podle ní se děti roděj úplně zlý a teprve v průběhu života se tak trochu kultivujou."

7.

Renata Musilová: "Nejlepší obrana proti pomluvám spočívá v tom, když skutečnost předčí všechno, co si kdo proti tobě dokáže vymyslet."

Úvod

Sebevědomá žena

Už je to určitě naposledy, říká si Madla. Nesmím myslet na to, že je to Petr, musím se soustředit na vjemy z jeho hedvábné pokožky, na to příjemné teplo, na ten základní vzrušující fakt, že on je mužskej a já ženská, naše těla jsou si možná vzájemně docela sympatická... Snažila se soustředit na samotný akt, vnikej do mě, vem si mě, udělej mi to... tohle nikdy nevykřikovala nahlas, ale když si to v duchu říkala, utvrzovala a posilovala se ve svém vzrušení... Sex ji pořád fascinoval svou novostí a stále ještě měla sklony sama sebe přitom pozorovat jakoby zvnějšku. Tušila, že se nedokáže do svých pocitů dostatečně ponořit. Znova zkusila se soustředit. Jeho hladoučkový, tvrdý, jakoby mírně sukovitý úd... ne, to snad není pravda! Náhle si v šoku uvědomila, že Petr zapomněl na kondom. Zapomněl? Ale co teď? Připadalo jí, že na všechno je už pozdě. Mohla by ho TEĎ ze sebe shodit a začít se chovat jako nějaká hysterka? Madla neměla se sexem ještě tak moc zkušeností, a tak měla pořád zábrany ten prožitek něčím kazit. Je to ale vůbec možný? Petr, a že by zapomněl? Ten pedant, ten puntičkář, ten... na okamžik ještě zadoufala, že si alespoň dá pozor, ale pak ucítila silné závěrečné pohyby jeho těla, nekontrolované sténání a pulzy jeho doznívajícího vzrušení. Ne! Zvedla se v ní panika, ale věděla, že je stejně pozdě se nějak fyzicky bránit - už se to prostě stalo - ale proč, proboha? Proč to udělal?

Překulil se z ní na záda a líně se protáhl se zavřenýma očima. Nikdy moc nemluvil a v těchhle chvílích už vůbec ne. Madla ale cítila sílící vztek. Srdce jí prudce bušilo. Horečně vzpomínala, jak to vypadá s jejím menstruačním kalendářem. Dnešek nepatří k těm úplně nejplodnějším dnům, ale stejně... ten mizera! Jak se mu mohlo něco takového stát?

Klekla si k němu a prudce s ním zatřásla. "Jakto, že... že sis nedal pozor?" vyhrkla podrážděně. "Co když budu v jináči? Co pak?"

Petr tady ležel jakoby v polospánku, uvolněný a zpocený. Teď otevřel oči a zatvářil se překvapeně a šokovaně - a trošinku se pousmál. Zvedl se na lokty. Díval se na ni a mlčel. Co jinýho by se od něj taky dalo čekat, rozčilovala se Madla. Vždycky jen mlčí. Jakmile by měl říct nějaký vážnej názor na něco, mlčí. Jakoby tím naznačoval, že je to samozřejmý. Že zdravěj rozum člověku přece jasně říká, jak to je.

Madla tady v jeho bytě už párkrát zůstala přes noc a dnes o tom původně uvažovala taky, ale najednou se jí vůbec nechtělo prožít tady další dusnou a horkou letní panelákovou noc, s Petrovým chrápáním, zvuky televize od sousedů a s tím zvláštním pachem ředidla a svíčkové, který prosakoval celým domem. Podívala se k oknu: venku bylo ještě světlo. Zvenčí se ozval řev nákladáku. Petr si přehodil tenkou pokrývku přes nahé tělo a zase zavřel oči, jako by usoudil, že nejlepší bude trpělivě vyčkat, až tahle nepříjemná situace sama od sebe přejde.

Madla byla vzteky bez sebe, ale potlačila touhu mu vyrvat vlasy i s kořínky (stejně mu dost padaly) a vrhla se radši do koupelny, rozhodnutá se

osprchovat, obléci a co nejrychleji odsud zmizet. Dusila se pocitem, že už s Petrem nevydrží ani vteřinu; způsobil jí takový šok, že se jí rázem začal hnusit, připadal jí naprosto nesnesitelný, jako nějaký slizký parazit, který chce skrz naskrz proniknout jejím tělem a úplně ji opanovat. Vlezla do vany a trhla zaseknutou pákou sprchy. V téhle miniaturní koupelně vždycky vrážela rukama do stěn a pocákala celou podlahu, protože tu prostě nebylo k hnutí. Z druhé strany tenké zdi se ozýval křik nějakého dítěte, které se zřejmě taky právě koupalo. Hm, možná že je to roztomilý, ale já to tedy mít nemusím, vztekala se v duchu Madla, určitě ne v osmnácti!

Zatracený idiot! Důkladně se osprchovala a schválně nechala na podlaze nacákanou vodu. Věděla, že to Petra dráždí, protože je fanaticky posedlý pořádkem.

Ted' mu řeknu, že už se s ním nikdy nechci vidět, rozhodla se. Vyrázila z koupelny, drapsla svoje oblečení a rychle si ho navlékala. Stejně měla jen kalhotky a krátké puntíkové letní šaty. Přemýšlela o tom, jak to ted' Petrovi řekne, když se z válendy ozvalo: "Takový těhotenství může pěkně zkazit postavu. Kamilka přibrala dvacet kilo a půl roku pak jedla jen grepy." Kamila byla Petrova bývalá milenka, se kterou ale udržoval nápadně přátelské styky a o které věděl každý intimní detail.

"S Kamilou se jdi už konečně jednou vycpat," zuřila Madla, "a jestli tě to zajímá, tak mě dětičky vůbec nelákají, stačí mi vidět na ulici ty řvoucí a žvatlající tvory a mám jich dost, děkuju, nechci."

"Těhotenstvím žena uzraje," poučil ji Petr. "Změní se pro ni celý svět, najednou si uvědomí svoji odpovědnost..."

Madle se potvrdilo její podezření: udělal to schválně. Chce, aby s ním měla dítě. Neuvěřitelná věc. Po těch všech kecech, jací chudáci jsou jeho kamarádi, kteří se nechali uhnat a přivázali si k noze kouli v podobě manželky.

Pro tuto chvíli u ní zvědavost zvítězila nad zlostí. "Cože, a ty by ses chtěl oženit? Usadit se a mít rodinu? To bys fakt chtěl? A se mnou?" zasypala ho otázkami.

"Každěj mužskej jednou zhlopne a vlezle do chomoutu," nasadil Petr přihlouplý úsměv uloveného ženáče. "Jako všichni chlapi od nás z kanceláře." Madla si s hrůzou uvědomila, že to je jeho způsob, jak jí nabízí sňatek.

"A to myslíš jako fakt se mnou?" zeptala se pro jistotu znova.

"No, je pravda, že mně je skoro třicet a tobě osmnáct," pustil se Petr do napůl ironického, napůl vážného výkladu, "ale ženy stárnou mnohem rychleji, jak se říká, sotva rozkvetou, hned uvadnou, a ty se sice zdáš být hodně duševně nezralá, ale na druhý straně za chvíli budeš mít přebraný možnosti výběru, budeš stará škatule a nikdo tě nebude chtít. Tak by sis to měla pořádně nechat projít hlavou."

Proboha, s kým jsem to skoro celej rok chodila? pomyslela si Madla. A komu jsem to obětovala květ svého panenství, i když se mi ze srdce ulevilo, že jsem se ho konečně zbavila? Vůbec jsem si neuvědomila, co mi hrozí!

Poslouchat tyhle kecy, tohle věčný rejpaní, celej ŽIVOT!

Zhluboka se nadechla a její vztek se zvolna měnil v ledovou krustu odporu - a

touhy odsud konečně uniknout.

"Hele, to asi nemá cenu...", začala říkat pochmurně a v duchu vzpomínala: hlavní vchod do baráku by teď ještě mohl být odemčenej, takže bych mohla hrdě odejít středem a nemuset se trapně vracet s prosíkem, aby mi šel odemknout...

"Kromě toho jsi trochu moc potrhlá, než aby tě někdo rozumnej chtěl," nedal se Petr rušit ve výkladu, v němž udělal jen řečnickou pomlku. "Ale já tě už dobře znám a vím, že jsi inteligentnější, než vypadáš. A vůbec, beze mě bys byla prakticky ztracená. Na vejšku tě nevzali a neumíš nic solidního, čím by ses živila."

"To není pravda!" rozčílila se znovu Madla, "přínejmenším můžu dělat přijímačky znovu a znovu. A vůbec, netvař se, že bez tebe bídně zahynu. Existuje spousta jinejch možností, než se vdát hned po maturitě. To je vlastně ta nejpitomější možnost ze všech!"

"Jo? A co teda budeš dělat?"

To Madla netušila. "A co mi nabízíš ty?" odsekla. "Když budu sekat dobrotu, budu ti tady poskytovat obsluhu a budu vytírat podlahu v koupelně? Vždyť jsi mi ani nikdy neřekl, že mě máš rád!" obličej se jí teď zkřivil pláčem. To je hrůza, řekla si, copak po takových blbinkách opravdu tolik toužím? A navíc tady papouškuju tu americkou příručku Sebevědomá žena, kterou jsem si právě přečetla. Kde se důrazně opakuje, že žena se nesmí nechat zahnat do role, kdy muži dělá jen služku a sexuální otrokyni. Ale copak to není pravda? "Z takovejch romantickéjch řečiček jsem už vyrost," prohlásil Petr. "Nablábolit ti můžu, co chceš, ale jakej to má smysl? Kromě toho jsi to stejně načetla v nějaký přiblblý americký příručce. Asi to zní fakt divně, proč bych měl chtít zrovna tebe, když jsi tak příšerně ulítlá, co? Ale na druhý straně všechny ostatní holky, co jsem s nima chodil, byly proti tobě přece jen nudný."

To byla od něj velká poklona. "Myslela jsem, že důležitější je pro život spolehlivost a pořádkumilov -"

"I Kamilka."

Poklona na druhou.

"Jenže ty mi nudnej bohužel připadáš," vyrazila Madla do útoku, protože si s novou silou uvědomila, co jí právě provedl. "A nesnesitelnej. Uvědomuješ si, že nemůžeš sám rozhodovat o mým životě? Z týhle pubertálnosti jsi ještě nevyrost, co?"

"Lidi jako ty potřebujou usměrnění. Vlastně bychom se jako partneři ideálně doplňovali," bylo znát, že Petr si už zase přečetl nějakou populárně psychologickou příručku a opět si ji vyložil po svém. A zřejmě nebyla amerického, ale českého původu. "Většina žen přece chce muže, který by jim imponoval, nebo ne?" Pokusil se Madlu smířlivě obejmout kolem ramen. Vyškubla se mu a vstala. Už nikdy, nikdy v životě se ho nechci dotknout, otrásla se v duchu hnusem.

"Díky, ale mně imponuje něco jinýho. A tvoje starostlivost mě dojíhá, ale dovedu se o sebe postarat."

Nepřipadalo jí, že by byla tak strašně neschopná. Nějak se sama od sebe naučila docela slušně anglicky - v pubertě ráda četla sci-fi a prokousávala se

originály, půjčoványi od kamarádů, a k tomu samozřejmě luštila texty písniček, módní časopisy a tak vůbec - a měla pocit, že jenom tou angličtinou by se docela uživila. A věděla o sobě, že toho umí ještě mnohem víc. Jenom se to trochu těžko definovalo.

"Budeš litovat. A vůbec, co když otěhotníš?" vypálil Petr, který zatím neuvěřil, že ho Madla nechce už nikdy vidět.

"Jasně! Udělal jsi to naschvál! Ty hnusáku! Ty podrazáku!" Madla ho chytla za paži a bez přemýšlení ho pořádně kousla do zápěstí. Fuj! pomyslela si. Už se ho OPRAVDU nikdy nechci ani dotknout! A stejně je načase odsud vypadnout. Naposledy si Petra prohlédla - jeho hladký, trochu samolibý obličej, tmavé vlasy a oříškové oči, které se teď rozšířily nefalšovanou hrůzou, protože porušila celistvost jeho pokožky, ohrozila jeho zdraví, a co je nejhorší, co tomu řeknou kolegové v Elektrorozvodech Hrdlořezy? Petr vždycky žertem říkával, že je odborníkem na rozvody, a teď si ho třeba budou dobírat, že nezvládá ani sňatky! Nevěsta ho pokousala! Nebo jim nakuká, že to bylo ve víru vášně? Každopádně, řekla si Madla, tohle už stačilo, a teď radši honem pryč!

Bleskově a úplně tiše vyklouzla z jeho garsonky, na chodbě přede dveřmi drapla sandály (všichni nájemníci vždycky nechávali boty přede dveřmi) a bosa seběhla dolů po schodech, pokrytých odchlipujícím se linoleem. Až dole v přízemí se zastavila, aby si konečně sandály nazula. Chtěla tak získat čas, aby ji Petr nedohnal, ale on se o to zřejmě ani nepokusil. Na chodbě stály dvě ženy středního věku a něco si špitaly, ale jakmile spatřily Madlu, rázem zmlkly a provrtávaly ji zkoumavými pohledy.

"Dobrý den!" pozdravila je Madla schválně naivním dívčím hláskem, který používala jako preventivní obranu, kdykoli se s někým v podstatě vůbec nehodlala bavit.

"Á, vy jste ta slečna od pana Maška," řekla první žena s odrůstající odbarvenou trvalou.

"Inženýra Maška," dodala významně druhá, oblečená v příšerné červenooranžové šatové zástěře. Její hnědé oči se na Madlu dívaly celkem laskavě a solidárně.

"Tak kdypak to bude, slečno, co? Pozvete nás na svatbu?" žertovala ta první. Madla přejela pohledem její silonový župan, pod nímž prosvítala podprsenka, zařezávající se do macatých ramenou.

"My jsme v úplně stejný garsonce bydleli se třema dětma," ujišťovala ji přátelsky druhá žena. "Až teprve když se narodil Tomášek, vyměnili jsme to támhle s paní Hlavatou za její třípokoják. To jsme měli štěstí."

"Nemáme to lehký, my ženský. Ale každá chce mít to svoje hnízdečko, vidíte?" řekla ta odbarvená v županu.

Madla v panice couvala ke dveřím.

"Ale on je pan inženýr hodnej, netahá si sem pokaždý jinou ženskou, já bych ho brala všema deseti," rozchechtala se na celé kolo ta v zástěře.

"Ale jen si klidně poslužte! Tak nashledanou," zahuhlala Madla a vyběhla na sluncem prohřátou ulici. Za zády jí dozníval srdečný smích obou žen.

Skoro klusem upalovala k zastávce autobusu. Ne, tohle proboha ne! V duchu

se jí vybavovaly s naléhavou silou obrazy a výjevy ze života: Ona s dítětem v garsonce, jak čeká, až večer Petr přijde z práce... ona tlačí kočárek kolem domu mezi hlinitými trávníky, nákladáky a šňůrami s prádlem, a tyhle sousedky s ní konverzují... ona s pláčem prosí Petra, aby tu garsonku už konečně vyměnili za větší byt, a on jí vysvětluje, že má mnohem důležitější plány a starosti ve vedení Elektrorozvodů Hrdlořezy... Ne, ne! A hlavně Petr sám: jak příšerně, k zešílení jí najednou byl odporný! Jako by se po ní sápal slizkými chapadly a strhával ji do zatuchlého bahna, kam se ani za celý svět nesmí dostat!

Když naskočila do autobusu a plácla sebou na zadní sedadlo, pocítila intenzívní úlevu a radost. Konečně se ho zbavila!

*

Petr osaměl ve své garsonce, zavrhl myšlenku, že by se mohl podívat z okna, kam Madla běží, jako zbytečnou ztrátu času, a místo toho si zapnul rádio se zpravodajstvím a zároveň začal listovat populárně psychologickou příručkou kolektivu autorů (samých mužů, což v něm vzbuzovalo důvěru), nesoucí název Průvodce partnerskými vztahy. Tady je to přece černé na bílém: drtivá většina žen touží po tom, aby jim muž imponoval. Musí se prostě projevovat jako pořádný chlap, který ví, co chce. Že by přitvrdil? Je možné, že Madla potřebuje jen šikovně zkrotit, stačí, aby jí ukázal, že je skutečně silnější, a tím ji získá. Asi to tak bude: člověk nesmí projevovat slabost.

Petr ovšem nikdy nepatřil k mužům, kteří by svoji sílu dokazovali pádnou pěstí. Zato si připadal jako ryba ve vodě na různých schůzích a jednáních, kde mohl splétat drátky a vodiče různých spojení, vzájemných závazků a naopak nepřátelství a odporů; představoval si, jak je podle libosti transformuje, usměrňuje, izoluje či uzemňuje. Vztahy mezi lidmi mu vůbec vždycky připomínaly elektrické instalace. V případě Madly mu ale pořád vznikaly nějaké zkratky; nedařilo se mu, aby tak řekl jazykem, který se teď v jeho firmě používal, provádět její efektivní managing. Je mladá a tudíž nezralá osobnost, což by mohlo být výhodou, pokud by se ujal pevnou rukou jejího vedení... Řekl to Schopenhauer, Freud nebo kdo, že žena je vlastně takové dítě, rozmarné a nezodpovědné? Nebo snad Engels? Zavzpomínal na znalosti, získané na školních přednáškách marxismu-leninismu. Ne, Engels to nebyl. Ale to je jedno. V každém případě je ochoten za Madlu odpovědnost převzít. To je od něj přece velmi altruistické a obětavé.

Petr si řekl, že co se týče žen, ví, jakého cílového stavu chce dosáhnout. Měl před sebou příklad své maminky, která mu nejdříve zařídila tuhle garsonku a teď sem pravidelně docházela a vždy se přesvědčila, má-li tady dostatečnou zásobu trvanlivého chleba a sardinek, a samozřejmě mu taky poklidila, vyprala a vyžehlila. Petr si uvědomil, že by si mohl dát něco menšího k jídlu. Přešel k miniaturní kuchyňské lince a vytáhl ze skříňky trvanlivé chleby se sýrovou příchutí, rostlinné máslo a plechovku sardinek v paprikové omáčce. Otevřel si lahev piva, které mu sem maminka obětavě také dotáhla. Pomalu a metodicky žvýkal (tak je to nejzdravější) a rozhlížel se po svém malém království. Maminka mu vybrala i tenhle praktický stavebnicový nábytek ze světlého dřeva, našla zlevněný oranžový kovral, který pokryl nevábné šedé

linoleum, a dokonce mu vyrobila na stěnu huňatý chemlonový kobereček v trochu jedovatých barvách, s motivem skupiny muchomůrek, na něž našla vzor v nějakém ženském časopise. Ženy! Není to zázrak, jak s přibývajícím věkem přebírají odpovědnost za člověka - to jest za muže? A odehraje se tento úžasný zázrak i s Madlou? Samozřejmě, ujišťoval se Petr. Chce to trpělivost, pevnou vůli a silné chlapské vedení. Byl si jistý, že dokáže vymyslet vhodnou metodu, jak Madlu zkrotit a ochočit. Mohl by si samozřejmě najít jinou dívku, ale nerad něco vzdával, a kromě toho si musel přiznat, že má k Madle jisté... ehm... emotivní vazby. To děvče má rozhodně velký potenciál. Kdyby se podařilo usměrnit její energii tak, aby byla ve fázi s jeho, a minimalizovat výkyvy a nečekané impulzy... co by si mohl přát víc? Představil si, jak Madla tady u té kuchyňské linky vaří a kolem ní se batolí dvě roztomilé dětičky. A na sobě má... no něco slušného a ženského, řekněme sukni právě tak nad kolínka a nějakou tu zářivě bílou halenku, jaké bývají vidět na hospodyňkách v televizních reklamách na prací prášky. Odněl talíř a nůž do výlevky - maminka nádobí zítra umyje, až bude Petr v práci - a přepnul zpravodajství na stanici, kde neustále hráli country písničky. *Kmen Siouxů je statečný a dobře svůj kraj zná, však Custer neposlouchá ta slova varovná...* Pak vytáhl ze spodní přihrádky šatníku velkou kartónovou krabici. V každém muži je kus chlapce, připomněl si. Je to v naprostém pořádku. Pak začal po oranžovém koverlu rozestavovat plastické figurky Indiánů a kovbojů. Lehl si k nim na podlahu a zasnul se: tráva na prérii nabyla v horkém srpnovém slunci oranžového odstínu... na obzoru přebíhá s temným duněním kopyt stádo bizonů... a tady ujíždějí bandité, na zpěněných koních, v kovbojských kloboucích pevně vražených do čela, prchají, protože právě vypálili indiánský tábor... a v patách za nimi se řítí mstitelé, s členkami z per na hlavách... dohánějí je na svých rychlých mustanzích... a teď padají první výstřely... Petr pocítil v podbřišku záchvěv vzrušení před nadcházejícím bojem. *Máma mi říkala, nehraj si s tou pistolkou...* vyhrávalo country rádio.

*

"A jsi si tím jistá?" zeptala se Lenka. "Stejně nemáš nikoho jiného, tak není to jedno?"

"V tý chvíli se mi úplně zhnusil... příšerně ho nesnáším! Jak si může DOVOLIT rozhodovat o mém osudu!" soptila Madla.

Když ji nevzali na filozofickou fakultu a její rodiče jí to ještě oslazovali řečmi o tom, jak se měla víc učit a jak s vytrvalostí a pílí nejdál dojdeš, připadalo jí jako nejlákavější východisko zhroutit se v obrovském hysterickém záchvatu a pobýt si na psychiatrii. Nebo utéct z domu a začít od píky jako chudá čistička bot. Nebo prodávat své mladé tělo - ale usoudila, že to by jí moc nešlo, a teď ji napadalo, že s Petrem už by to pomalu bylo něco podobného. Jak ostatně správně upozorňuje autorka příručky Sebevědomá žena.

Seděly teď s Lenkou nad sklenicí coly, za kterou daly poslední zbytky kapesného, pod plátěným slunečníkem s červeným nápisem Pepsi, pozorovaly turistický ruch na Starém městě... a litovaly se. Neměly ani pomyšlení na to, aby si užívaly prázdninového volna. Na střechách vrkali něžací ptáci, snad holubi nebo hrdličky (holub skalní, z něhož se vyvinul holub

domácí, a hrdlička zahradní, vzpomněla si Madla - ach jo, ještě pořád ten zhoubný vliv maturity na mozek!), na dlažbě klapala kopyta koní zapřažených do kočárů, v nichž byli usazení bohatší Němci, Italové a Američani, a Madla s Lenkou se rozhodovaly, co podniknout v životě dál. Probraly už v Annonci stránku s nabídkami práce v zahraničí. Dost bezvýsledně se snažily si představit, jaká může být práce lodní stewardky v Kanadě. A co dělat au-pair? Madla si ale nemyslela, že by zrovna oplývala trpělivostí vůči řvoucím usmrkaným malým dětičkám; možná si je představovala horší, než ve skutečnosti jsou, ale tušila, že není zrovna pečovatelský typ. Hlídat by mohla tak jedině kočky.

"Já jenom, jestli všichni mužský nejsou stejný, víš," filozofovala Lenka. "No ale dobře, radši si budeme plánovat kariéru."

"Mužský mě momentálně vůbec nezajímají. Najdeme si fantastický fleky," prohlásila Madla, "a všem jim to ukážeme."

"Já si chci koupit renault Twingo a polepit si ho stříbrnejma hvězdičkama," zasnila se Lenka.

"To já ne, já vyplením různý butiky!" prohlásila Madla. "Nebo si taky jeden založím a to bude ten nejúžasnější ze všech. Modely nebudou vůbec z látek, ale ze stříbrný fólie, igelitu, silonovejch vlasců a skelný vaty."

"Cože, skelný vaty?" vytřeštila oči Lenka.

"Jo, a skelnýho papíru," doplnila Madla v záchvatu inspirace.

Najednou jim o ušní bubínky zavadila angličtina od vedlejšího stolu, nelítostně komolená nějakým pánem s kulatými brejličkami a bradkou. Madla si pomyslela, že je to jeden z těch snaživců, kteří pořád do někoho hučí a pokoušejí se ho o něčem přesvědčit. Hlavně o skvělosti vlastní osoby nebo vlastních plánů. Tyhle typy upřímně nesnášela a nepřála jim s jejich hučením vůbec žádný úspěch. Bohužel ho ale často měli.

Pán vykoktával cosi o přednostech své reklamní agentury. Jeho kolega, tedy oběť hučení, byl zřejmě Američan. Měl na sobě příšernou žlutou šustákovou bundu a oranžovou baseballovou čepičku a jeho angličtina zněla jako krákání, jednotlivá slova spolu nesrozumitelně splývala. Najednou se nadšeně podíval na Madlu a Lenku, ukázal na ně prstem a cosi zakrákoral. Z toho, co po něm servilně opakoval jeho český kolega, bylo zřejmé, že Lenka je ve stavu před četbou a Madla po četbě. Ale čeho?

Začaly jim otevřeně naslouchat, usmály se na ně a záhy pochopily, že ten Američan - Brian se jmenoval - na jejich příkladu vysvětluje, jak si představuje billboard propagující nový módní časopis Nitouche. Madla totiž byla mimořádně dokonale upravená - dnes se šla ucházet o místo do jedné cestovky, i když o něj vlastně ani tolik nestála - nicméně měla na sobě bleděružové sako a bílou minisukni. Zato Lenka měla právě depku. Kvůli své zdeprimovanosti měla dnes dost neupravené vlasy myší barvy (jinak nosovala precizně vyfoukané mikádo, jehož barva by se dala hodnotit jako přírodní oříšková), džíny s dírou, kterou si schválně roztrhla na koleni asi před třemi roky (dnes už by to nedělala) a kostkovanou plandající košili.

Chvíli se na sebe všichni usmívali a pak se vousáč s brejličkami dívkám představil. Chtěl zřejmě ukázat, že se umí chovat, anebo byl příliš zoufalý z

těžkého břemene anglické konverzace. Vysvětlil, že se jmenuje Čestmír Kolář a že tu mají sraz se samotnou slavnou Renatou Musilovou. Tu Madla mlhavě znala z nějakého časopisu a z jedné televizní show, kde byla předvedena jako mimořádně úspěšná moderní česká žena, rozhlasová poradkyně ve věcech stylu, autorka knížky povídek jménem Mondénní večírky, a také různých reklam.

Brian si jim postěžoval, že jeho časopis má smlouvu na reklamy s jednou kosmetickou firmou; má je zpracovávat Brianova vlastní reklamní agentura, ale zatím nenašli nic, co by se mu líbilo a bylo opravdu originální. Madla zjistila, že když se hodně soustředí, docela mu rozumí - a Kolářovi a Lence se zjevně ulevilo, že můžou trochu vypnout mozek. Kolář zamával na číšnici a objednal oběma dívkám cinzano, i když se ho o to vůbec neprosily. Madla začala živou posunčinou předvádět Brianovi, jak vypadají úplně všechny reklamy na kosmetiku - šťastné až extatické ženské obličejí, případně muž v kravatě a obleku, který vysvětluje, proč právě tyhle ty alfaaminodezoxifyranové kyseliny jsou pro jejich pleť absolutně to nejskvělejší. To ona, vysvětlila mu, by tam dala něco nesmírně křehkého a šokujícího. Co vyvolává ošklivost i obdiv zároveň. Třeba pavučinu s kapičkami rosy, jak se užuž dotýká obličejí modelky. Brian vypadal potěšeně - možná vlivem cinzana, které tady mezitím vypil. Madla si pomyslela, že přes jazykovou bariéru vypadají obyčejně všechny myšlenky líp.

"Holky," postěžoval si Kolář, "co byste udělaly s klientem, kterej neví, co chce, ale nedá pokoj, dokud to nedostane? Představte si normální kafe. A oni chtějí reklamu na to, že po tom kafi vám to líp myslí. Nabídl jsem jim Einsteina, kterej začne zuřivě popisovat tabuli vzorci. Nechtěj to. Tak co zatraceně chtěj?"

Madla, rozjařená cinzánem, vyhrkla: "Představte si, že tam sedí kolem velkého stolu úplně zdrchaný pánové v kvádrech. A do toho hlas: To je vláda. Ocitla se v mrtvém bodě. A pak se tam ukáže to kafe a: To je káva. A už to mají! Kdo pije kafe to a to, tomu to myslí! A vláda je celá rozjařená a jásá." Kolář si začal Madlu prohlížet pozorněji. Podal jí vizitku a řekl jí, že by ji rád vyzkoušel na pár textařských etudách. Právě hledá do kreativního oddělení agentury nějakého mladého a svěžího copywritera.

"Co to je?" zeptala se Madla rozpustile. "Musí se přitom nosit firemní uniforma? Zní to trochu jako mažoretka."

Kolář se zasmál. "To je textař," vysvětlil jí shovívavě. O lidech z kreativního ovšem rozhoduje paní Musilová, protože ta tam šéfuje."

Na rohu ulice zastavil taxík a po chvílce se z něj vysoukala - zdálo se, že záměrně rafinovanými pohyby, se zdůrazněným kroucením boků - žena s hřívou živě zrzavých vlasů a v černých šatech s neobyčejně velkým dekoltem, z něhož jako by se tlačila ven ohromná ňadra. Renata Musilová, uvědomila si Madla.

"No nazdar," zašeptala jí Lenka, "Ivice salónů přichází. Nebo je to přední pražská bordelmamá?"

Renata se přiblížila k jejich stolu a Madla okamžitě skoro fyzicky pocítila silné fluidum, které vyzařovala. Fascinovaně si ji prohlížela, zatímco všichni vstali a

podávali si s ní ruce. Ačkoli Renata byla docela mrňavá, a to i na svých závratně vysokých podpatcích, pohlížela na společnost u stolu s trochu zakloněnou hlavou a mírně přimhouřenýma očima, takže nějak docílila dojmu, že se na ně dívá svrchu. Madlu napadlo, že Renata možná všemi pohrdá, ale nezdálo se jí to dost výstižné. Spíš jako by je nebrala ani dost vážně na to, aby jimi pohrdala či nepohrdala. Jako by byla celou duší upnutá jenom na sebe. Madla si uvědomila, že většina lidí reaguje na jiné lidi směsí vyzařování a vstřebávání, kdežto Renata Musilová stoprocentně jen a jen vyzařuje. Jako bůh, který vás taky nevstřebává. Ten jenom vyzařuje. "Miláčku, jdeš o tři čtvrti hodiny později!" upozornil ji Kolář, ale hltal ji pohledem plným obdivné shovívavosti.

"Čas není mým pánem," zamávala Renata zápěstím ověšeným chřestivými náramky, které zřejmě v životě nepoznalo hodinky.

Kolář jí představil Madlu jako nadějnou mladou textařku. Při slově "mladá" Renatě ironicky poklesly koutky úst a prohlížela si Madlu s výrazem: "No tak se předved', jakou pitomost řekneš!"

"Je toho na mě nějak moc," prohlásila Madla, které hořely tváře pod vlivem cizana. "Právě jsem upadla do pubertální křeče a co nevidět se nějak příšerně ztrapním."

Renata na ni shlédla s unaveným nadhledem a profesionálně se usmála. A tak se Madla stala reklamní textařkou.

*

Dnes Madla - dost výjimečně - večeřela s rodiči.

"Pořád ti volá Petr," řekla jí matka.

"A ty věčně někde trajdáš," dodal otec, "a tak mu ani nemůžeme říct, kdy tě tady zastihne." Při svém pedantismu tím evidentně trpěl. Nečekal ale na její odpověď a znovu se zabral do poslechu rádia, z něhož se linulo zpravodajství BBC. Madlu napadlo, jestli by neměla prohodit některou ze svých oblíbených hlášek, která otce spolehlivě vytočí - například na téma, jak je to rozdělení státu na Česko a Slovensko skvělé - ale radši mlčela.

Už se těšila, jak za chvíli zaleze do svého pokoje a bude si povídat s kočkou. Někdy jí přišlo líto, že se s rodiči nemůže bavit aspoň tak jako s Dominikou, že ji nevyslechnou se spokojeným předením, labužnický přivřenýma očima a třeba i občasným zívnutím (to by jim konečně ráda prominula), jenomže to prostě nešlo. Její rodiče trpěli těžkým bludem, že musí Madlu usilovně a soustředěně vychovávat, pod čímž si představovali neustálé usměřňování, kritizování a poučování. Navíc byli strašně pruderní. Když měla matka kdysi poučit Madlu o menstruaci, celá zrudla a asi pět minut koktala. "Já vím, mami," řekla jí třináctiletá Madla, "už jsem si přečetla všechno o estrogenu a progesteronu a hygieně při krvácení, nepotřebuješ náhodou něco vědět?" Když někdy Madla před rodiči nedopatřením plácla něco o tom, co ji skutečně zajímalo, například jaké viděla v sekáči krásné černé sako a že neví, jestli si ho má koupit, nebo že s Lenkou dostaly báječný nápad - na maturitním večírku uspořádat soutěž o dívku, která je nejpodobnější Barbii, a o učitelku, nejpodobnější matřošce - otec vyrazil pohrdlivé "hm!" (to jsou teda starosti... to jsou ale nesmysly...) a matka ji napomenula, aby myslela radši na něco

pořádného, a hned jí připomněla, co by to mělo být (školní prospěch, úklid Madlina pokoje, té tvojí kočce už zase smrdí píseček...).

Povzdechla si a vdechla vzduch plný bramboračky a sušícího se prádla.

Zvláštní, řekla si, tyhle domácí pachy mě přece jen vždycky jakoby uklidňují a dodávají mi jistotu, že tenhle šílený svět kolem mě fakt existuje. Nabrala si plný talíř kulajdy. Vypadala smetanově, vláčně a šíleně kaloricky.

"Tak co, sháníš nějakou práci?" vytrhl se otec na chvíli z poslechu rádia.

"Hmmm," zahuhlala Madla, "zítra nastupuju."

"Cože?" zajásala matka. "No tak vidíš, a kam? Do nějaký cestovní kanceláře?"

"Em-mm," zavrtěla Madla hlavou.

"Tak co to je?" zneklidnil se lehce otec, když pochopil, že to sama od sebe neupřesní. Madla se dovtípila, že by v něm mohlo začít hlodat podezření, že jde o erotický salón nebo něco podobného.

"Do jedné reklamní agentury," oznámila.

Matka na ni zůstala koukat se lžící na půl cesty k ústům. "A co tam jako budeš dělat?"

"Copywritera," objasnila Madla.

"A co to je?"

Madla pokrčila rameny. "No, psát."

"Hm - hm," odfrkl si pohrdavě otec. "To jsem si mohl myslet. Budeš vymýšlet ty jejich nesmysly o králíčcích jukajících z prádla."

"Ale budeš to za rok zkoušet zase na školu?" vyptávala se matka. "Tohle mi nepřipadá jako zrovna nejlepší praxe."

Madla si pomyslela, že jestli se v agentuře uchytlí a bude opravdu dostávat takový plat, jaký jí slíbili, musí si co nejdříve najít nějaké jiné bydlení. Něco, kam ji vezmou i s kočkou.

"Nemáš nic solidního, čím by ses živila, žádné základ," rozkládal dál otec.

"Žádnou kvalifikaci. Zkazíš si celý život."

"Tady získám skvělou praxi."

"Jak můžeš vůbec vědět, že se na takovou práci hodíš? Že tě hned nevyrazej? Vždyť máš jenom gympl, a to vůbec nic není!"

"Díky za podporu, přesně takový povzbuzení fakt potřebuju," odsekla Madla.

"A co teda navrhuje?"

Páni, slibovala si v duchu, dám za nájem klidně půlku platu. Ne, dvě třetiny.

"Přece abys k nám šla dělat laborantku," řekla matka, "a za rok to zkusila na nějakou školu, kam bys měla lepší naději. Třeba na stavárnu jako já a táta."

"To by mě ale strašně otravovalo," namítla Madla, i když věděla, že je to víceméně zbytečné.

"Potřebuješ solidní základ," zopakoval otec.

"A až dostuduješ, tak si dělej, co chceš," uzavřela matka.

Madla obrátila oči v sloup. "Přesně tak jste mi to říkali s maturitou: až odmaturuješ, dělej si, co chceš!" připomněla jim. Cpala do sebe kulajdu co nejrychleji, aby se už mohla zavřít ve svém pokoji. Stavárna je taky na houby, chtělo se jí říct, ale radši to spolkla.

"A kolik ti tam budou platit?" ptal se otec.

Madla chvíli váhala, ale pak řekla pravdu.

"Cože?" vydechla matka.

"Kolik?" vyrazil ze sebe otec.

"Jo, a mimochodem jsem se rozešla s Petrem," oznámila Madla do nastalého ticha, "tak kdyby mi náhodou volal, řekněte, že nikam nepřijdu ani se mu neozvu. A od příštího měsíce se možná odstěhuju, ale to ještě není jistý."

A rychle zmizela ve svém pokoji. Hladila Dominiku po mourovatém kožíšku a poslouchala její vyrovnané, labužnické předení. "Dám ti jedno poučení do života," oznámila jí. "Na lidi si musíš dávat bacha, protože ti chtějí nalajnovat život podle svýho. Všichni. A čím víc prohlašujou, že jim na tobě záleží, tím drastičtějc se na tebe budou sápat, aby ti ho nalajnovali. Takže ty je vždycky musíš předejít a postavit je před hotovou věc."

Dominika zívla a začala si olizovat packu.

První krok

Všichni muži nejsou k zahození

Ne, díky, nebudu si ohřívát večeři, už jsem jedla, docela to ušlo, jsem utahaná, jdu spát, dobrou noc. Tak, první den zaměstnání mám za sebou, vydechla si Madla a s neobyčejnou úlevou za sebou přibouchla dveře svého pokoje. Natáhla se na gauč a podívala se na hodinky. Vlastně to není tak strašný, devět nula pět. Uvědomila si, jak se jí točí hlava. Šampaňský a všechny ty zážitky. Během dne jí chvílemi bylo, jako by se přímo vznášela - jak je to všechno snadné! Nápady, energie, svěžest mládí, neotřelost... a styl. Ze všeho nejdůležitější je styl, opakovala si větičku, která ji napadala cestou domů v tramvaji, když pozorovala šedivou masu beznadějně nestylových a nudných lidí. Smysl života je ve stylu! Na válečku k Madle vyskočila kočka Dominika a s hlasitým předemím jí začala tlapkami mačkat břicho, s úmyslem se na něm uložit ke spánku. Madla ji pohladila po mourovatém kožichu a kočka přimhouřila oči, zatočila se dokolečka a konečně si lehla. "Smysl života je ve stylu!" zopakovala jí Madla tlumeně. "Je to pravda. Abyš věděla, to je poučení do života číslo dvě. Konečně ty jako kočka to víš nejlíp." Pomyslela si, že kočky tohle převratné zjištění potvrzují celou svou existencí, celým svým kočičím chováním, svou evidentní samolibostí, požitkářstvím a povzneseností nad jakékoli rozčilování a rozruch. Kočky mají zcela jistě styl. A vůbec, napadalo ji. V tomhle novém, úžasném světě je opravdu všechno snadný a lehký. Něco plácneš a je z toho slogan, o kterém budou všichni mluvit nejmíň tři dny. Ovšem stejně dobře by ti mohli říct, že se máš jít vycpat a že tvůj ohromnej talent splasknul jako bublina nebo vyšel z módy. Ale co. Všechny možnosti jsou pořád otevřené.

Byla rozjařená a cítila ohromný nával energie.

Vyskočila z válečky, odložila Dominiku na polštář a přešla před velké zrcadlo, které si pověsila hned vedle dveří. Tenhle vinohradský činžák měl velké místnosti s vysokými štukovými stropy. Madla měla dost místa na uskutečnění všech svých nápadů, i na starý věšák s košatými rameny, který si natřela načerveno a rozvěsila na něj sbírku slaměných klobouků. Teď se hodlala chvíli věnovat své oblíbené činnosti - totiž studovat vlastní odraz v zrcadle. Od puberty to pokládala za nejdůležitější činnost vůbec - ačkoli je to vůbec činnost? - ale nějak to souvisí s tou nejhlavnější životní věcí a posláním: totiž najít a udržet si styl. Styl!

Madla vůbec nebyla ten superštíhlý typ dívky z lesklých módních časopisů, co vyzařují dojem, že právě ta hubenost jim dává volnost, svobodu, světáctví a půvab, jaké už samy stačí k šťastnému proplouvání životem. Taky nebyla tak vysoká a vytáhlá.

Obličej měla na svůj vkus trochu moc kulatý, ale rty zase neměla dost plné na to, aby jí slušely všelijaké temně rudé, fialové a hnědé rtěnky, a tak se raději omezovala na růžové. Odstoupila trochu od zrcadla a studovala se z profilu. Měla dost velká ňadra, asi tak trojky a možná čtyřky, zhruba před třemi lety jí dalo dost práce, aby si na ně zvykla. Co se týče velikosti ňader, člověk dostává z okolí dost rozporuplné signály: mlaskání, pískání, od kamarádek neustálé recepty na redukční diety (ale já přece nemám tlustý zadek, bránila se Madla marně), a nejvíc zarážející ze všeho je fakt, uvažovala, že všechny inteligentní a intelektuální hrdinky nejruznějších knížek mají VŽDYCKY MALÝ ŇADRA... proč asi? Žena s velkými ňadry přece nepotřebuje mozek! Bohužel, řekla si Madla, to není tak docela pravda. Totiž je to tak, že i používání mozku poskytuje jistý požitky... Žena s velkými ňadry je přece živočišnější než ženy s malými ňadry! To je taky pověra, přemítala Madla, určitě je to pověra. Ale ať je to jak chce, jednou provždy je jasný, že člověk nemůže nosit bělostný blůzičky, upnutý až ke krku, nebo probůh dokonce s volánky a nabíráním na hrudi, a vlastně ani bílý trička. A stejně tak věděla, že vypadá hrozně v sukních těsně nad kolena. Tak strašně usedle. Nejhorší noční můra pro ni byla, že by měla chodit navlečená do bělostných blůziček a sukní těsně nad kolena, jako ty ženy z reklam na prací prášky... hrůza, temný děs!

Taky už věděla, že je bytostně ležérní a nesnáší cokoli načínčaného, nažehleného a upnutého - a bylo to vzájemné, ty věci zase nesnášely ji. Klipsy jí padaly z uší, oblečení se na ní mačkalo a muchlalo a vysoké podpatky jí připadaly jako mučící nástroje. Cokoli sahajícího až k hrdlu ji dusilo.

Na zítřek do práce si musím vybrat něco nevtíravého, ale originálního, rozhodla se. Abych se vetřela do přízně Terrymu. Terry, ten úžasnej, jemnej, neuvěřitelnej Australan. Už poněkolkáté se jí vybavil okamžik, kdy se s ním bavila. Jeho tmavé oči a zvláštní měkký pohled. Je prostě k sežrání. Když dnes do agentury nastupovala, bylo jí jasné, že ji muži vůbec nezajímají a že ji bezmezně fascinuje a láká ta práce sama o sobě; ale jakmile se na scéně objevil Terry, už si tím zdaleka nebyla tak jistá.

Vytáhla z šatníku černý živůtek, který koupila v sekáči, s úzkými ramínky, nutno nosit bez podprsenky. A k tomu si vezmu tuhle černou minisukni a tyhle korále s tyrkysovými chrobáky nebo zlatohlávky nebo co to má být. Kdyby se mi někdo (někdo? Terry?) chtěl koukat na ňadra, může přitom klidně konverzovat o broucích. Kriticky si prohlédla své neurčitě dlouhé a neurčitě světlé vlasy (špinavě blond, strašný výraz...) a usoudila, že by s nimi možná měla něco udělat. Něco opravdu radikálního. Možná že se zatím zbytečně krotila. Ty věčné Petrovy řeči o tom, že má

vypadat PŘIROZENÉ... Proč by nemohla vypadat stejně ujetě a výstředně, jak se cítí? Proč by si někdo o ní měl myslet, že je normální? I Petr přece poznal, že není nudná, a to už je co říct. Dneska si uvědomila důležitou věc: jak se člověk obleče a upraví a stylizuje, tak takový potom doopravdy je. Což je poučení do života číslo tři.

Natáhla se znova na válečku ke kočce, která mezitím usnula, a s požitkem vzpomínala na své báječné nové zaměstnání.

Už ten první dojem.

Reklamní agentura Soap & Smell si najala místnosti ve starém žižkovském domě z počátku století, který byl vlastně méně honosnou variantou domu, v jakém Madla bydlela s rodiči. Jenže její dům zůstal starý, včetně zvláštního vlhkého pachu - nebo vůně - kterým měl načichlé všechny chodby i průjezd. Dům reklamní agentury naproti tomu měl zřejmě úplně vykuchané vnitřnosti, byl vzorně vypreparovaný a zmodernizovaný, a jakmile člověk vešel z pošourné ulice dovnitř, ocitl se jakoby v jiném světě. Za recepčním pultem v bílé a chromované hale seděly dvě ukrutně zmalované a afektovaně se projevující dívky a přepojovaly telefony nebo faxovaly. Vládl tady pracovní ruch prodchnutý rozjařeností a nadšením - je to vůbec možné? Říkala si Madla, která v životě nikde nic takového neviděla. Po chodbách pobíhali sem a tam šťastně se tvářící zaměstnanci agentury a prohlíželi si ji se směsí formálního přátelství a utajovaného podezření - jako by se ptali, mají-li k ní zaujmout rovnocenný vztah. Skoro všichni byli mladí jako ona, nebo vypadali mladě, anebo - v nejhorším případě - se o to aspoň neúspěšně snažili. Ovšem kromě Renaty Musilové, která byla tak ohromující, že nikdo nad jejím věkem vůbec nepřemýšlel. Dívky měly černé, výstředně dlouhé, výstředně krátké nebo výstředně rozstřižené sukně a saka, mladíci sportovně krátké vlasy nebo ohony stažené gumičkou, byznymenské výrazy a taky saka. Madla byla ráda, že se jí celkem podařilo se trefit do jejich stylu, jelikož nechala všechno růžové a bílé doma a byla oblečená do hodně tmavě modrého plandavého trika a našaseně mírně vzorované sukně. To byla opravdu klika, říkala si. Ale chtělo by to ještě dotáhnout. Něco jako od hlavy k patě v černém a vlasy obarvené henou do nejohnivějšího bohémského odstínu. Nebo okázalá ošuntělost: hlavu skoro dohola, šatičky, které nejen jsou, ale taky VYPADAJÍ jako ze sekáče, a deset dírek s kroužky v uších, anebo aspoň jeden v nose nebo v horním rtu.

Recepční se jí ujaly a švitořily na ni a usmívaly se tak usilovně a optimisticky, až jí připadalo neuvěřitelné, že to přednedávnm s největší pravděpodobností byly stejné otráveně se tvářící čerstvé maturantky jako ona sama.

Jedna z nich s Madlou procházela zářícími kanceláři, všichni jí potřásali rukama, a pak se jí hned ujal její nový kolega

David - senior grafik z kreativního oddělení - a představoval ji všem jako "ten nový textařský objev, co Renata našla na ulici, pardon, ve vinárně." Vstřebávala dojmy: koberce, počítače, oslnivě bílý nábytek, pocit novosti a nezabydlenosti... to jediné, co v celé agentuře viselo na stěně, byl velký plakát s fotografií amerického zakladatele společnosti Archibalda W. Soapa a s jeho mottem: "Říkej to elegantně."

Kreativní oddělení mělo jednu menší místnost s předsíňkou pro sekretářku - v ní sídlila Renata, která se tam ovšem objevovala jen málokdy, protože byla buď na nahrávkách v rozhlase nebo ve střižně v televizi - a jednu větší. Tu okupoval senior grafik David, který byl hlučný a měl mastný sebevědomý úsměv, čímž byl Madle nesympatický, a junior grafička Adéla, vychrtlá dlouhovlasá blondýna s pohyby vláčnými jako mávání větviček smuteční vrby. Madlu posadili do zbylého rohu. Děťinsky se otáčela na své kancelářské židli - v životě takovou neměla - a vytahovala zásuvky zbrusu nového zářivě bílého stolu. Na obrazovce jejího počítače pluly barevné rybičky; jakmile ale pohnula s myší, objevily se tam trochu zlověstné ikonky Windows. Madla ale přesvědčovala sama sebe, že se i na počítač těší. David ji gestem ruky přivolal ke svému stolu u okna a Madla se zaradovala, že jí chce začít vysvětlovat, v čem budou spočívat její úkoly. Senior grafik jí ale ukázal, kde se pod okny nejlíp parkuje auták. "Jé, koukej," zarazil se najednou a div neprorazil hlavou okenní tabulku, "Brian sem dnes dorazil v porschi... ty bláho, no teda... ty vole..." Madla si pomyslela, že tím oslovením ji zřejmě přibírá do okruhu svých kámošů; trochu zpanikařila, protože David si zřejmě nedovedl představit, jak naprosto ignorantský vztah k autům má. Určitě čeká, že sem bude taky jezdit autem. Co si o ní pomyslí, když bude jezdit tramvají? A bylo by vhodnější půjčovat si od rodičů deset let starou škodovku, nebo si má z první výplaty okamžitě běžet koupit do bazaru ojetého trabanta? Zachvěla se hrůzou, když si vzpomněla, že má za sebou jenom pár křečovitých hodin v autoškole a že jí řízení auta pořád připadá namáhavější než štípání dřeva a rozhodně jí nepřináší žádnou radost.

"Jak sem budeš jezdit?" zeptal se David roztržitě, "asi stejně taxíkem, co?"

Madla lehounce pohladila spící kočku a svěřila jí: "A pak tam přišel Terry."

Odvedle z obýváku sem zaléhalo nějaké vřeštění z televize; nejspíš manželská hádka, nebo někoho vraždili. Madla se zase ponořila do svých vzpomínek a snění. Normálně by měla dostávat úkoly od Renaty, ale protože ta byla v agentuře přítomna - podle různých náznaků - jen vzácně, Madla pochopila, že se musí domlouvat s Davidem jako s hlavním grafikem - to on má většinou zhruba představu, jaké texty pro které reklamy potřebuje - anebo

s Terryem. Ten pracoval v accountu, což znamená, že jednal se zákazníky; proto Madle mohl sdělovat jejich přání přímo od pramene. Ke své smůle byl ale - jak o něm prohlásil David - dost velký nervák a plašan, a tak trpěl tím, že vždycky slíznul z první ruky veškeré rozmary a vzteklé záchvaty klientů.

Poprvé ho Madla uviděla, když se po ránu v naprosté panice přiřítitil za Davidem. "Kdo to vymyslel? Nějaký externista doufám!" vykřikoval svou angličtinou s australským přízvukem, který naštěstí nepatřil k těm nejstrašnějším. Madla pochopila, že nejvíc ze všeho se bojí, že "to" - ten osudový nápad - vymyslela Renata, protože té by se bál tlumočit jakoukoli kritiku ze strany zákazníků a ocitl by se tak v dvojím ohni. Měl přítom zdrchaný a ustaraný výraz, až Madlu při tom pohledu tak nějak zašimralo u srdce - měla chuť se ho okamžitě ujmout, rozveselovat ho a opečovávat. Opečovávat? lekla se. Proboha, to snad ne, co by tomu řekla autorka příručky Sebevědomá žena? Uvědomila si, že tady není ve škole a musí dávat pozor. Musí se ovládnout a myslet na práci, nebo se znemožní. Přiměla se soustředit na podstatu problému.

Šlo o časopiseckou reklamu na absolutně bezpečné auto. Automobil s naloženou rodinkou plul vesmírem a nad ním se vznášel anděl strážný. To zákazníkovi nevadilo. Zádrhel byl v tom, že kolem poletovaly nejen různé hvězdy, komety, planety a raketoplány, ale - světe zbož se! - taky jeden malinký létající talíř se zelenými mužíky. Z toho byl zákazník na mrtvici. Ufouni podle jeho názoru nepůsobí dojem dostatečného bezpečí!

Zatímco David ufouny bleskově retušoval a šťavnatě proklínal tupé zákazníky, Madla se Terryemu představila, vysvětlila mu, že je tady nový copywriter, a snažila se vyzvědět, proč s tím tak nadělají, když zákazník chce něco jinak. Proč je to takové drama? ptala se. Copak to není jedno? Terry nejdřív nemohl pochopit, nač se vlastně ptá. Vyvalil na ni tmavé oči a skoro se zakoktal. "E... hm... firma... chápeš, firma přece nesmí ztratit zakázky, víš?" vysvětloval jí. "Klienti se zlobí... rrrrrrrrrrrr," předvedl pantomimicky, jak se vztekají, "a moje nervy... jsou pryč."

Snad bych porozuměla i trochu složitější angličtině, pomyslela si Madla. Strašně ji zaujalo, jak zranitelně Terry vypadá. Tak citlivě a jako by měl srdce na dlani. Nebo je to jen tím, že úroveň konverzace mezi ním a Čechy se redukuje na tak dětinskou úroveň, až to působí dojemně?

"Lidi v accountu většinou nevydržej dlouho," poznamenala Adéla. "Aha, jsou to takoví obětní beránci," pochopila Madla.

"Jo, Terry je náš profesionální obětní beránek," prohlásil David. Pak Terryemu vysvětlil, že co se týče úprav textů, má radši chodit rovnou za Madlou. A když bude mít chvíli, může jí vysvětlit, jak se zachází s počítačem a jak se texty ukládají na

diskety. Madla pak strávila příjemnou hodinku, kdy jí Terry ukazoval, jak si vytvořit dokumenty, měnit velikost a typ písma a tak dále, a přitom na sobě občas cítila jeho pohled, nebo o sebe jejich prsty zavadily při předávání myši, takže chvílemi upadala do sladkého tranzu a nechala se unášet představami, jak s Terryem sedí ve vinárně, hlavy mají těsně u sebe a něco si špitají... nebo jak se s ním prochází třeba za tmy po nábřeží Vltavy... jak se dotýká jeho půvabných rukou s dlouhými prsty... no tak, musela se napomenout, takhle od něj nic nepochytím a pomyslí si o mně, že jsem úplně neschopná.

Pilně si pro jistotu zapisovala jeho instrukce, aby si to pak všechno mohla projít v klidu sama. "Doufám," řekla mu, když už se chystal k odchodu, "že budu mít samé dobré nápady a že tu nikoho nezklamou."

Připadalo jí, že Terryemu se evidentně ulevilo, že s ní může mluvit trochu plynuleji než s většinou Čechů. Povzdechl si. "Spousta klientů nápady bohužel neocení... tenhle německý styl reklamy, co se tady dělá, je hrozný." Teskně se podíval z okna na šedivou ulici s projíždějícími tramvajemi a spěchajícími lidmi. "Jako by ty lidi bylo potřeba bušit do hlavy: Bác! Tumáš! Dobře si zapamatuj, že si musíš koupit zrovna tohle auto! Jinak ti jednu ubalíme!"

"Třeba je většina zákazníků opravdu tak tupých," uvažovala Madla. "Vůbec ne!" rozčílil se Terry. "Podle mě je daleko lepší úplně jiný styl reklamy, kde si člověk musí sám ten nápad domyslet a pak z toho má radost a není to tak deptající!"

"Chceš to dělat jinak, hochu - založ si vlastní agenturu," řekl David.

"Jednou to třeba udělám, kdo ví," prohlásil Terry. Vlastně proč ne, pomyslela si Madla. Nebo si vlastní agenturu můžu založit dokonce i já!

Terry se zatvářil ustaraně. "Mám další schůzku, s těmi taškami na střechu," stáhl obočí. "Ach jo. Další šťastná batolata, rozzářená manželka a zubící se pejsek! Fuck off! Proč ty omezení nechtěj nic jiného než obrázky rodinného štěstí!"

"No tak," mírnil ho David, "to víš, hochu, tohle není žádný experimentální studio pro avantgardní umělce! Ale neboj, když bude průšvih, Renata to vždycky vyžehlí! Na tu holku je spolehnutí!"

Terry se rozzářil. "Renata je báječná. Vážně! Nikdy jsem neviděl silnější ženskou osobnost. Tak zatím!" rozloučil se.

Madla zůstala ještě chvíli civět na dveře, ve kterých zmizel. "Pěkně cvok, co?" řekl jí David. "To my Češi umíme pěkně držet hubu, držet krok. Ani ta jeho slavná Renata nedělá nic jiného, co myslíš. Ale dělá to úchvatně. To je panečku ženská!"

"Taky tě štve," zeptala se Adéla, "jak je každej mužskej z té Renaty Musilový celej pryč? Podle mě je strašně ordinární."

Madle udělalo radost, že se tady našel někdo, kdo neprojevuje vůči Renatě jen nekritický obdiv. I když je to z pozice ženské řevnivosti. "Jo, štve mě to," řekla od srdce. "I když nevím, ještě jsem se tady ani nerozkoukala."

"Osobně mi ty její efekty připadají fakt laciný," prohlásila Adéla mírněji. "Prostě mi vadí, jak jí to všichni baštěj."

"Ale dámy," napomenul je David. "S Renatou si každéj mužskej připadá jako chlap. S váma jako kolega pracovník. No řekněte, co je lepší?"

Madla pak od Davida dostala malý překlad anglického chvalozpěvu na kávu a taky tak trochu bloudila ve světě windows. Na pátou hodinu odpolední se plánovala malá oslava přijetí nových zaměstnanců, na kterou měla dorazit i Renata. Těsně před pátou vtrhla do dveří jedna z recepčních a zvala je všechny dolů do haly.

Když se v hale shromáždil dav asi třiceti lidí, usmívajících se a vyměňujících si tiše poznámky, australská manažerka Kate se postavila vedle nachystaných kbelíků se šampaňským a zářivě se zazubila. Všichni ztichli a ona uvítala nové pracovníky - kromě Madly ještě jednoho účetního. Byla velice stručná. Bylo znát, že ta energická blondýna s hranatým mužským obličejem by si nikdy neodpustila, kdyby někoho nudila. Pak se začalo nalívat a do řečnění se pustil Kolář, který rozhodně neměl takové zábrany jako Kate. Mluvil velice dlouho, vypočítával, které úžasné mezinárodní společnosti dávají agentuře své zakázky a jací jsou tady všichni skvělí borci, oddaní práci a své firmě. Lidé upíjeli šampaňské a šuškali si mezi sebou. "Jedna velká rodina...", hlaholil Kolář, "každý z nás představuje špičku ve svém oboru... nesmírná obětavost... volný čas a soukromí pro nás neexistuje... agentura je vždy na prvním místě..."

Právě když takto vygradoval svůj proslov, dorazila s přibližně půlhodinovým zpožděním Renata Musilová. Bylo to impozantní entrée, jelikož měla slamák s originálním závojíčkem, který si koketně vyhrnula nahoru z očí (je neuvěřitelné, pomyslela si Madla, jak odhalení očí - jenom OČÍ! - může být působivé), a zamávala ohromnou kyticí gerber, kterou bylo nutno hned dát do vody.

Její vstup měl tu výhodu, že Kolář si odpustil závěr řeči a místo toho věnoval pozornost Renatě. "Ty kytky mi donesl Brian," vysvětlovala, "je jich tolik, kolik stránek bude mít ten jeho časopis. Řekla jsem mu, že čím lehčí čtivo, tím těžší je tahle siláž, kterou člověka zásobuje... ach jo, kdyby mi radši dal nějakou hezkou tretku! Takhle kolik stránek, tolik karátů! Uf!" oddechla si, že se jich konečně zbavila.

"Měla by si tady lehnout na stůl mezi lahve šampáňa, nechat se zasypat gerberama a vyfotit se!" poznamenala Madla polohlasně k Terryemu.

"Jo, a ještě by vypadala jako v rakvi," prohlásil Terry pobaveně. Madla se přistihla, že je ráda, že aspoň na chvíli odpoutala jeho pozornost od Renaty, která přímo magicky přitahovala pohledy všech přítomných.

Následovala volná zábava. Madla si myslela, že když tu nikoho nezná, nebudou se s ní zaměstnanci agentury příliš bavit, ale to byl naprostý omyl. Všichni pokládali za svou povinnost se jí představit a prohodit s ní pár slov. Madlu fascinovala tahle natrénovaná společenskost, kterou od svých českých kamarádů rozhodně neznala. Manažerka Kate chtěla vědět, jak se jí líbil první den v práci. Dva žertěři z propagace, kteří si hráli na ohromné jedničky, chtěli vědět, kolik jí je let - osmnáct jim trochu vyrazilo dech - a jestli chodí venčit psa, že by chodili s ní. Když řekla, že má jen kočku a akvarijní rybičky, nabízeli, že by s ní mohli chodit venčit rybičky. Do Vltavy.

Pak se u ní zastavila Renata Musilová a Madla zjistila, jak vypadá její představa příjemné lehké konverzace. Sdělila jí: "Když spím s Čestmírem, tak vždycky krvácím, čím to může být?" Madlu to vyděsilo tak, že až zpanikařila: tak zaprvé, Čestmír musí být Kolář a ne Renatin manžel. Zadruhé, má začít mluvit o děložním čípku, nebo snad o velikosti jeho pohlavního údu? Rychle se zeptala logicky: "A když spíte s někým jiným, tak nekrvácíte?"

"Tykej mi," řekla Renata a potřásla si s ní rukou. "Tobě se to nestává?"

"Nestává," řekla Madla bez mrknutí oka, "jenže jsem spala jen s jedním člověkem a to není statisticky průkaznej vzorek."

Renata se mírně uchechtla. "A chodíš s ním?" zajímala se upřímně. "Počkej," odehnala Koláře, který jí ťukal do ramene, aby připoutal její pozornost k něčemu jinému. Madla musela svoji zamotanou situaci s Petrem vyjádřit co nejvíc telegraficky. Odhadovala, že Renatě při podobných příležitostech nejde o přátelství, nýbrž o nové podněty, náměty do různých pořadů, reklam a povídek. Všichni ji také neustále ochotně zásobují nápady a historkami. Patří to prostě k náplni práce.

"Moc se nevidíme, on je takovej studenej čumák," řekla. Pak se nadechla a odvázně dodala: "A když jsem s ním spala, tak jsem ani neměla pocit, že je to sex." Uf, vydechla si v duchu. Snad jsem to dokázala. Zkratkovitý, snad ne moc trapný, a Petrovi to patří.

Tentokrát už Kolář Renatu skutečně odtáhl k telefonu. Volali jí z domova.

"Udělal sis úkoly?" říkala supermateřským tónem, neboť si uvědomovala, že to poslouchá celé osazenstvo agentury. "Zase už koukáš na televizi? - Cože, babičku? No tak jo. - Prosím tě, to přece nejde, vždyť bude zítra ospalej! Ale nesmysl, no já vím... V žádném případě. Tak dobrou noc. Cože, kdy? - To nevím, prostě

až tady skončíme."

Praštila s telefonem a odfrkla si: "Tak, teď jsem vyřídila rodinu! Sláva. Tak sem konečně dejte to šampaňo!"

Madla se nenápadně snažila znovu propracovat k Terrymu a začít se s ním trošku bavit, ale právě v okamžiku, kdy k němu přistoupila, se u něj objevila i Renata. Rozcuchala mu laškovně rukou vlasy a podívala se mu na zuby, jako se to údajně dělá koním. Vysvětlila přihlížejícím, že se jí zdál erotický sen o mladíkovi se zlatým zubem a ona se chtěla přesvědčit, jestli šlo o Terryho. Říkala to česky a Terry vypadal dojemně zmateně, a tak mu to Madla přeložila. Terry krvavě zrudnul a Renata se vydala lovit další pikantní útržky konverzací od dalších lidiček. Zbytek večera se Madle rozmazal do opojeného šampaňovitého šmouhovita - pamatovala si jen, že Terry pořád visel očima na Renatě a že ji to čím dál víc popuzovalo. Jako by na něj měla nějaký nárok!

A taky si pamatovala, jak jí postupně docházelo, v čem spočívá Renatina přitažlivost - nejenom ty zmalované oči a silikonová ňadra (nebo možná nesilikonová, kdo ví? pětky? šestky? sedmičky?) vystavovaná na odiv, ale hlavně ta naprostá sebejistota každého pohybu a slůvka, která jako by dodávala jistoty i posluchačům nebo divákům kolem ní. Jako by si oddechli a odpočívali, když měli své magnetické centrum, ke kterému se mohli upínat.

*

Ne, díky, nebudu si ohřívát večeři, už jsem jedla, docela to ušlo, jsem utahaná, jdu spát, dobrou noc.

Zuzana Císařová, Madlina matka, se zalykala zlostí. Pozorovala svého manžela, jak se celkem spokojeně znova ukryl za sportovní stránku novin. Ale co by konečně od mužského mohl člověk čekat? Z televize se linul příšerně optimistický popěvek nějaké reklamy, jaké teď člověku neúnavně buší do mozku každý večer, s Bělíkem bu-dééé všechno zářivě bílééééé! Zuzana se přesto posadila do křesla, rozhodnutá to přetrpět, protože za chvíli už měly začít zprávy. Reklamy! Z duše se jí protivili všichni ti rozjásaní mladí lidé, optimističtí, úspěšní a celí šťastní z toho, že mají zrovna tenhle šampón, vložky nebo zubní pastu... stejně jako nesnášela mladé úspěšné rozzářené podnikatele ve fialových sakách s mobilními telefony, jací se teď všude vyrojili. Mladí - mladší - nejmladší! - Zrovna včera dostala hysterický záchvat a vyhodila z bytu dealera, nesnesitelně sebevědomého a pochopitelně mladého, který jí nabízel nějaký vysavač za třicet tisíc. A teď se její jediná dcera zařadí mezi tuhle čeládku. A ani se jí neuráčí sdělit, jestli se jí tam první den líbilo a jestli tam hodlá zůstat. Zítra v práci se jí ženské v kanceláři budou vyptávat na Madlu a na její nové zaměstnání... A Zuzana se samozřejmě zařadí mezi ty matky, co si

jen povzdechnou a mávnou rukou: "Ááale, to víte, někam chodí, ale copak ona mi něco řekne?"

"Zdeňku?" zatáhla za cíp novin, aby ji manžel začal vnímat.

"Nepřipadá ti to strašný?"

Její muž pevně sevřel noviny palcem a ukazováčkem v místě, tam je právě dočetl, a roztržitě k ní obrátil obrýlený zrak.

"Cože?"

"No co tomu říkáš? Nevadí to, že se Madla hodlá živit takovou duševní prostitucí?"

"Cože, jakou prostitucí?"

"Tobě to snad připadá jako smysluplná práce?"

"Cože?" zamračil se nechápavě, "jaká práce?"

Zuzana cítila, jak se jí vlévá krev do hlavy. Vždycky měla cholerickou povahu a tajně pokládala za součást svého půvabu, když kvůli všemu tak trochu vyváděla a dělala z toho drama, ale tohle ji upřímně dohánělo k šílenství. Věděla, že její manžel určitě je nadprůměrně inteligentní, ale přesto se dovedl projevovat jako naprostý tupoun. Určitě to má být nějaká obrana, ale proti čemu? Proti ní? Nebo už rezignoval, protože - jak jí ostatně včera sám řekl - za osmnáct let vyplýtl na Madlu takovou spoustu poučných vět a kázání o tom, jaká má správně být, že by to snad muselo zanechat stopy i na tvorovi s inteligencí láčkovce - a ono pořád nic?

"Tak proč jsme vlastně to dítě měli?" překřikovala znělku televizních zpráv. "Proto, aby se s náma vůbec nebavila a dávala nám najevo opovržení? Aby zůstala bez vzdělání a produkovala šoty o Bělíku, co všechno vybělí? Prober se, sakra! Musíme něco udělat! Mám sto chutí jí vyhodit tu kočku! Drápe potahy a smrdí jí píseček!"

Na obrazovce zrovna nějaký politik mluvil do mikrofonu o tom, jak je všeobecná prosperita na dosah ruky a jak úspěšně pokračuje transformace společnosti z totalitního režimu v moderní kapitalismus.

Zdeněk konečně odložil noviny, ale jen proto, aby pobaveně sledoval politikovo vytahování. "Cha!" zasmál se. "Lakuješ si to moc narůžovo, kamaráde. Cože, vyhodit kočku?"

Zuzana už měla slzy na krajíčku. Vyčítavě se na něj podívala, ztlumila televizi (vypnout si ji netroufala, protože to by jejího muže vyvedlo příliš z míry a nebyl by vůbec schopen komunikace) a naléhavým, plačtivým tónem mu řekla: "Vůbec neposloucháš, co ti tady povídám."

"Nojo, nojo, Madla... nechceš to nechat po zprávách?"

"Pak bude sport."

"Nojo," povzdechl si rezignovaně. "Tak co teda navrhuješ?"

Tak to bylo vždycky. Zuzana hrozně trpěla tím, že si s ním nemohla o ničem jen tak popovídat, vylít mu srdce. Pokaždé hned řekl: "Tak co navrhuješ?" Ale ona přece nenavrhuje vůbec nic.

Chtěla by mu povědět, že možná udělali chybu, že vůbec dítě měli. Dítě je cizí člověk, a přitom vám vysaje všechnu životní sílu. Vždycky měla pocit, že se obětovala, celoživotně, permanentně, protože na dítě musí ženská pořád myslet a jeho zájmy jsou vždycky první. Zuzanu by potěšilo, kdyby se jí dcera odměnila tím, že by aspoň částečně odpovídala jejím představám a snům. Sama byla typ drobné, půvabné (aspoň doufala) a nervní ženy, vždycky ji těšilo listovat západními módními časopisy, za totáče měla přesný přehled, co mají v Tuzexu, vždycky se tak trochu předháněla s kamarádkami a spolupracovnicemi, která bude úspěšnější, upravenější, víc na výši, a taky která bude štíhlejší a bude mít lepší přehled o kulturním dění, ale to bylo něco úplně jiného než ty dnešní nedovzdělané takzvané úspěšné rychlokvašky, ona sama bez obtíží vystudovala stavárnu, věděla, že tam bude jako dívka obletovaná a taky to tak bylo, jenže bohužel tehdy jí ta strašná Zdeňkova mlčenlivost a flegmatická povaha připadaly přitažlivé a chlapské... myslela si, že jí bude oporou, ve všem se na něj spolehne... ale místo toho stejně celý život sama slušně vydělávala a spoustu věcí, třeba kolem bytu a cestování, musela nakonec vyřizovat sama, protože její muž se nebyl ochoten k ničemu rozhoupat a vlastně netoužil po ničem víc než mít svůj klídek... doháněl ji prostě k šílenství a Madla taky. Co ta holka vlastně chce? Zase si povzdechla. Za všechno může populační exploze sedmdesátých let, kdy člověk prostě nemohl zůstat bezdětný, všichni se v jednom kuse ptali, tak co, kdypak už budete mít děťátko?, kamarádky se s ní ani nebyly schopné o ničem jiném bavit a skoro ji začínaly litovat, že do svých čtyřadvaceti - tak strašně pozdě! - dítě neměla, tenkrát byla největší móda mít dítě už za studií, připadala si už málem jako vyvrženkyň, ale jakmile se stala matkou, byla přijata do hřejivého kruhu kvočen a obětavých trpítelek, ale kdoví, třeba to byl všechno přece jen omyl. A třeba vlastně závidí těm dnešním holkám, které se mohou klidně vrhnout do čeho chtějí. "Když si pomyslím, jak je zeměkoule přelidněná!" prohlásila sarkasticky. "Tak proč jsme zrovna my museli přidávat další dítě? No chápeš to?"

Zdeněk na ni nechápavě vykulil oči. Bylo znát, že se mu kolečka v mozku roztočila, a pak poznamenal: "Vzpomínáš si, jak jsi chodila na tu psychoterapii? A jak tě tam varovali před syndromem prázdného hnízda? Třeba to na tebe teď dolehlo, když holka má vlastní džob. Hele, víš přece, co ti radili! Zájmovou činnost!"

Zuzana vyskočila a zamávala manželovi před obličejem zaťatými pěstmi. "To jsem si mohla myslet, že tohle zase uslyším! Jako bys nevěděl," zuřila, "že když slyším slova zájmová činnost, otvírá se mi kudla v kapse a je mi na blití! To myslíš jako kroužek pletení, co? Vést pionýry nebo skauty nebo co to dneska

vlastně je! Nebo chodit do jógy, abych se uklidnila! To jsou všechno takový pitomý berličky, ale já chci prostě žít! Chápeš, žít!"

"Tak co teda jako navrhuješ?" zeptal se Zdeněk trochu netrpělivě. "Vyhodit tu kočku?"

*

Madla seděla naproti plakátu s fotografií pokuřující těhotné ženy a s textem: "Maminko, proč mi ubližuješ?" Vedle viselo oznámení, že těhotné ženy, které se ocitly v těžké situaci, mohou vyhledat radu a pomoc v nějakém křesťanském centru. Panebože, jestli nějak jsi, moc ti děkuju, že jsem tomuhle zatím unikla, říkala si v duchu Madla. Že jsem dostala menstruaci jako normálně. Ty nervy! Ačkoli při tý honičce v agentuře, při těch všech fascinujících nových úkolech mě to zas, přiznávám, tolik netrápilo. Ale mohlo by - ta hrůza, kdybych náhodou opravdu otěhotněla! Ta hrůza, že na to člověk vůbec není připravenej, nedokáže si to ani ve snu představit... díky, díky, žeš mě toho ušetřil, panebože! Že jsem nepadla do tý nastražený sítě, do tý nenápadně čekající pasti. Už nikdy, nikdy nechci riskovat, že se moje životní dráha najednou přehodí na jinou kolej a já se začnu řídit k jedinému cíli - rozmnožování, reprodukci mého těla - a to dřív, než si vůbec stačím představit a rozmyslet, co to všechno vlastně znamená...

V čekárně seděly dvě nepřístupně se tvářící ženy středního věku a jedna nahluclá stařenka, která se neustále vyplašeně vyptávala a svěřovala: "A prosím vás, je tam opravdu paní dochtorka? Já bych se strašně styděla, kdyby tam byl dochtor! Já jsem tu nebyla ani nepamatuju... to bude ale vostuda! A opravdu je tam paní dochtorka?" Obě ženy jí s upjatým úsměvem přikyvovaly a Madle trochu zatrnulo při myšlence, že ona sama tady nebyla vůbec nikdy. Zatímco správně by sem asi měla chodit na každoroční kontrolu. Dochtorka jí určitě seřve. Ale to nic. Konečně musí vzít život do vlastních rukou. Petr jí zakazoval brát antikoncepční pilulky, že prý škodí zdraví, a zvláště tak mladým dívkám, což bylo zvláštní, protože jinak jí zdůrazňoval, že už nejmladší není, samozřejmě si mohla prosadit svou, ale vždycky v takových případech měla pocit, že to jaksi NESTOJÍ ZA TO... hádat se, riskovat dusno, napětí, nesoulad... ale s tímhle ustupováním už je konec. Viz poučení číslo jedna: člověk si nesmí nechat nalajnovat život od lidí, kteří mu tvrdí, že jim na něm záleží a dělají to jen pro jeho dobro. Houby houbičky! Ted' se Madla divila, jak se sběhlo, že vůbec začala s Petrem chodit - připadalo jí to hrozně dávno, jako by to ani nebyl její život, tehdy ve třetáku na gymplu, když ji zájem o science fiction přilákal do sci-fi klubu v místním kulturáku... asi tak jednou měsíčně sem chodila na burzy knížek, nebo na videoprojekce různých amerických sci-fi filmů, které se ani

neobjevily v kinech. Nebylo to špatné, mimo jiné proto, že sem chodilo jen málo dívek a Madla si připadala jedinečná a obletovaná - pokud se ovšem dá pokládat za obletování, když s vámi potrhlí studenti matfyzu donekonečna diskutují o nedostižnosti trikových efektů ve Hvězdných válkách, pomyslela si škodolibě. Petr ji okamžitě zaujal tím, že byl starší než ostatní, vedl dlouhé a úplně nesrozumitelné monology o počítačích, a hlavně působil tak zajímavě frigidně (musí se použít pojem frigidně, protože o impotenci nešlo) - jako by ho holky vůbec nezajímaly. Právě to ji vyhecovalo a vynaložila velké úsilí na jeho svádění. Zapřádala s ním hovory o Hvězdných válkách, které osobně neobdivovala vůbec, protože jí rejstřík jejich fantazie připadal velice omezený a chudý, ale to mu ovšem nevykládala; fascinovalo ji, že Petrovi se na nich líbí právě ty ryze americké, westernové prvky - jak byl ve svých téměř třiceti letech neuvěřitelně chlapecký! Obzvláště obdivoval mužného hvězdného kovboje Hana Sola a Madla měla ve svých sedmnácti letech opravdové komplexy z toho, že sama není tak křehká, tajemná, romantická a přitom pohotová a důvtipná jako galaktická senátorka a zároveň princezna Leia Organa... zároveň to ale všechno dokázala pozorovat s jistým ironickým nadhledem. Zřejmě mě přitahují potrhlí podivíni a ulítlí cvoci, říkala si. Petr jí připadal úžasný také svým velice zvláštním smyslem pro humor - s kamenným výrazem říkal věci, které rozhodně nemohl myslet vážně: "Měl bych se oženit, protože mi nemá kdo prát ponožky a žehlit košile..." Madle to tehdy připadalo úžasně originální; postupně ale začala chápat, že to opravdu vážně myslel, a teď se při té vzpomínce tiše uchechtla nahlas.

Rychle se rozhlédla po čekárně, zjistila, že už tu zbývá jen jedna z upjatých dam a babička je pryč, a tak raději sklopila zrak a znovu se ponořila do myšlenek na Petra.

Zaujala ji na něm ta zvláštní kombinace chlapecké hravosti a té jeho mlčenlivé a flegmatické povahy - právě ta jí připadala přitažlivá a mužná. A taky bylo úžasně pikantní, jak se občas zmínil, že něco nezkusil nebo neudělal, protože mu to prý maminka nedovolila - třeba jezdit na motorce. Teď Madlu něco napadlo: kdyby ji Petr náhodou ještě pronásledoval - nezdálo se to moc pravděpodobné, už týden o sobě nedal vědět, ale kdyby přece jen - mohla by se uchýlit ke krajnímu prostředku, jak se ho zbavit: seznámit se s jeho maminkou a zapůsobit na ni otřesným dojmem. Což by byla ta nejsnadnější věc na světě. Madla se setkání s Petrovou maminkou instinktivně vyhýbala a několikrát si proto vymyslela různé chřipky, náhlé bolesti zubů a záhadné průjmy své kočky - prostě tušila, že tuto ženu nechce osobně poznat. Teď ale...

Dveře se rozlétly a sestra ji pozvala dál. Byla na řadě.

Jakmile si Madla vyměnila s doktorkou Klimešovou prvních pár

vět, nesmírně se jí ulevilo. Byla to rázná, hlaholící žena, působící tak trochu drsně, což ale v Madle vyvolávalo pocit, že všechno je v nejlepším pořádku a že si - jako každá rozumná ženská - dokáže v životě hravě poradit.

"Tak ten prevít vám říkal, že nemáte brát pilulky?" chytala se za hlavu. "No tohle! Radši nebudu rozebírat, čím ty mužský myslej, ale my musíme myslet hlavou!" Dostyta se nasmála těm hrozným mužským a zásobila Madlu recepty. "Dám vám jednu radu do života, děvče," řekla jí na rozloučenou. "My ženský se musíme sichrovat, abysme se nedostaly do neštěstí, jelikož na chlapy není žádnéj spoleh! Jsou jak malý děti!"

Druhý krok Růžový svět reklam

Na prvním obrázku - v sytých barvách a mírně přestřelené idyličnosti počítačové grafiky - se skvěl zářivě bílý domek s tmavohnědými okenními rámy a vodopády květin pod okny. Před domkem si hrály dvě roztomilé blondřaté dětičky s pejskem. Na druhém obrázku byl podobný domek, ale jak asi vypadal před renovací - šedá oprýskaná omítka, zažloutlé rámy posmutnělých oken, žádné kytičky, dětičky a pejscí - pusto a prázdno. A na třetím obrázku byl vidět stejný nebo podobný domek, který padl do rukou squatterům: pokrytý graffiti, před vchodem střecha ze staré plachtoviny, pomalovaná anarchistickými znaky. A pod plachtou se válí dvojice vlasatých lidiček v džínách.

"Hezký, ne?" řekla hrdě Adéla. Skláněla se nad Madliným stolem a předváděla svůj výtvar Madle a Terrymu. "Renata říkala, že jí Brian radil, aby hodně využívala tý myšlenky kontrastu: jaký to bylo předtím a jaký to bude potom. Máš k tomu dát takovej text, kterej by dvěma slovy vyjadřoval, že takovej domek se hodí k vašemu novému životu ve skvělý a zářný budoucnosti, takhle by ten domek dopadl, kdybyste nechali svý pubertální děti, aby se o něj postaraly, no a takhle nějak vypadal ten dům předtím. Máš tím textem vyjádřit, že tvoje duše je taková jako to, co máš kolem sebe. Protože to odráží."

Madla se zadívala na bílý načínčaný domek. "Optimismus a blahobyt," řekla, "tatínek workaholik, maminka domácí puťka, a všichni se trochu nuděj."

Adéla se zasmála. "Ty další možnosti nejsou o moc lepší, co?"

"To je jednoduchý," řekla Madla. "K týhle šedivý barabizně dáme text: TAKOVÍ JSME BYLI. Ty pubertální squatterky tam radím nedávat vůbec, protože půlka lidí neví, oč jde, a úplně by to odvedlo jejich pozornost jinam. No a k tomuhle bílému domečku dáme: TAKOVÍ BUDEME s holandskou firmou BAUBAS. Počkej, a ještě bych k tomu píchla cedulku jako s názvem obce a na ní by bylo u šedivýho domu SOCIALISMUS, u bílýho KAPITALISMUS nebo SVOBODA A BLAHOBYT nebo tak něco, to by mohlo být legrační, ne?"

Terry sice trochu rozuměl česky, ale Madla mu to ještě celé přeložila. Usmál se. "Super! Napište mi to k tomu. Odpoledne ve tři sem přijdou z Baubasu a já jim budu dělat prezentaci." Adéla se okamžitě pustila do připisování textů a přidělování cedulí s názvy obce.

Madla už pracovala v agentuře čtrnáct dní, strašně ji to bavilo a sama se divila, jaká do ní vjela obdivuhodná suverenita. Intuitivně vždycky hned věděla, co je vhodné, správné a co do dané situace a k danému úkolu přesně sedí; samozřejmě že v pozadí mozku se jí neustále ozýval varovný hlásek: jen si, holka, tolik nefandi! Zas taková těžká profesionálka nejsi,

důležitý je, jestli to, co vymyslíš, bude působit i na jiný lidi než na tebe samotnou! Nicméně zatím jí všechno víceméně vycházelo, ostatní se tvářili, že její výmysly a výtvořky jsou v pořádku, a tak cítila čím dál větší radost z téhle proměnlivé a nevyzpytatelné práce, při které člověk neví, co ho příští den potká za úkoly, co bude muset řešit a co zachraňovat. Přitom cítila taky neustálý úžas nad tím, že za tohle dětinské pohrávání se slovíčky a představami jí někdo ještě dává peníze. Ve své kanceláři obyčejně zůstávala dlouho do večera a i to jí připadalo báječné. Cítila opojení z toho, jak se na ni lidé obracejí, jak jsou na ní vlastně závislí a jak je svým způsobem úžasně úspěšná. A k tomu všemu se nesmírně těšila na okamžiky, kdy uvidí Terryho, a to jí dodávalo ještě víc energie. Každý den před polednem zažívala chvíle napětí, protože se to snažila nějak navléknout, aby s ní šel na oběd. Zpočátku si pro ten účel vymýšlela různé finty; po kouskách uždibovala mussli tyčinku, aby neumřela hlady, a v pětiminutových intervalech vybíhala do haly, třeba něco xeroxovat, aby viděla, jestli se Terry právě nechystá na oběd. Pokud se jí poštěstilo se s ním srazit, zahalekala něco jako "Jé, nejdeš náhodou pro něco k jídlu? Počkej na mě!", načež se jí ho několikrát podařilo zatáhnout do pizzerie na rohu, obvykle pod záminkou, že tam objevila třeba úžasný tuňákový salát nebo zajímavý dezert zvaný tiramisú. Jindy zkoušela posílat po počítačové síti legrační větičky v angličtině o tom, jak se medvídek Pú nemůže rozhodnout, jestli si dát med nebo kondenzované mléko, a Terry se na to chytil. Jednou dokonce šla z nějakého jiného důvodu do kanceláře accountu a ačkoli tam Terry nebyl, na jeho stole uviděla načatý balíček celozrnných sušenek a prostě je sebrala - aby se snad místo oběda nespokojil sušenkami. Pak si je schovala do zásuvky stolu jako talisman, i když jí to připadalo pubertální. A předevčírem už zřejmě Madliny snahy neušly Adéle, a tak s nimi šla do pizzerie, ale těsně předtím, než si objednala jídlo, se praštila teatrálně do čela a řekla: "Já blbec, vždyť musím mít do jedné hodiny ten layout!" A vyřítila se ven na ulici. "Tos nemusela," řekla jí potom Madla, "přišla jsem si, jako když jedenáctiletý školačky kují pikle - a stejně s ním jenom kamarádím!"

"Opravdu?" přimhouřila oči Adéla. Projevovala se solidárně a kamarádsky, ale Madlu trošku rozčilovalo, že sama na sebe nikdy nic neprozrazovala; připadala jí tak trochu jako cukrová panenka, rozená netýkavka, sledující všechno kolem sebe se zvláštním odstupem. Chovala se pořád malinko afektovaně a Madle připadalo, že se může nevědomky kdykoli dopustit nějakého prohřešku, který ji v Adéliných očích naprosto a navždy znemožní. Konečně včera už věci dospěly tak daleko, že si Terry zřejmě na její společnost v poledne zvykl a sám se jí přišel zeptat,

jestli náhodou nejde na oběd. Madlu to nesmírně nadchlo; tenhle úspěch ji hřál u srdce skoro ještě víc, než když se jí dařilo vymýšlet náměty na reklamy. S Terryem se jí moc dobře propírali různí zaměstnanci agentury a jejich povahy a libůstky, a taky mu vysvětlovala, jaké tady v Praze panují zvyklosti, jak fungují různé služby a podobně. Terry se pořád těžko smířoval s tím, že v každé samoobsluze nemají cizrnu, humus (fakt se to jmenuje humus? vyprskla Madla smíchy) a hlavně vegemite, který charakterizoval jako pomazánka na sendviče, která všem lidem kromě Australanů připadá úplně hnusná. "Vy Češi jíte takové věci jako smažený špek se smetanovou omáčkou," dobíral si Madlu.

Cím víc na něm ale Madle záleželo, tím si připadala ochromenější, pokud šlo o to hlavní: totiž ho svést. STRAŠNĚ HO CHCI, říkala si, když k němu při obědě skláněla hlavu a špitála si s ním. Panebože, třeba jen na chvílku, vůbec bych se mu nepověsila na krk, jenom vědět, jaký to s ním je! Ať mi dovolí si to vyzkoušet! Dotýkat se těch jeho zajímavě vpadlých tváří, dlouhých, na pohled hebkých vlasů, krásně kostnatě štíhlých rukou! Pořád si ale netroufala ani náznakem projevit zájem. A ke všemu se musela užírat dumáním, co jí chybí proti dívce jménem Sherry nebo Cherry nebo možná Sheri, která Terryho - jak se jí jednou mezi řečí zmínil - doma v Austrálii totálně ničila svými nesplnitelnými nároky. "Chtěla, abych vydělával spousty peněz, a přitom abych byl pořád s ní a sdílel její pocity a city... abych byl takovej ten soutěživej tvrďas, a přitom chápavej, jemnej a láskyplnej... nakonec se nám oběma ulevilo, když jsme se rozešli," uzavřel to. "A teď jsem na druhý straně zeměkoule. Asi jsem před tím vším utekl - ale málem jsem se z toho tehdy zhroutil." - Je to neurotik, říkala si Madla, kdo si může dovolit takovej luxus a řešit nešťastnou lásku tím, že se přesune přes půl zeměkoule? Ale kupodivu jí díky tomu připadal ještě přitažlivější. Už je to tak, říkala si, letím na samý potrhlý originály, podivíny a ulítlý cvoky. O té jeho Sheri, Sherry nebo Cherry by se byla ráda dozvěděla víc, ale Terry nebyl příliš ochoten o tom mluvit. Pokaždé jen opakoval: "No, byla to úleva - pro mě i pro Sherry (Cherry nebo Sheri)." A Madle bylo trapné vyzvídat dál.

Když teď Terry čekal, až mu Adéla vyrobí vylepšený návrh reklamy, na něco si vzpomněl. "Mimochodem, nevíte některá o někom, kdo shání pronájem jedné místnosti? Tam, kde bydlím, jsou tři pokoje, a jeden se zrovna uprázdnil. V tý zbylé místnosti bydlí jeden Američan, je to v takový tichý čtvrti... a domácí chce mít ticho už od deseti večer. Chápete, proč Češi chodí spát už v devět večer?" kroutil nad tím hlavou. "A vstávají už v pět ráno."

"Jé, já to chci!" vykřikla Madla okamžitě. "Zrovna něco hledám, protože to u rodičů už nemůžu vydržet."

Adéla zase tak pobaveně přimhouřila oči. "Hm. Není nad to bydlet s kamarády," poznamenala.

"Vážně?" zareagoval Terry. "Tak se teda domluvíme, kdy se na to přijdeš podívat."

Adéla mu podala hotový návrh. Když odcházel, Madla za ním nadšeně halekala: "Hele, určitě s tím počítej! Nabeton!"

"Nemysli si," vyhrkla, jakmile Terry zmizel, "že mi jde jen o to, abych ho ulovila. Náhodou už se chci strašně dlouho dostat od rodičů, ale teď mám konečně i peníze na nájem."

Adéla pokrčila rameny. "Hm, já vím, to je takovej západní systém. Já bydlím s mámou a ségrou a nevadí mi to, naopak. To jsou tak strašný?"

"Strašný? Rodiče? Asi normální. Prostě se s nima nemůžu o ničem bavit, ale zase se jim nemůžu úplně vyhýbat, a to je pak žere ještě víc," vysvětlovala Madla. "Narážíme na sebe, jako když... jako když jezdíš nožem po talíři. Nebo kdybys otírala o sebe dva šmirglpapíry, takový třecí plochy... no prostě... jé," vzpomněla si, "ale abych tam směla mít kočku!"

"Vysvětli mi, na co lidi potřebují zvířata," kroutila hlavou Adéla. "Na co je ti ta kočka dobrá, prosím tě?"

"No přece, abych si měla s kým povídat."

Adéla se jí už raději na nic nevyptávala.

*

Terry šel s Madlou zase na oběd, aby dojednali podrobnosti kolem prohlídky a nájmu bytu. Seděli nad miskami italských těstovin a museli tak trochu překřikovat partu výrostků, kteří u vedlejšího stolu popíjeli pivo.

"Myslím, že se domácí trochu bojí ubytovávat Čechy," vzpomněl si Terry, "možná by bylo nejlepší mu prostě říct, že jsi moje přítelkyně, přijela jsi za mnou z Austrálie a že nevíme, jak dlouho se zdržíš."

"Tvoje přítelkyně?" zasmála se Madla, ale po páteři jí přejelo slastné zachvění. "Hele, a neumí ten tvůj domácí anglicky? Nepozná, že žádná Australanka nejsem?"

"Kdepak, ten umí jen úplně malinko," Terry ukázal prsty vzdálenost asi jednoho centimetru, jak slabou má znalost angličtiny. "A pořád míchá anglická slovíčka s němčinou. Je legrační."

"Tak dobře, proč to nezkusit," nadchla se Madla. "Klidně budu dělat Australanku. Budu křičet: tihle zatracení Češi neznají dokonce ani vegemite! Fucking motherfuckers!" použila Terryho oblíbené zaklení.

"Bezvadně ti to jde," zasmál se Terry.

"A šlo by to už zítra?" zeptala se Madla nadšeně a rozmáchla se tak, až převrhla dózičky se solí a pepřem.

"Jo, fajn, proč ne," usmál se Terry.

Madla se pustila do pizzy s ananasem a po očku ho přítom

sledovala, jak jí. Ráda pozorovala jeho rty, překvapivě silné a tím pádem působící měkce a smyslně. Když se mu podívala na ústa nebo na ruce se štíhlými a dlouhými prsty, obvykle jí útroba mi projela elektrická jiskra: je strašně přitažlivý! Ale STRAŠNĚ! Ach jo. Jen kamarád? Uvědomovala si, že zatím se k němu opravdu chová jako ohromná kamarádka, hlučná, ukecaná, bezprostřední... ale je to tak dobře? Pojišťuje se tím, aby se od ní neodtáhl, ale na druhé straně je to přece jen škoda... proklínala svůj nedostatek zkušeností. Stejně jako v práci by se i tady mohla spolehnout prostě na své instinkty, jenže v tomhle případě ji něco daleko víc svazovalo a ochromovalo. Co to sakra je? Asi strach z odmítnutí. Hlouposti, napomínala se, kdo si připadá nešikovnej, ten pak skutečně nešikovnej je! Viz poučení do života, na které nedávno přišla: jak vypadáš a chováš se, takovej jsi.

Pásla se pohledem na Terryem, na jeho jemných rysech, skoro rachitické postavě, na tmavých dlouhých vlasech, které si pořád odhrnoval z obličeje. Obvykle nosil hrozně velká černá vytahaná trička a plandavé kalhoty pláteňáky. A v jednom uchu měl stříbrný kroužek.

"Víš," vykládal jí Terry, "domácí bydlí o ulici dál, takže nás zas tak moc nekontroluje. Jde jen o to, aby si nestěžovali sousedi o patro výš."

"Takže můžu mít i kočku?"

"Kočku?" rozzářil se Terry. "No to určitě jo. To je super. Doma jsem měl tři kočky, ale tady... když nevím, jak tady budu dlouho..." pokrčil rameny. "Takže my tomu domácímu prostě platíme za byt," vysvětloval dál, "a není zas tak podstatný, kolik nás tam je nebo kdo tam přespává. Kdybys tam někdy chtěla mít přes noc svého přítele, není to problém."

Madle zatrnulo. Ona si tady o něm spřádá tajné sny a on mluví o jejím příteli! Takže to nebude tak horký. Ach jo. Možná už si tu bolístku způsobenou Sherry, Cherry nebo Sheri léčí s nějakou jinou holkou. Dokonce je to dost pravděpodobné. Ale z toho, co říká, to každopádně vypadá, že tam s ním zřejmě žádná holka nebydlí.

"Víš," rozhodla se vsadit na upřímnost, "já jsem se se svým přítelem nedávno rozešla. Byl nemožnej. Chtěl, abych otěhotněla a vdala se za něj! Ale ne aby to se mnou nejdřív probral - prostě si nevzal kondom a - a doufal, že do toho vlítnu," zčervenala rozpaky, jestli se vlastně hodí mu vykládat tak důvěrné věci."

V Terryho očích se objevilo hluboké zděšení. "Cože? To je ale hrůza! Copak tohle ještě existuje? Mužský šovinista! Chtěl tě přinutit, abys celej život strávila u sporáku, bosá a v jednom kuse těhotná!"

Madla si uvědomila, že přesně stejná slova použila autorka

příručky Sebevědomá žena. Bosá těhotná žena u sporáku. Hm.

"To zas ne," mírnila ho, "pochybuju, že by chtěl živit deset dětí. Ale chtěl si mě pojistit, mizera."

"Jak jsi k takovému týpkovi přišla?" podívoval se Terry. "To já jsem zvyklej, že se ženy vdávají tak ve třiceti, v pětatřiceti... a jenom když chtějí! Mockrát jsem dostal vynadáno, že mám moc nabubřelý ego!"

"Ty?" ptala se Madla nevěřičně.

"Jasně... třeba když jsme někam jeli a já jsem se hned nechtěl zeptat na cestu... nebo když jsem zapomněl sklopit prkýnko na záchodě."

"Fakt, jo?"

Madla zapila pizzu pivem a podotkla: "Vidíš, kdyby mě Petr takhle viděl, měl by z toho záchvat. Pořád se bál, že se ze mě stane alkoholička. Přitom sám klidně chodil s kamarádama do hospody - chápeš, ale to bylo něco jiného, protože zaprvý je mužskej, a tak ví, co dělá, a zadruhá je sportovec, nebo aspoň sportovní fanda, a tak si po zápase těch pár piv zaslouží, ne?" "Chceš říct, že jsou tady ženy v úplným područí?" ptal se Terry zmateně.

"To zas ne," zamyslela se Madla, "jak já to vidím, tak lidi se prostě tak vzájemně deptaj. Moje matka třeba deptá otce víc nežli on ji. S tím komandováním a deptáním asi začne vždycky ten, kdo na to má povahu."

"To mi přijde dost pochmurný," podotkl Terry. "Ale víš, že u nás v agentuře to pozoruju taky? Jak se lidi vzájemně deptaj? To je přesně to, na co já nemám žaludek."

"A proč teda děláš v reklamce? Myslela bych, že tady je větší rivalita než jinde."

"Kvůli penězům, jako všichni. Jakmile zjistíš, kolik si tady můžeš vydělat, aniž by ses k tomu tvrdě spoustu let systematicky propracovávala, tak se ti v hlavě... tak nějak všechno posune," ukázal na povrchu svých dlouhých vlasů jakési mozkové překlapanutí. "Tvoje pevný zásady a předsevzetí najednou nejsou tak pevný, protože... nevím, je to, jako by ses najednou vznášela na nadýchaným růžovým obláčku."

Na nadýchaným růžovým obláčku... Madla si pomyslela, že si tak opravdu připadá, ale z úplně jiného důvodu. Totiž působením Terryho blízkosti.

"Ale proč jsi vlastně přijel sem do Čech?" zeptala se a v duchu zadoufala, že se třeba ještě rozpovídá o problémech se Sherry, Cherry nebo Sheri.

"Hmm...", zamyslel se Terry, "chtěl jsem hlavně do Evropy, ty Čechy byly náhoda. Tady v Evropě je na sobě spousta vrstev, je to jako žít v archeologickém muzeu, chápeš? Žít ve vzpomínkách. Koncentrát evropský kultury."

"Koncentrák?"

"Ne, koncentrát. Chápeš, v Austrálii samozřejmě taky žili dřív domorodci, ale já jejich kulturu nerozumím, a tak nemám kořeny."

"Chceš říct, že se cítíš vykořeněnej?"

"No... vlastně se na to snažím přijít, jak to je," pokrčil Terry rameny a žvýkal poslední sousto pizzy. "V každém člověku je spousta kousků všeho možného..."

"Připomíná Austrálie Ameriku?"

Ke svému údivu zjistila, že ho tím urazila. "Co - cože," zatvářil se dotčeně, i když bylo znát, že to trochu přehání, aby ji pobavil, "tohle nikdy žádnému Australanovi neříkej! Když už, tak se cítíme jako Angličani. I když... kdybys tam přijela ty, tak to asi od Ameriky nepoznáš," zasmál se.

"Ty teda nechceš zůstat celej život v reklamě?" ptala se Madla.

"Je mi jasný, že nejsi typickej ctižádostivec, co věří v takový ideály, jako že se má co nejvíc prodávat, splnit zákazníkovi každý přání a podobně."

"Kromě těch finančních důvodů to asi taky dělám z vykořeněnosti," usmíval se Terry, jako by to všechno bral jen napůl vážně. "Chápeš. Chci poznávat zevnitř věci, se kterými třeba vnitřně nesouhlasím. Vlastně - jak můžu předem vědět, s čím souhlasím a s čím ne? Spousta lidí má silný názory na věci, o kterých nic nevědí, ale to je přece pitomost! A reklama má strašnej vliv na život lidí, asi jako v minulým století romány a v první půlce tohoto století rádio a hollywoodský filmy, je to fenomén doby... nemá smysl ji zatracovat, má smysl ji poznat zevnitř, a reklama může být i umění, můžeš v ní dělat narážky na cokoli, je to postmoderní jev... to srdce, ten tep doby, to všechno je v reklamě!"

Ten se ale umí rozohnit a pěkně řečnit, musela ho obdivovat Madla. Já se spokojuju s krátkými poznámkami, podle potřeby ironickými, pichlavými nebo legračně uhozenými, ale takhle vysvětlit, o co jí v životě jde, no páni... to by asi nedokázala. Západáci! Asi se učí řečnit už od kolíčky.

"Takže nezavrhuješ reklamu jako takovou, ale chceš ji dělat nějak jinak...", podotkla.

"Jo. Vtipně, inteligentně..."

U dveří pizzerie nastal nějaký nezvyklý pohyb a Madla tam koutkem oka postřehla nějaké stříbrné záblesky; vzápětí pochopila, že jsou to Renatiny obrovské náušnice. Renatu doprovázel Brian a tančil kolem ní, jako by sám byl nějaký její doplněk nebo pejsek - ale ne, na to byl příliš mrštný, řekněme fretka.

Brian si všiml, že tu sedí Madla s Terryem a že u jejich stolu jsou ještě dvě volná místa, a celý se rozzářil. Madla se snažila potlačit otrávenost, že je ruší v tak příjemném hovoru; zatvářila se přátelsky a odstranila z vedlejší židle svoji tašku. Brian se tam hned usadil, ale Renata nejprve pomalu

přistoupila zezadu k Terrymu, chytila ho rukama tam, kde mu krk přecházel v ramena, a lehce mu je mnula. Madla zavěťřila: ucítila závan nějakého silného, sladkého parfému, smíšeného s pachem potu. Živočišnost, napadlo ji. Tady to máme: Ženy s velkými ňadry (tedy s opravdu hodně velkými) jsou asi skutečně živočišné!

"Králíčku, až se vrátíme, hned přijď ke mně do kanceláře," řekla Renata Terrymu. "Potřebuju s tebou něco konzultovat."

Terry se v prvním okamžiku šokovaně přikrčil, ale pak jako by celý rozkvetl. Páni, říkala si Madla, ono mu to evidentně lichotí. "A... a co?" zeptal se rozpačitě, "byznys? Anglický text?"

"Hmmm, to se uvidí," otřela se mu Renata ňadrem o rameno a chraptivě se zasmála. Pak mu ještě jednou stiskla rukama hrdlo a pomalu a vláčně se usadila na židli, kterou jí Brian odtáhl. Vypjala hrud', našpulila ústa a roztřásla si kadeře vlasů. Pak vytáhla z kabelky zrcátko, pečlivě si začala objíždět rty krvavě rudou rtěnkou a vrhala přitom kolem sebe pohledy, jako by kontrolovala, zda ji přítomní muži se zájmem sledují.

Otevřela jídelní lístek a zašeptala Madle česky: "Potřebuju poradit různý anglický výrazy, třeba... Když tě vidím, ježí se mi chloupky na ňadrech... jak by se to asi řeklo?"

"To teda nevím," kroutila hlavou Madla a užuž se na to chtěla zeptat Terryho, ale Renata ji zadržela. "Psssst," varovala ji, "před Brianem ne!"

Hm, pomyslela si Madla, chystá se Terryho brutálně svést a nechce, aby o tom Brian věděl. Ach jo. Já se na to vykašlu. Připadala si odporně bezmocná.

"Dáme si nějaký salát s olivami a česnekem, počkejte, a co ještě působí na potenci?" vybírala si Renata.

"Taky vám vždycky řekne, že chce od vás ochutnat, a pak vám nic nenechá?" usmíval se Brian.

"Ale jen ochutnávej," přistrčil jí Terry svůj ještě nenačatý rajčatový salát. Renata si labužnický prohlížela jídelní lístek a Terryho salát v ní přitom úplně mimochodem zmizel během několika vteřin.

"Hmmm, máš ho mňam," olízla se smyslně.

*

Po obědě Terry skutečně zmizel v Renatině kanceláři a Madla zaslechla, jak její sekretářka dostala důrazné varování, že je v žádném případě nikdo nesmí rušit. Madla se pak celé odpoledne opravdu těžko soustředovala na práci. Nějak jí to vůbec nemyslelo. Později ji zavolali kvůli nějakým dopisům na oddělení public relations, a tak netušila, jak dlouho Terry u Renaty vlastně zůstal - možná až do okamžiku, kdy ho potřebovali na prezentaci reklamy pro firmu Baubas.

V pozdním odpoledni v agentuře zavládlo napětí, protože

prezentace firmy Baubas se podezřele protahovala. Konečně z jednacího sálu vyšel pobledlý Terry se dvěma dalšími zaměstnanci agentury a za nimi se vyhrnuli tři rozčilením zrudlí pánové v šedých oblecích, takový mrtvičnatě cholericový typy, pomyslela si Madla, který by pobyt v pěknoučkém domku z reklamy dovedly člověku pěkně otrávit, kdyby tam musel bydlet s nimi.

Všichni se vhrnuli k sekretářce Renaty Musilové a pánové trvali na tom, že musí okamžitě mluvit s kreativní ředitelkou. Měli štěstí, že se tu dnes ještě zdržela. A jak se ukázalo, bylo to štěstí i pro zaměstnance agentury.

Renata vyplula ze své kanceláře se zasněným úsměvem a vyzařovala své charisma na plný výkon, takže pánům v šedých oblecích zmrzly na rtech hlasité invektivy a výčitky. Vysvětlili docela klidně, že s tím socialismem to tedy v agentuře hodně přepískli a že se jich to hluboce dotýká, protože oni jsou přece socialisté, a hlavně jejich šéf, který by to prostě nepřežil. Renata jim pokynula, aby se posadili v její pracovně. Hodlala je nechat, aby se vymluvili a vychrlili všechno, co mají na srdci, a až to několikrát zopakují, nabídnout jim upravený návrh. Nebude to vůbec žádný problém. Dobře viděla, že si jen potřebují vybit energii, nahromaděnou a potlačovanou proto, že už jim dlouho nikdo nepotvrdil, jak jsou důležití. Tuhle situaci si prostě chtějí vychutnat. Důležité poučení do života, blesko jí hlavou. Muži v pozici moci začnou být vzteklí, podráždění a agresivní, pokud jim jejich moc není pravidelně potvrzována, nejlépe lichotkami.

Terry se zhroutil na volnou židli u Davidova stolu. V obličeji vypadal značně šedivě. Madla si pomyslela, že vzhledem k jeho postojům k reklamám obecně by si z toho opravdu nemusel dělat takové nervy, ale nepřipadalo jí, že teď je zrovna vhodný okamžik mu to připomínat. Vzpomněla si, že člověku ve stresových situacích pomůže teplý nápoj, a odešla do kuchyňky pro šálek kávy z překapávače. Uhnula pohledem před sekretářkou z accountu, která tady právě s jednou recepční probírala otázku, jestli Renata Musilová podstoupila liposukci; spěchala a netoužila s nimi zapřádat hovory. Terry jí za kávu sice poděkoval, ale dost nepřítomně; upíjel ji tak netečně, že si podle všeho ani neuvědomoval, jestli nepolyká kyselinu sírovou. "Zatracení bastardi," cedil skrz zuby a upíral oči na dveře Renatiny pracovny.

"Asi to byl ode mě telecí nápad," uznala Madla, "ale řekni, vždyť ty kecy o socialismu a kapitalismu jsou tady pořád ve vzduchu! Tak proč by si s tím člověk nesměl tak trochu hrát? Sakra, proč jsou na to ti lidi tak hákliví?"

"Protože tihle troubové si o sobě myslí, že jsou levičáci! Doprdele!" ulevil si českým zaklením Terry a chytil se za hlavu. "Víš, takhle to chodí vždycky," ujišťoval ji zničeně. "Patří to

k řemeslu. Těmhle pánům samozřejmě vůbec nejde o nějaký socialismus, ale jsou jako každý zákazník v pozici, že tě za své peníze chtějí trochu podusit; přece si takovou příležitost nenechají ujít."

"Tohle mě deptá," řekla Adéla. "Chtěla bych takovou práci, kde by celá odpovědnost byla na mně. Taky tak nesnášíte týmovou práci?"

"Jak tak na to koukám, tak zjišťuju, že bych nejradši byla poustevnicí," ušklíbla se Madla. "Vymýšlet reklamy je zábava, jenomže pak už to člověku všichni jen kazej. Takhle reklamní agentura jako one woman show, to by bylo něco!"

Terry si zhluboka povzdechl. "Jo, kdyby tak v reklamní agentuře nešlo o prachy a nemuselo se propagovat žádný zboží, to by byl teprve požitek!"

"Čistý umění," poznamenala Adéla. "Nebo čistá erotika, pokud člověk pracuje s Renatou, žejo, Terry?"

Terry viditelně upadl do rozpaků a Madla tky trochu ztuhla. Odmlčeli se.

Po chvíli čekání se konečně dveře Renatiny pracovny otevřely a pánové se vyhrnuli ven. Vypadali zpacifikovaně, líbali Renatě na rozloučenou ručky a ujišťovali ji, že zůstanou věrnými klienty agentury. Na jejich růžových vypasených tvářích se skvěly spokojené úsměvy.

"Zázrak!" rozplýval se Terry, kterému se rázem zlepšila nálada. "Ona je tak úžasná! Je to obdivuhodná žena!"

Adéla obrátila oči ke stropu a Madla se musela vší mocí držet, aby se alespoň neušklíbla nebo nedala jiným způsobem najevo svoji nelibost. Co tam spolu po obědě asi dělali? zahlodalo jí znova v mysli neodbytně.

Pánové pak odešli a s nimi i Terry, který je s hranou uctivostí doprovodil ven. Renata se pohodlně usadila do křesla, které sloužilo návštěvám, a pobaveně se podívala na Adélu a Madlu.

"Uf!" řekla. "Tak, holky, tudy cesta nevede. Příště ty texty musí být uhlazený a nic proti ničemu a nikomu, jasný?"

Madle blesklo hlavou, že ji snad přijímali proto, aby do toho vnesla trochu svěžesti a vzruchu, ale radši mlčela. Kdyby se teď začala hádat, k ničemu by to nebylo. Vždyť ty zákazníky sama viděla.

"A teď mi povězte, holky, co dělají vaši milovaní?" vyzvala je Renata požitkářsky.

Madla s Adélou se k ní otočily na svých pracovních židlích.

"Já žádnéj osobní život nemám," prohlásila Adéla. "Chci být stará panna."

Renata ji obdařila shovívavým úsměvem, tyhle její úhyby už dobře znala. Ostatně to mohla být docela dobře pravda.

Madla se ležérně protáhla s rukama založenýma za hlavou a usilovně přemýšlela, co Renatě povědět. Ve společnosti své šéfky

se necítila nijak zvlášť volně, nedovedla si představit, že by se s ní bavila jako se svou kamarádkou, třeba s Lenkou. To by Renatě určitě připadalo nudné. Zadívala se z okna do větví velkého javoru, rostoucího vedle parkoviště. Právě tam jako o život křičel nějaký pták.

"Pověz nám nějaký pikantérie radši ty," vyzvala Adéla Renatu. Dobřej postup, ocenila ji v duchu Madla. Sama už vzdala pokusy se s Renatou radit o své práci a chtít od ní, aby jí zadávala úkoly a dělala ostatní věci, které by jako šéfká dělat měla. To totiž Renatu nebavilo a daleko nejdůležitějším úkolem jejích podřízených místo toho bylo ji pořád bavit a poskytovat jí nové a nové podněty. Někdy se ovšem Renata do práce pustila, ale ne moc často; bývalo to ve vysoce vypjatých situacích, kdy už něco příšerně hořelo. Tehdy začala něco vyťukávat s četnými překlepy na klávesnici počítače a potřebovala přitom za zády někoho, kdo jí přizvukoval, schvaloval jí to, projevovál jí obdiv a případně jí dodával nápady, pokud je zrovna potřebovala - to byl ovšem nevděčný úkol, protože Renata je často zkritizovala, že na nich nezůstala nitka suchá... bylo to jak smažit se v pekle nebo se ocitnout na Záhořově loži, jak Madla už před časem zjistila. "Teď právě mi volali z jedné firmy na elastický prádlo," řekla Renata, "jestli bysme jim udělali reklamu. Tak jsem si vzpomněla, jak jsem nosívala stahovací kalhotky - vy dvě to nepotřebujete, holky, ale je to strašně nepohodlný, aspoň pro mě bylo - a málem jsem kvůli tomu nepřišla o panenství, protože v rozhodující chvíli nešly stáhnout a chudák hoch z toho byl v šoku."

"Hm," zasmála se Madla, "to se fakt v románcích nepopisuje, co?" "Ale jinak proti erotickému prádlu nic nemám. Myslím, že čím víc je oblečení sexy, tím líp. Vůbec nechápu, proč lidi nosí takový antisexy věci jako plandavý kalhoty, šněrovací kotníkový boty bez podpatků, roláky až ke krku nebo - to je úplně nejhorší - ty strašný kostkovaný košile, co se teď všude vyrojily!"

Zajímavá myšlenka, řekla si Madla. Prostě si vybírat jen samé pikantní, erotické, sexy, zábavné věci... nechat k sobě profiltrovat jenom tohle. No nebyl by pak život zábavnější? Na druhé straně měla pocit, že Renata převálcovává její ubohou rašící osobnost jako parní válec. Ve společnosti Renaty jako by všechno ztratilo své rozměry a bylo přimáčknuto k zemi, říkala si, jako by Reanata všechno zahltila a ovládla prostor jako nějaký černý mrak nebo omamnej parfém, v jehož výparech se nedá dýchat.

Pomyslela si, že být Terryem, klidně by se dala Renatou svést. Musí to být příjemný a pohodlný, když se člověka ujme taková sebevědomá žena, která vyzařuje tolik jistoty a sebedůvěry, že se s ní nemusí ničeho bát, jako například ztrapnění. O trapných situacích Renata mluví tak, jako by byla dokonce ráda, že se jí

stalo něco zábavného. A využívá svého nadhledu zkušený zralý ženy. Proboha, s tím jejím výrazem by mohla sedět na pavlači - nebo v recepci bordelu!

Ovládla se. Ne, nebude ukapávat jedy. Uvědomila si, že musí Renatě předhodit nějakou historku, postřeh nebo zábavnou věcičku. To je ten pravý důvod, proč ji tu Renata zaměstnává - ne kvůli těm připitoměným textům, které může produkovat kdokoli, ale kvůli inspiraci. Aby věděla, co říkají a co si myslí osmnáctileté holky, a aby to pak mohla vtělovat do rozhlasových pořadů a televizních komedií.

"Dneska jsem objednaná ke kadeřnici," prohlásila, "a nechám se odbarvit na platinovo a ostříhat na ježka."

Nic takového neměla původně v úmyslu, ale teď najednou cítila, že je to to pravé.

"No nazdar!" řekla Adéla. "To si dej ještě propíchnout obočí nebo ret, nebo oboje najednou."

"To nemůžu," bránila se Madla. "Když to na někom vidím, strašně mě to znervózňuje, pořád mám pocit, jako by po něm lezla moucha, a musím se držet, abych se ji nesnažila odehnat."

"Všimly jste si," řekla Adéla, "jakou má Terry náušnici?"

"Jasně," řekla Renata, "donutila jsem ho, aby si vyzkoušel tuhletu moji," pohodila hlavou, aby pod vlasy odhalila obrovskou lesklou náušnici s barevným motýlem, "a vypadal jak Papuánec, bezvadně!"

Madla znovu pocítila kruté bodnutí žárlivosti.

Vešel Terry a hlasitě si vydechl.

"Tak co?" zahlaholila Renata, "práva jsem to s nima sfoukla, co, králíčku?"

"Je to obdivuhodný," vydechl Terry, ještě celý bez sebe úlevou.

"Obdivuhodný! To znamená, že mě obdivuješ!" usmála se Renata a napadlo ji, že i ženy v pozici moci rozhodně nepohrdnou nějakou tou lichotkou. Samozřejmě by ale neklesly tak hluboko jako muži; dobře rozpoznají neupřímné pochlebování. Od čeho by taky měly ženskou intuici. O Terryho upřímnosti ale pochyby neměla.

Zvrátila hlavu dozadu a prohlížela si ho. "Je moc pěkný, když mi nějaké mužské pořádky opakují Jsi úžasná, jsi úžasná..."

Proboha, pomyslela si Madla, ať Terryho nenapadne jí říkat, že je úžasná! Věděla, že musí okamžitě plácnout něco, čím by odvedla konverzaci jinam. "Terry je taky úžasnej!" vykřikla.

"Víte, že zapaloval bibli?"

Renata a Adéla začaly poslouchat historku, kterou už Terry Madle vyprávěl včera: jak se procházel v parku po nábřeží a nějaká dívka na něj česky začala něco chrlit, tvářila se přátelsky a vnucovala mu bibli, dokonce jich měla víc, i v angličtině - načež on, rozpolcený bezvěrec, vytáhl zapalovač a ukazoval jí, že klidně bibli podpálí - a dostal od ní facku...

"A říkala něco?" vyptávala se Renata se zájmem. "Ne? Takže jenom

neartikulovaně ječela? A pokřižovala se?"

Když vyzvíděla všechny podrobnosti, pozvala znovu Terryho, aby k ní ještě šel na něčem pracovat.

Na něčem pracovat! užírala se Madla. Snažila se myslet na novou verzi reklamy na domky, bude tam samozřejmě rodinné štěstí a nic, co by vyčuhovalo a co by někoho mohlo pohoršit... ale myšlenky se jí pořád stáčely k otázce, jaké má Renata s Terryem úmysly. Je to možné, že by ho sváděla přímo u sebe v kanceláři? Ale proč ne, má tam i pohovku... a huňatý koberec... Madla si představila Renatina předimenzovaná ňadra, tyčící se jako kopule moskevského chrámu Vasila Blaženého. Svléká si své provokativní šaty, rozepíná podprsenku... kde má asi na ňadrech ty chloupky? Terry je omámen jejím parfémem a potí se rozpaky, jak se má k šéfce chovat... Ona mu rozepíná poklopec džínů... vlastně těch plandavých pláteňáků, co pořád nosí...

Madla začala mít pocit, že se jí nějak špatně dýchá.

Podívala se na hodinky a zjistila, že už může klidně odejít. V tom kadeřnictví na rohu mívají volno, třeba ji ještě vezmou.

Musí to udělat. PLATINOVEJ JEŽEK!!!

*

Zuzana se podivila, kdo může touhle dobou zvonit. Otevřela vysoké ozdobné dveře, vedoucí z předsíně na chodbu domu. Přitom si zběžně ověřila v zrcadle nad botníkem, jak vypadá. Dělalala to vždycky: rychle se přesvědčit, jestli vlasy obarvené na kaštanovo spadají v půvabné vlně na ramena, jestli nemá rozmazanou rtěnku...

Petr.

Zuzana neměla Petra vůbec v lásce.

Tak především se jí v nejtajnější hloubi duše přičilo, že by její dcera už měla být dospělá, žít sexuálním životem a proboha dokonce snad mít vlastní děti - a Zuzana by byla ve svých dvaadvaceti, no, to už snad ne, ale ve třiačtyřiceti babičkou! Ne že by to nebyla běžná věc, a na člověku to koneckonců na první pohled nikdo nepozná, ale přesto... Myšlenky na podobné strašidelné perspektivy vždycky potlačovala a byla by ráda všechny podobné věci odstranila a vytrhala i s kořeny - ale samozřejmě se ovládala a omezovala se na to, že nějak počítala s tím, že Madla bude dlouho, velmi dlouho studovat. A jestli se někdy, řekněme ve třiceti, až bude mít opravdu rozum, vdá, tak za nějaký takový typ... no, řekněme profesora z Harvardu. Zuzana si postavu profesora z Harvardu do detailu vysnila, možná spíš pro sebe než pro Madlu, ale to je jedno, stejně jsou to jen sny: je samozřejmě vysoký a může být i malinko hřmotný, jak Američani bývají, ale přitom je nesmírně kultivovaný. Respektuje u žen osobnost - rozvedl se, protože jeho manželka byla úplná potvora a fúrie, taková ta posedlá americká feministka. Je hluboce vděčný za Českou manželku. Voní drahou vodou po holení, má mírně

prošedivělé skráně, kovové brýle, hluboký hlas a úzké boky krásně obepnuté džínami...

Petr měl džíny trochu moc volné, takže vypadaly ohavně (jeho starostlivá maminka by mu nikdy nekoupila nic vypasovaného). Byl i na vzdálenost dvou kroků cítit potem. Trochu rozpačitě se klátil a přihloupě se usmíval.

"Není prosím vás doma Madla?" zeptal se.

"Dobrý den," řekla Zuzana a s jízlivým úsměvem čekala, jestli jí na pozdrav odpoví.

Na Petrovi taky nesnášela jeho nevychovanost. Někdy mívala pocit, že se chová jako hulvát schválně - například když jí vyprávěl podle svého názoru výborný vtíp: Víte, proč si nemůže ženská po čtyřicítce hrát na schovávanou? - Protože by ji nikdo nehledal!

Když na ni chvíli jen tupě zíral, řekla: "Není. Víte, ona teď doma moc nebývá. Už se sem prosím neobtěžujte a sbohem." Chtěla mu zavřít dveře před nosem, ale Petr mezi ně vsunul nohu a zeptal se: "Prosím vás, tak mi aspoň řekněte, kde pracuje." Zuzana o tom měla jen mlhavou představu, ale ani o to málo, co věděla, se s ním nehodlala dělit. Už se chystala mu do nohy vrazit vši silou těžkými dveřmi a zaječet, aby neobtěžoval, ale vtom se do předsíně přiklátil Zdeněk a svým flegmatickým způsobem Petrovi sdělil: "Jó, hochu, to kdybysme věděli! V nějaký reklamní agentuře, která sídlí na Žižkově, jen asi deset minut odsud. A jmenuje se nějak jako Soplesměl..."

"Tak Sopelsměl," huhlal si Petr, když sbíhal se schodů. Vyšel před dům a řekl si, že když už se táhnul až sem, může docela dobře půlhodinku počkat před domem. Pokud by se Madla náhodou vrátila po práci domů, bude to stát za to. Byl pevně rozhodnutý si s ní promluvit. Vůbec se mu nelíbilo, jak ji rodiče vychovávají. Je znát, že o ni řádně nepečují, rozhodně se to nedá srovnávat s jeho maminkou! Postavil se před domovní dveře a vytáhl z kapsy slovníček: využije čas a zopakuje si německé fráze. Dělal to vždycky, slovíčka vytahoval v každé tramvaji, čekárně, autobuse. Kdyby to bylo deset minut denně, za rok to dělá šedesát celých, osm set třicet tři tisícin hodiny.

Nein, ich kaufe mir heute kein Buch, brblal si tiše. Leg den Shuh nicht auf den Tisch! No, knihy si opravdu nekupuju, nejsem žádněj knihomol, a taky nejsem žádněj odpornej Američan, abych si dával nohy i s botama na stůl!

Všiml si, že ulicí se sem blíží nějaká hodně ujetá holka - samozřejmě, funebrácký oblečení, to nosej všechny, ale ten účes! Bílé - ne docela bílé, ale hodně světlé - vlasy jí trčí z hlavy v nagelovaných špičkách a neměří víc než centimetr a půl!

Skandální. Když se dívka přiblížila k domovnímu vchodu, v šoku zjistil, že je to Madla. Její pleť teď vypadala v těch hrozných světlých vlasech nějak tmavší a oči se jakoby zvětšily. Petrovi

bylo rázem jasné, že se ocitla na okraji propasti a že je jeho morální povinností ji zachránit.

"Ty ses teda zřídila!" uvítal ji. "Máš taky vytetovaný mořský panny na prsou a propíchnutý bradavky? To je prej taky moderní..."

"Jak TY můžeš vědět, co je moderní?" podivila se Madla a hrnula se domů.

"Ještě si ty vlasy přibarvi na zeleno, tohle je málo odvážný, řek bych," poškleboval se jí Petr.

"No a co?" odsekla Madla, "každá důchodkyně si klidně nosí fialovej přeliv, tak co je špatnýho na zelený barvě?"

"Okamžitě půjdeš se mnou," chytil ji Petr za ruku. "Jau!!!" zařval. Nevšiml si náramku, který se mu bolestivě zaříznul postranní hranou do ruky.

Madla si připomněla, že Petr vždycky špatně snášel fyzickou bolest.

"Připadám si jak ve středověku," oznámila mu. "Jenže ty nejsi žádněj trubadúr, ale obyčejnej trouba."

A zatímco si vytřeštěně prohlížel šrám v dlani, rychle vklouzla do domu a zamkla za sebou.

Třetí krok

Platinový ježek aneb O důležitosti správného image

Nazítří ráno Madla vyvolala už ve dveřích agentury šokovanou reakci obou recepčních. "No ukaáááž!" povykovaly, "cos to se sebou provedla?" Sladce se na ni usmívaly a afektovaně přitom pohazovaly svými obarvenými černými hřívami, jako by chtěly naznačit, že si od podobných příliš ulítlých věcí samy udržují odstup. Jedna jí vlasy prohrábla rukou - Madla si ráno ty nagelované špičky rozčesala a teď jí napadlo, že ježek je vynikající účes pro člověka, který chce, aby ho ostatní hladili po hlavě. Sílil v ní pocit, že se do něčeho trefila. Do svého typu? Do určitého trendu? V každém případě jí to zvedalo sebevědomí.

Ve dveřích kreativního oddělení se srazila s Terryem. Ten se jen prudce nadechl a upřeně na ni zíral. V jeho pohledu byla směs pobavenosti a fascinovanosti - s podobným výrazem obvykle pozoroval Renatu. Jen mu přitom v Renatině případě víc září oči, usoudila Madla a žaludek se jí stáhnul žárlivostí. V mozku se jí začala o překot roztáčet kolečka: honem vymyslet, jak vyzvědět, co včera Terry dělal u Renaty v kanceláři... Souložili na koberci pod oknem, aby na ně nebylo vidět? A Renata, aby to bylo víc vzrušující, přitom vyřizovala své rodinné telefonáty a kontrolovala na dálku dětem úkoly?

"To je ale ohromná změna!" jásal Terry. "Konečně je na tobě vidět, jaká jsi nekonvenční osobnost!" Osobnost! To není možný, mluví o mně stejně obdivně jako o Renatě, zaradovala se v duchu. A pak jí k jejímu naprostému šoku objal. Šlo o takové to humorně přátelské objetí, jaká tu byla na běžném pořádku, ale Madla cítila, že krvavě zrudla, a nemohla se z toho vzpamatovat. Ten pocit jeho blízkosti, jeho pleti, jeho kostnatých ramen... ACH! "To jsem fakt ráda, že se ti to líbí," vykoktala. "Vlastně mě inspirovala Renata. Tak co, vymysleli jste pro mě včera nějaký nový instrukce? Myslím k textům pro ten Baubas."

Bedlivě pozorovala, jak se teď Terry zatváří. Zamlženě a zasněně, usoudila. "Ale kdepak," mávnul rukou, "zůstane to úplně prostomyslný a přímočarý, jak jsme si včera říkali: tady máte hezoučkový domečky." Povzdechl si. Pak jí prohrábl ježka rukou. "Tohle člověka přímo svádí," prohlásil.

Svádí, no ne, trhla sebou Madla a okamžik si křečovitě trápila mozek, jestli by toho mohla využít k flirtu. Pak se jako obvykle přece jen zalekla a zahlaholila tónem skvělé kamarádky: "Třeba bych si to mohla nechat zkrátit úplně, víš, na milimetr," dostávala se do ráže, "a obarvit různý políčka různě, abych tam měla nějaký obrázek."

"Ty český ženy," zavrtěl hlavou Terry.

"Co s nima je?" divila se Madla.

"Připadá mi, že se ženou do všeho plnou parou vpřed," odpověděl Terry trochu tajemně, ale Madla si zase vzpomněla na Renatu a upadla tak trochu do rozpaků.

"Proč pořád říkáš ženy a ne holky?" zeptala se neutrálně; tohle jí stejně vrtalo už delší dobu hlavou.

Terry se posadil na přebytečnou židli, která zůstala u jejího stolu po poslední poradě s Adélou, nepřítomně si prohlížel návrhy, které se tam povalovaly, a vysvětloval jí: "To by přece bylo politicky nesprávný, to nechápeš? Holka je... degradující, ponižující."

"Proboha proč?"

"No... mladým mužům taky nikdo neříká chlapečku, broučku, kotě a tak podobně, ne?"

Leda králíčku, napadlo Madlu, ale radši se kousla do jazyka a nevyslovila to nahlas. ŽÁRLIT JE PŘECE TRAPNÝ, napomínala se.

"Mimochodem, co ten byt?" zeptala se radši.

"Můžeme se na to jít podívat dneska hned po práci, jestli nám zas někdo nezkomplikuje život, chceš?"

"Samozřejmě že jo!" Madla se musela ovládat, aby nevyskočila od stolu a nezačala divošsky křepčít. "Zastav se u mě, až tady skončíš, jo?"

"Jasně. Ale do té doby se ještě uvidíme. Dnes pracujeme na tom něžném a pečujícím mýdle," obrátil Terry oči v sloup.

Něžné a pečující mýdlo od jedné mimořádně zatvrzele konzervativní německé firmy bylo něco jako noční můra. Zkuste spojit měšťáckou usedlost a solidnost s inovativností, jak to tvrdošíjně vyžadovali! Přitom cokoli jen trochu nového odmítali jako nevhodné a odrazující. Ach jo! A tak Madla pro dnešek opustila roztomilé domečky a ponořila se do překládání propagačních textů, vysvětlujících drogistům, že musí kupovat právě tohle mýdlo a ne jiné, protože tohle je mezi všemi mýdly jedinečný klenot.

Později do její kanceláře dorazila Adéla, která se jejímu novému účesu jen zdrženlivě usmála, a David, který nad ním pobaveně hýkal, těžko říct, jestli šlo spíš o smích nebo o pohoršeně trpitelské steny. A Madla si mezi tím vším občas vzpomněla na ranní rozhovor s Terryem a pokaždé pocítila nával radosti a těšení. Přistihla se, že její žárlivé myšlenky a představy dokonce trochu ustupují do pozadí. Renatu změnit nemůžu, říkala si, ale důležitý je, co udělám já sama.

*

Během dopoledne však nastalo kolem Renatiných dveří podivné hemžení. Nejdřív se od Renatiny sekretářky přiřítit vykulený David a povykoval, že se něco chystá, něco velikýho! A tvářil se strašně tajemně. Adéla se jen ušklíbala a řekla, aby s tím šel laskavě do háje, že už vůbec žádné další vzrůšo nepotřebuje. Madla nastražila uši, protože byla jako vždycky strašně zvědavá.

O něco později vešla Renata s Kolářem a se suitou čtyř nebo pěti podivných týpků. Nevypadali jako byznysmeni, na to měli příliš ošuntělé obleky, mastné vlasy a místo kolínské byli cítit cigaretami; celkově vyzařovali jakousi těžko definovatelnou upocenou snaživost. Jeden z nich připadal Madle nějak povědomý, snad z novin nebo ze zpráv v televizi.

Když všichni zmizeli v Renatině pracovně a sekretářka Jitka, usedlá třicátnice s pečlivou ondulací, jim s výrazem posvátné hrůzy a s vyvalenýma očima donesla kávu, David, celý vytřeštěný, zasyčel: "Viděly jste to, holky? Jsou tady pěkný esa Strany národního blahobytu!"

"A co tady dělají?" nechápala Madla.

"Co tu dělají?" opakoval po ní nevěřícně. "No přece blíží se volební kampaň, možná z toho pro nás kápne nějaký kšeft! Víte, co by to znamenalo? Je to obrovsky prestižní záležitost.

Doufám," dodal starostlivě, "že to Renata nepodělá nějakyma svejma bláznivejma vejšplechtama. Aby na ně nezapůsobila příliš nesolidně, chápete?" Ustaraně se zamračil.

"Hm, myslela jsem, že u nás máme asi dvacet politickejch stran, tak proč bysme z toho měli být tak podělaný?" poznamenala Adéla.

"Ty bláho, to snad nemyslíš vážně! Strana národního blahobytu je největší a kromě toho má svý lidi všude, chápeš? Dovedeš si představit, kolik dalších zakázek by nám to mohlo vynést? Těch známostí na správných místech! Jůůůůůů!"

"Vždyť máme tolik zakázek, že to ani nestíháme," divila se Madla.

"Tohle nesmíš nikdy vyslovit!" naježil se David. "Musíme se řídit heslem - pořád víc, jen houšť! Chápeš?"

"Sakra, ty bys měl do tý Strany národního blahobytu okamžitě vstoupit!" poznamenala Adéla a okázale zívla.

"Ale holky, vy taky nic nechápete!" naježil se David. "S váma nemá vůbec smysl se o tom bavit. Nojo, ženský a politika!"

"Já jen," řekla Madla Adéle, "že ty týpky mi teda zrovna jako nějaká zvláštní elita nepřipadaj!"

"Ženský!" zavyl David. "Dokážete vůbec lidi posuzovat podle něčeho jinýho než podle toho, jestli mají nablejskaný boty a hezký kravaty?"

Adéla se výmluvně chytla za nos. "Podle toho, jestli používají dezodorant," poznamenala.

"Hele, nejsi ty náhodou ten tržní komsomolec?" zeptala se Madla Davida. Nebyla si jistá, jestli nepřestřelila, ale prostě jí to nedalo. A skutečně dosáhla toho, že se David nasupeně stáhl ke svému stolu a mlčky se zabral do práce.

Asi po půlhodině se vynořila Renata a houkla na sekretářku Jitku, aby přinesla další kávu. A po další hodině se konečně všichni vyhrnuli ven a za mohutného potřásání rukou a bručení a mručení, které znělo spokojeně a souhlasně, pánové konečně pomalu odešli.

Renata pak se znervózněným výrazem odběhla za manažerkou Kate. Odpoledne bylo celé osazenstvo agentury svoláno dolů k recepci do haly na důležitou schůzku. Nic takového tu Madla ještě nikdy nezažila a cítila, že ostatní jsou z toho taky vyvedení z míry a znervóznělí.

Kolář se ujal slova. Mluvil o důležitém a zásadním úkolu, na kterém agentura ukáže, jak bravurně a účinně je schopna plnit své úkoly. Hovořil o tom, jak tento úkol bude vyžadovat nejvyšší nasazení od každého človíčka z agentury, jak v tomhle neexistují rozdíly mezi zaměstnanci a od vedení až po poslední uklízečku musí být všichni v plném nasazení - a jak se tento úkol bude plnit ještě navíc k běžným komerčním zadáním, takže nebudou existovat volné večery a víkendy, ale odrazí se to ovšem ve finančním ohodnocení. A že doufá, že na tom všichni budou dřít s obzvláštní radostí, neboť strana, jejíž reklamní kampaní jsou pověřeni, je odpovědná za všechny změny k lepšímu, které se v naší zemi v posledních letech odehrály!

Madla se neubránila poťouchlým myšlenkám na to, jak asi uklízečky přispějí ke zdaru volební kampaně vytíráním podlah přesčas. To všeobecné napětí ji překvapovalo. Přece to proboha nemůžou brát tak vážně? Nebo snad ano? Připadalo jí to tak trochu jako nějaká past, která se chystá sklapnout a nepustit je ven přinejmenším dva nebo tři týdny. Ale to se dá každopádně přežít. Když se pak podívala na Terryho, vyděsila se, jak zdrceně a převálcovaně se tváří.

"Co je?" zašeptala mu.

Mávl zničeně rukou a jen těžce polknul. Vyčkal, až se Kolář a Renata se všemi rozloučí, vyjádří jim důvěru a rozpustí schůzi, a pak ji uchopil za paži.

"Tak na tomhle se mi teda vůbec nechce dělat a je mi z toho fakt špatně," svěřoval se jí tiše. "Nemám chuť podporovat vůbec žádnou politickou stranu, a zrovna tuhle už vůbec ne."

"Počkej, to nechápu," zarazila se Madla. Posadila se s ním na lavičku u recepcce, kde obvykle čekaly návštěvy, právě proti portrétu zakladatele firmy, vyzdobeného citátem Říkej to elegantně. Najednou jí připadlo, že na ně Archibald W. Soap shlíží tak trochu káravě, možná i pohoršeně: co tady ti dva lidičky vůbec dělají, není to nějaký omyl, že je sem vpustili?

"Vysvětli mi," řekla Madla Terrymu tiše, s obličejem těsně u jeho, "jakej je v tom rozdíl. Třeba proti reklamám na cigarety. Ty věříš, že propagovat cigarety je morálně čistší a správnější než propagovat politickou stranu? Proč propána? Jakej je rozdíl mezi nějakým zbožím a politickým programem? Já myslím, že vůbec není naše věc posuzovat, jestli je to dobrý nebo špatný. Ať to lidi svobodně posoudí sami, ne?"

"Pro mě to stejný není," vysvětloval jí Terry. "Nechci podporovat stranu, jejíž praktiky se mi ale vůbec nelíběj, jak

to tady tak pozoruju."

"Taky se mi nelíbí, jak se z nich všichni můžou podělat," uznala Madla. "Asi by pro ně tu kampaň měli dělat jenom ty lidi, který je chtěj podporovat. Ale třeba to nakonec stejně tak dopadne! Neumím si představit, že bych pro ně vymýšlela hesla."

Terry se pořád tvářil zdrceně a Madle připadalo, že z toho dělá trochu moc drama. Možná je to prostě neurotik, napadlo ji, chorobně přecitlivělejší člověk. Jenže právě to jí na něm připadalo tak zvláště přitažlivé. Křehká skleníková květinka Terry.

Lidé tu po schůzi ještě postávali v hloučcích, probírali tu novinku a pomalu se trousili pryč. Kolem Madly a Terryho procházela Renata s Kolářem. Spiklenecky na Terryho zamrkala.

"Funguje to!" oznámila mu laškovně. Pak si všimla, jak je zdrchaný, sklonila se k němu, pohladila ho po hlavě a řekla povzbudivě: "Hlavu vzhůru! Musíme to přežít! Jestli potřebuješ radepur, stav se u mě!" Sladce se usmála a odvlnila se v Kolářově doprovodu do chodby.

Terry se smutně pousmál. "Asi se tam zastavím," řekl. "Koukám, že mi nezbývá než se uchýlit k práškům."

"Možná bys mohl zkusit těm lidem úplně normálně vyložit své názory," namítla Madla malinko popuzeně. Zase ji bodala žárlivost.

"Jo!" rozčilil se Terry. "A uslyším to samý jako vždycky: Když se ti tu nelíbí, tak si běž domů." A s našťvaně nahrbenými zády vyrazil za Renatou.

Když se ti tu nelíbí, běž si domů? - No jasně, tohle asi Češi říkají cizincům dost často, pomyslela si Madla. A připomněla si, že večer se s ním přece půjde podívat na ten byt. Na rozdíl od Renaty bude jeho spolubydlící - heč! Na volební kampaň vůbec neměla chuť myslet - až to bude, tak to bude, nějak se to musí přežít.

A tak se vrátila ke svému pracovnímu stolu a ponořila se znovu do vysvětlování, proč je právě toto mýdlo pro vaši pleť absolutně nejlepší.

*

Petr věděl už z dálky, že to musí být ten čerstvě omítnutý dům se zářivě bílými okenními rámy, který má hned vedle vchodu vyleštěné mosazné destičky, hlásající název agentury. Soap & Smell, přečetl si. Sopelsměl.

Připomněl si svůj třífázový plán, k němuž dospěl mezi biflováním německých slovíček: v první fázi musí Madlu nalomit, vyvolat v ní nejistotu, nervozitu, obavy z budoucnosti, jaká ji čeká, když se ocitla na této šikmé ploše. V druhé fázi jí nabídne jistotu, představovanou jeho vlastní osobou, a ve třetí fázi jí poskytne pozitivní vzory, ke kterým by se mohla upnout a napodobovat je. To přece adolescenti potřebují!

S pocitem velkého sebeuspokojení vstoupil do recepce. Jedna z Černovlásek právě telefonovala, druhá, v přiléhavé průsvitné blůzičce a s očima obkrouženými černou linkou, po něm vrhla natrénovaný úsměv. "Mohu vám nějak pomoci?" zašvitořila. Petr se opřel o recepční pult, jednu dvě vteřinky vyčkal, aby patřičně připoutal její pozornost, pak si důležitě odkašlal a řekl: "Jsem inženýr Mašek z firmy Elektrorozvody Hrdlořezy. Víte, náš podnik uvažuje o zadání určitého reklamního projektu, a tak jsem se přišel podívat na konkrétní výsledky práce vašich... hmmm..." přinutil se ze sebe vypravit, ale znělo to znechuceně, "vašich grafiků a textařů. Tak trochu jsem se předběžně domlouval s jednou známou, jmenuje se Madla Císařová a měla by tady pracovat..."

Dívka přikývla a sáhla po telefonu.

Petr se jí zadíval na ěadra. Pod blůzičkou měla krajkovou podprsenku tělové barvy. Jedničky, nejvýš dvojky, pomyslel si Petr zklamaně. Dívka zachytila jeho pohled, narovнала se v zádech a zamžikala řasami. "A na copak byste tu reklamu chtěli?" "Stykače," sjel jí Petr pohledem k bříšku.

"Cože, stykače?" zčervenala dívka a zvedla sluchátko.

Mohla by trochu procvičovat břišní svalstvo, usoudil Petr. Zatím to ujde, ale jak bude vypadat za pět let? "Elektromagnetické stykače," vysvětlil. "Jednopolové jističe, zvonkové transformátory a tak."

"Zbožňuju odborníky, kterým není rozumět, co říkají," vydechla dívka a upírala mu pohled do očí o chvíličku déle, než bylo třeba. Pak vymačkala linku kreativního oddělení. "Madlo? Máš tady návštěvu, zákazníka. Adéla s Davidem jsou teď mimo, vid'?" Posílám ti ho nahoru."

Zavěsila a znovu se obrátila k Petrovi. "Madla je textařka, víte, oba grafici jsou bohužel pryč, šli..."

Petr se podíval na hodinky, jako by chtěl naznačit, že už je přece po pracovní době, pokrčil rameny a chápavě se usmál.

"Obvykle tu samozřejmě touhle dobou bývají," bránila se dívka téměř zděšeně, "my pracujeme minimálně do šesti, ale šli na specializovaný počítače do filmového studia, víte, dělají počítačové animace do televizního šotu... ale Madla vám ukáže portfolio toho, co kreativní oddělení v poslední době udělalo."

Za chvíli už Petr vtrhl jako velká voda do Madliny kanceláře. Rozhlédl se po místnosti, ale jeho pohled se vrátil k Madliným vlasům a nemohl se od nich odtrhnout. "Vypadáš jako teplouš z nějakého posledního baru," vylepšil své včerejší hodnocení.

"Tvý názory mě dost nuděj," řekla Madla. "Co tady vlastně chceš?"

"Ty nevíš, proč jsem za tebou přišel?"

"Přesvědčit mě, abych žila spořádaným životem?" zeptala se Madla.

"Co to do tebe vjelo?" ptal se Petr nakvašeně. Nebyl od Madly moc zvyklý na ironizování; dřív ho spíš jen pozorovala, zpočátku

snad i zamilovaně, a vstřebávala dojmy.

"Konečně jsem se před tebou přestala přetvařovat," prohlásila Madla, "a jedním s tebou na rovinu. Nemůžu tě ani cítit a chci, abys odsud okamžitě vypadl."

Petrova návštěva ji otravovala tím víc, že čekala, že se tu každou chvíli už zastaví Terry a půjdou se spolu podívat na byt. "Tak proč jsi mě tak dlouho vodila za nos?" obořil se na ni Petr. V Madle zahlodaly výčitky svědomí; možná mu dluží upřímné vysvětlení. "Asi jsem byla hloupá," řekla přiškrceně. "Když jsem s tebou začala před rokem chodit, tak... víš, imponovalo mi, že jsi starší a hodně toho víš... totiž tehdy mi to tak připadalo, ale... člověk se vyvíjí, a bylo by přece nepřírozené se nutit do něčeho... namlouvat si, že to funguje, když..." Panebože, říkala si, jsem profesionální textařka, tak jakto že se nedokážu vyžvejknout? Když se mi hnusíš. Ekluješ se mi. Tak bych mu to měla říct. "Prostě jsme příliš rozdílní," prohlásila s rozhodností, "máme jiné představy o životě a nikdy by nám to nemohlo vycházet."

"Co ty můžeš ve svém věku vědět o životě?" rozčílil se Petr. "Jestli máš nějaké představy, tak jsou pěkně telecí! Svět vám bude ležet u nohou!" citoval reklamu na jednu pánskou toaletní vodu. "Vaše sny se stanou skutečností!" zazpíval jinou televizní reklamu, tentokrát na stavební pojištění. "Kde žiješ, prosím tě? Potřebuješ... potřebuješ uzemnit. Transformovat."

"Jo, a ty jsi ten transformátor, co? Děkuju, nechci, to se radši nadrátuju. Nebo se od tebe vodizoluju."

Petr se zatvářil urputně vážně. "Co tě tolik baví v tomhle spolku šílenejch workaholiků? Co tě tak bere na tom, že se tu maká až pozdě do večera? Co je tak špatnýho na normálním životě?" ptal se.

"A co je tobě do toho?" zeptala se Madla. "Ne, vážně, nemůžeš mě nutit, abych jen vařila na sídlišti polívky, čuměla na televizi, nebo počítala každej pěťák, jestli ještě můžu koupit v samošce sunar. Vůbec po tom netoužím. Říkám ti, že jsme strašně jiný."

"Sunar se neprodává v samošce," opravil ji Petr.

"Ne? A kde teda?"

"V lékárně."

V tom okamžiku se ozvalo zaklepání na dveře a dovnitř nakoukl Terry. Nevypadal už tak přepadle a zdálo se, že na svůj šok z té nadcházející volební kampaně zapomněl. Práce agentury ostatně běžela dál docela normálním tempem, navzdory Kolářovým téměř hysterickým proklamacím. "Madlo, než půjdeme, tak jsem ještě chtěl... Jé, dobrý den," prohlížel si s údivem Petra. "Mluvíte anglicky?"

Petr se sebevědomě usmál, že samozřejmě (sešitky s anglickými slovníčky s sebou všude vozil v letech 1984 až 1986). Terry mu tedy vysvětlil: "Promiňte, máme tady s Madlou rozdělanou kampaň

na mýdlo, a pak se máme jít spolu podívat na byt. Změnila jsi snad plány?"

"Ne, vůbec ne," ujišťovala ho Madla překotně. "Petře, vidíš, že teď nemám -"

"Cože, jakej byt?" Petra ta zpráva viditelně omráčila. "Tak ty budeš bydlet tady s tím kolegou, co? A proč jsi mě teda vodila za nos a neřekla mi to rovnou?"

Madla úplně fyzicky cítila jeho stoupající agresi. Zřejmě si ji v nejbližších okamžicích bude chtít nějak vybit.

"Á, Petr, o vás už jsem slyšel," stiskl Terry významně rty a začal si v rozpacích prohlížet papíry, které s sebou přinesl.

"Nic ti do toho sice není, ale nechodím s ním," vysvětlovala Madla Petrovi česky. "To je přece na západě běžný, že se mladý lidi dělí o byt, víš?"

"To teda nevím," procedil Petr skrz zuby.

"Tak, a teď už jdi, prosím tě, vidíš, že mám práci," snažila se ho vypudit Madla.

"Jo tak práci!" Petr přejel zlověstným pohledem Terryho. "Co tady děláš?" zeptal se ho pedanticky topornou angličtinou.

"Český holky jsou z vás Američanů bez sebe, co?"

"Tak já snad přijdu později," sahal Terry po klíce dveří.

"Ale ne," zadržela ho Madla a táhla ho za rukáv ke svému stolku, "s Petrem už jsme to vyřídili, tak se měj, Petře, ahoj!" Přiměla Terryho, aby si sedl ke stolu a zabral se s ní do probírání propagačních textů.

Petr se ale neměl k odchodu. Místo toho si chvíli se zájmem prohlížel Davidův počítač a pak zabrousil do vedlejší místnosti k Renatě, která nechala otevřené dveře, protože byla kvůli té nezvyklé návštěvě zmatenější než obvykle. Tohle se jí ostatně stávalo často, měla strašlivý nepořádek v disketách i v dokumentech na disku, a když jí počítač zaheslovali, napsala si pro jistotu heslo obrovskými písmeny fixem rovnou nad monitor. Terry s Madlou tedy probrali to něžné a pečující mýdlo, kterého už měli oba upřímně plné zuby. Terry zpočátku nervózně pokukoval po dveřích Renatiny pracovny, ale pak se zabral do úprav jednotlivých variant chvály zázračného mýdla. Mýdlo pro kojence... mýdlo pro citlivou pleť... mýdlo, které je nejlepším přítelem vaší pleti... Madla si vybavila, že současně také pracují pro jinou firmu na reklamě na pleťové mléko, v níž se tvrdí, že mýdlo je to nejhorší, co můžete své pleti udělat. Za deset minut byli hotoví a uvědomili si, že Petr ještě stále neodešel.

"Petře, dej si bacha, jestli s tím něco provedeš, budeš mít průšvih!" zavolala na něj Madla.

"Ale my taky," znervózněl Terry, "neměli bysme mu říct, aby šel pryč?"

"Padej už konečně!" zaječela Madla důrazněji, ale Petr - jak

bylo v podobných situacích jeho zvykem - mlčel a nereagoval. Teprve když Madla s Terryem přistoupili k Renatině počítači a naznačili, že ho vypnou, Petr se neochotně zvedl a bez rozloučení se odklátil na chodbu a pak ven na ulici.

"A takhle se chová vždycky," řekla Madla. "Mlčí a nehneš s ním. Ale co by tam mohl vyvést, ne? Vyšpiónovat naše slogany o něžném a pečujícím mýdle? To by si moc nepomoh."

"Je strašnej," otřásl se Terry. "Jak jen mlčí a tváří se co nejprotivněji!"

Madla se mu s trochu šaškovskou tklivostí podívala do očí, vzdychla a pokrčila rameny. "No vidíš, a tohle mi dělal pořad. Nejdřív mi to mlčení připadalo tajemný, člověk si za tím představuje bůhvíjaký duševní děje. Jenže pak zjistíš, že má v hlavě jen nudný fráze a je asi stejně duševně čilej jako nějaký sklerotickéj pradědeček. Mimochodem, kam teď vlastně pojedeme?"

"Je to na Ořechovce," řekl Terry a s legrační pečlivostí vyslovil hlásku "ř".

Z recepce si dali zavolat taxíka a Madla si říkala, že kdyby to vyšlo, jezdila by s Terryem do práce každé ráno - což by bylo snad až příliš krásné!

*

Třípokojový byt zabíral přízemí domku na Ořechovce, v tiché postranní ulici a s živým plotem z thují, které stínily výhled z chodníku do malé předzahrádky. Jakmile Madla s Terryem vystoupili z taxíku, uviděl otevřená okna a varoval ji: "Pan domácí se zrovna přišel podívat, tak mluv jenom anglicky! Jsi moje australská přítelkyně a chceš v Praze pár měsíců zůstat, nevíš, na jak dlouho."

"OK, fajn," zavrčela Madla mezinárodně. Bleskově přejela pohledem boty, protože ty často na člověka prozradí, jaké je národnosti. Ale tyhle čínské černé plátěné křusky může nosit úplně kdokoli. V pořádku.

Domácí, plešatý padesátník s mohutným podbradkem, který jako by se nehodil k drobnému tělíčku, seběhl po několika schodech do zahrady a potřásl Madle rukou. Terry mu velmi pomalou a jednoduchou angličtinou vysvětloval, že to je jeho australská přítelkyně Madge, která se teď v Praze nějakou dobu zdrží. Kufry si zatím nechala u něj v agentuře.

"Hello, how are you?" zahlaholila Madla co nejvěrohodněji. Domácí si ji změřil od hlavy až k patě, bylo na něm skoro vidět, jak v duchu kroutí hlavou nad tím, jak se ty bláznivé Australanky češou a oblékají. Pak vztyčil důrazně ukazováček, provrtal ji naléhavým pohledem a začal s instrukcemi: "Tak frojlajn, totiž... miss, kapíruješ? Žádný... nou smouking..." pantomimou ukazoval kouření, "totiž tabák jés, ábr..." shýbl se a utrl hrst trávy, "ábr grás nou, kapíruješ? Grás nou. Gou, komnzí mit," pobídl ji dovnitř. Cestou po krátkém schodišti do

přízemního bytu hlaholil: "Unt van ich - aj sej, jú múv aut, in van moument, nou proubblem!" Aha, dovtípila se Madla, jakmile řekne, musím se vystěhovat. "Yes, sure," hlaholila už s větší sebedůvěrou. "It's a nice place, I like it very much!"

"Jés, jés, no to víš že jo," souhlasil domácí. V prostorné hale bytu jí důrazně ukázal telefon. "Nou foun ebród," zahrozil jí.

"Cu tojr! Mač mač many. Nou foun tu Austrálie!"

"Yes, sure, sure! I shall not use the phone at all!" snažila se Madla.

"No proto," mračil se domácí. "Telekom - zloději," naznačil pantomimou, že by jim nejradši uvázal kolem krku oprátku, protože si účtují dokonce ještě víc, než by správně měli, což by i samo o sobě bylo donebevolající. "Lumpové! Lumpen!" Z haly se vcházel do kuchyně a tří pokojů. Domácí ukázal Madle, že jí bude patřit ten nejmenší. Hned se zeptal: "Hábn zí rádio?"

Madla sice zavrtěla hlavou, ale on ji přesto instruoval: "Nou laud mjúzik," a začal poskakovat jako opice a předvádět, že jako brnká na kytaru a něco děsně vyřvává. "Nou!" A nakonec jí ukázal koupelnu a WC. Přitiskl se břichem těsně k umyvadlu, píchal prstem do otvoru na odtok vody a křičel: "Nou! Dzet nou!"

Tentokrát Madla opravdu nevěděla, co to má znamenat, ale Terry jí honem vysvětlil: "Nesmíme čůrat do umývadla. Jednou, to tu byli ještě dřívější nájemníci, se stalo, že byl záchod dlouho obsazenej, a tak čůrali do umývadla a domácí se u toho přistihl. Strašně se rozzuřil."

"Yes, I understand," řekla mu Madla s úsměvem.

Domácí se spokojeně usmál, instruktáž byla u konce, a odešel. Terry pak odvedl Madlu do kuchyně a vysvětlil jí, že dnes měl nakoupit třetí spolubydlící, Bob. Kuchyň byla hodně prostorná a všichni obyvatelé bytu se tu zřejmě scházeli na jídlo. Terry nahlédl do lednice a do spíže a vytáhl na kuchyňskou linku pytlík rýže a několik druhů zeleniny. V té chvíli zarachotil zámek a do bytu vešel Terryho spolubydlící Bob, vytáhlý Američan s dlouhými blond vlasy, svázanými do ohonu. Hned začal něco halekat a Madla zjistila, že jeho přízvuku rozumí jen napůl. Každopádně ji bouřlivě vítal a zval ji, aby tu zůstala na večeři. Bob s Terryem pak začali krájet cibuli, žampiony a nějaké podivné hlízy, o nichž si Madla nebyla jistá, co to vlastně je. Nabídla jim pomoc, ale oni odmítli a řekli jí, že může vařit někdy jindy. Zavěťřila zajímavé aroma nějakého koření, které začali opékat na pánvi.

"Je to tu skvělý," sdělovala jim své dojmy Madla, "určitě to беру. Zítřa si přinesu ty kufry, co jsem s nima letěla až z Austrálie."

Pokojík, který měla obývat, byl opravdu malý a plný nábytkem, takže se chystala přinést si jenom trochu letních šatů. Zatím. Pak se uvidí.

"Ale co kočka?" zeptala se ještě. Před domácím o ní zatím nezačala mluvit, protože by jí asi těžko uvěřil, že si ji s sebou přivezla z Austrálie. Odhadovala, že se tu Dominice bude moc líbit. Měla by tady menší problémy s chozením ven než na Vinohradech, i když i tam se naučila balancovat na okenních římsách.

"Řekneme, že jsme ji našli v agentuře," navrhoval Terry.

"Nebo že sem prostě přišla," řekl Bob, "a my jsme ji adoptovali."

"Tak jo," souhlasila Madla, "a je to čirá náhoda, že si mě ta kočka hned na první pohled tak oblíbila. - Co to krájíš?" všimla si, že Terry zpracovává nějaký podivně zkroucený kořen.

"Tohle je čerstvej zázvor," vysvětloval Terry. "A hlíznatej fenykl. Mňam!"

V rendlíku na druhém hořáku se opékaly plátky banánů. Madlu napadlo, že čeští kluci by ji asi zapřáhli, aby jim vařila, myla nádobí, uklízela a žehlila. A oni by jí třeba na oplátku někdy vyměnili pojistku nebo zašroubovali žárovku. Kdyby je ovšem moc hezky poprosila. Ale ne, nesmí hned všechny soudit podle Petra, ovládla se.

Tady si ale připadala opravdu exoticky. Bob právě dokončil podivný zeleninový pokrm, přidal k tomu rýži a na zvláštní talířek rozložil plátky opečeného banánu a polil je javorovým sirupem. Pak se pustili do jídla. Bylo to strašně zajímavé a pikantní a Madla prohlašovala, že se tyhle věci musí naučit připravovat. Terry jí ale vysvětloval, že to všechno improvizují, že prostě mají zásobu různého koření a záležití, jakou zeleninu zrovna dostanou.

"A to se tady v Praze nesežene spousta druhů zeleniny. I obyčejná brokolice tady je seschlá a zažloutlá, a naťový celer taky," stěžoval si Terry.

Páni, říkala si Madla, v životě jsem neslyšela, že by nějaký mužskej měl rád zeleninu. Leda tak propasírovanou prasetem, ha ha ha, bývá ta nejtypičtější reakce.

Bob pak odešel do práce, jelikož dělal barmana v jednom z nových podniků, oblíbených u mladých Američanů, jejichž davy stále zaplavovaly Prahu, i když ti dobrodružnější už odtáhli dál na východ, převážně do Moskvy.

Madla teď osaměla v bytě s Terryem a začala tak trochu panikařit. Určitě bych mu neměla překážet a být na obtíž, říkala si, musím přece vystupovat jako správná kámoška, nebo mě tu vůbec nebudou chtít! Nesmím se Terryemu vnucovat! Všechno ale vnímala jako v mlze, jeho blízkost ji rozechvívala a tajil se jí dech. Proboha, děsila se, jak mám dokázat být přirozená?

"Neměla bych už jít?" zeptala se, když umyli nádobí. "Určitě máš svůj program..."

"Máme tu lahev tequily," lákal ji Terry, "nedáš si? Zkoušela jsi to někdy s citrónem a solí?" zeptal se.

"Jé," nadchla se Madla, když uviděla lahev s víčkem ve tvaru zeleného plastického kaktusu, "tohle vůbec neznám! To je fakt nějaká kaktusovica?"

Terry jí předvedl, jak se nasype sůl na ruku a přikusuje se citrón. Bylo to úžasné, Madla si nebyla jistá, jestli jí ten podivný ostrý nápoj chutná, ale nějak to nebylo důležité - zasnila se a představovala si, že je někde v poušti střední Ameriky a objevuje místní zvyklosti.

Tělem se jí okamžitě rozlilo teplo a začala si připadat mnohem uvolněnější. "Jsem strašně ráda, že jsem se zbavila Petra," plácla, ale hned si uvědomila, že to Terryho vůbec nemusí zajímat. On jí taky nevykládá, jak a proč se rozešel se kterou holkou. Ovšem je fakt, že Petra dnes viděl na vlastní oči.

"Opravdu mi připadal jako nudnej, usedlej týpek," řekl Terry. "A ty jsi přece proti němu hrozně mladá! Pochybuju, že byl schopnej se někdy odvázet a vyrážet do klubů za zábavou a tak."

"No to vůbec ne!" přisvědčila Madla. "Když ovšem nepočítáš sci-fi kluby, kde se promítal Star Trek a podobný věci."

"No páni! Nikdy bych do něj neřek, že je vlastně tak dětinskej! A když ses s ním rozešla, tak co ti ještě dneska chtěl?" divil se.

Madla pokrčila rameny. "Zkouší to. Asi si myslí, že bez něj bídně skončím jako bezdomovkyně, nebo něco na ten způsob."

"Ty český muži jsou hrozně zvláštní. Víš, co mě na nich zaráží? Připadají mi hrozně nezralí. Teda proti vám ženám."

"Myslíš i ty u nás v agentuře?"

"Všechny," rozohnil se Terry. "Podívej se třeba na toho vašeho Davida. Co si o sobě vůbec myslí? Nechápu, že se ženy proti takovejmu náfučkům nevzbouřej."

"Třeba jsou český ženy taky strašný."

"Nejsou!" vykřikl Terry nadšeně a Madla zadoufala, že jí teď řekne něco lichotivého. "Třeba Renata Musilová," prohlásil zaujatě a Madla v duchu zaúpěla. "Český ženy jsou strašně silný, všechno dokážou, jenom nechápu, proč se nechají od těch mužů tak zatlačovat do pozadí, přikyvujou jim na to jejich machření a vůbec jim nedají najevo, jak mají dutý hlavy, i když to o nich dobře vědí."

"To je právě ten projev zralosti," zasmála se Madla, "myslet si svý, ale nedat to najevo."

Terry obrátil oči ke stropu. "To není zrovna moc výhodná taktika."

"Vlastně je výhodná pro ty muže," řekla Madla. "Víš, že jsem nad tím nikdy neuvažovala? Myslím dřív, než jsem tě potkala," dlouze se mu zahleděla do očí a začala uvažovat o dalším panáku tequily. No vida, nějak mi to začíná jít, říkala si. "Vlastně je to součást tý hry, člověk to všechno nějak překousne, udělá, co po něm chtějí, no a pak -"

"V čem spočívá odměna?" nechápal Terry.

"Asi v tom, že tě okolí pochválí. Že se chováš tak, jak se to od tebe čeká. Dobrý, ne?"

Smutně se usmála a natáhla k němu ruku. "Ty jsi tak jinej. Strašně mě fascinuješ."

Vůbec si nebyla jistá, že Terry mu připadá přitažlivá, pořád mluvil tak obdivně o Renatě, byl tak nevyzpytatelně jiný a mohla se od něj dočkat všelijakých překvapení... Ale najednou jí nevadilo, že se třeba ztrapní, že ji Terry odmítne, že případně přijde i o možnost bydlet v tomhle bytě - všechno jí to bylo jedno, jen když nepropase tuhle šanci a vysonduje, jestli ji Terry chce nebo ne.

"To je dobře, že si Petr myslel, že my dva spolu něco máme," řekla odvážně.

Terry ji pohladil po tváři (sláva, zajásala Madla, panebože, je to vůbec možný?) a řekl něžně: "Obdivuju, jak dokážeš být nad věcí. A neztrácíš humor."

Madla uvnitř celá roztávala a cítila, jak napětí mezi nimi roste. Chytila Terryho ruku a znovu si ji přitiskla k tváři. Blesklo jí hlavou, jak si celou tu dobu, co chodila s Petrem, občas říkala, že by bylo strašně zajímavé vědět, jaký je sex s jinými muži. Aspoň ještě s jedním. Je to jasný, pomyslela si, kromě toho, že mě Terry fakt šíleně přitahuje, mě žene taky zvědavost - jaký by to s ním bylo?

"Chtěla bych tě líp poznat," řekla mu tlumeně. "Chtěla bych s tebou strávit - aspoň tenhle večer," řekla tiše. "Jé, on je úplněk, podívej, jaký je venku světlo!" Vyskočila od kuchyňského stolu, zhasla světlo a vyhlédla z okna. Cítila v zádech Terryho tichý dech. "Koukni, to je ale měsíc!" otevřela okno dokořán. "Jakej má zvláštní obličej. Nemyslíš, že má nad lidmi zvláštní moc?"

"Určitě," řekl. "Člověk je jako vybudenej, strašně neklidnej, nemyslíš? A ostřeji vnímá. A možná v tý době dostává různý znamení." Objal ji, tentokrát ne tak nezávazně kamarádsky jako v agentuře. Madla byla úplně bez sebe vzrušením.

Teď, teď se to děje! říkala si nevěřícně. Cítila pod rukama jeho hubené, šlachovité tělo, vychutnávala jeho dech, čichala jeho vůni, konečně, říkala si, konečně mě k sobě pustil, abych se mohla na něm pást, dotýkat se ho, nasytit se ho - ale pořád ještě se tak trošku bála, že to všechno rychle skončí, že nad tím Terry mávne rukou jako nad vedlejším důsledkem vypité tequily, nebo že se to snad vůbec neděje doopravdy - doufejme, říkala si, že to nebere tak, že jsem se mu teda nabídla, tak mě holt neodmítne, ale že na to okamžitě zase zapomene... chci ho, chci ho pro sebe, chci ho na dobu neurčitou, ale chce taky on mě? Měsíc sem zářil skrz otevřené okno, tvářil se jako mág, který hypnotizuje lidi z televizní obrazovky, trochu zamračeně a

neobyčejně důležitě, a vysílal sem zvenčí záchvěvy voňavého vánku.

Terry se najednou celý přikrčil. "Je mi zima, tobě ne?" zeptal se.

"Mně je horko," přiznala se Madla. Zmátlo ji to. Myslela si, že když se muži rozvášní - pokud se ovšem Terry dá teď pokládat za rozvášněného - měla by se jim tělesná teplota spíš zvyšovat.

"Mně je tady v Čechách pořád zima," vysvětlil jí Terry skoro vyčítavě a okno zase zavřel. Zavržalo a jeho klika hlučně zaklapla, jako by chtělo Madle připomenout tvrdou realitu: ona se tady vemlouvá do zamilovanosti do Terryho, a on je to přitom cizí, neznámý člověk, který v sobě skrývá spoustu záludných překvapení. Zarazila se a okamžik vyčkávala: pošle ji teď Terry do jejího pokoje? Nebo domů? Pak si ale řekla, že už je to stejně jedno, a přešla zase do akce. Přitiskla se k němu celým tělem a řekla: "Zahřeju tě, chceš?"

Terry chtěl. Madla konečně ztratila pochybnosti, jestli tohle všechno někam povede. Přejížděl jí rukama po zádech a ěadrech, přitiskl jí k sobě a zhoupal se v bocích v náznaku toho, co by mohlo přijít dál. Pak se soustředil na líbání, nekonečně dlouhé, něžné, citlivé, jako by skoro žádonil o pomoc, lásku a ochranu, nebo se jí tím na něco důležitého ptal. Madle trochu zatrnulo - do čeho se to pouštím? pomyslela si. I když ho tak strašně, strašně chci.

Začala mu také přejíždět rukama po těle, okouzlená, že konečně smí; nemohla se ubránit, aby ho nesrovnávala s Petrem - ten měl kostru obalenou silnou vrstvou masa a tuku, kdežto Terryho tělo jako by si uchovávalo jenom hmotu nezbytně nutnou k přežití - šlachy, klouby, napjatou kůži. Teď už mu určitě zima nebyla, vydával ze sebe silný, jakoby naléhavý žár. Uvědomila si, že jí něco šeptá, jednotlivá slova jí splývala, ale bylo to něco o tom, že ji vždycky chtěl, hnětl jí přitom dlaněmi ěadra a Madlu napadlo, že možná ta ěadra zapůsobila jako svého druhu návnada, ale co, řekla si, proč by mi to mělo vadit, já taky chci jeho tělo, vlastně tu skvěle namíchanou směs těla a duše, včetně těch jeho křehkých a choulostivých nervů, hrozně ho chci vychutnat, poznat, proniknout se s ním...

"Od začátku jsi mě strašně fascinoval," šeptala mu, "už od prvního pohledu..."

Podíval se na ni trochu pobaveně, trochu nevěřičně, pak přivřel oči a začal ji znova líbat, a pak ji vzal za ruku a odtáhl do svého pokoje. Madla si jako v mlze uvědomovala nedbalé, jakoby provizorní zařízení, velký batoh v rohu pod oknem, neutrální nábytek patřící majiteli bytu, spoustu knížek, srovnaných na podlaze v komíncích, zřejmě roztříděných podle nějakého systému, který znal jen on. Malý psací stůl byl pokryt nejružnějšími novinami, papíry, obaly od sušenek, kazetami, tužkovými

bateriemi a walkmanem... Madle proběhlo myslí, jak někde slyšela, že chaos souvisí s tvořivostí, tohle byla atmosféra sladké svobody, tady se mohlo dělat a říkat cokoli, co se člověku zachtělo. Posouvali se ve vzájemném objetí a skoro nepřetržitě se přitom líbali. Madle se vybavilo, jak když se líbala s kluky - s těmi před Petrem - dělala jim někdy za zády pubertální ksichty a škleby, protože jí tohle počínání připadalo komické a absurdní. Teď jí to naopak pohlcovalo, oddávala se tomu celou duší a celým tělem, a nejlepší na tom bylo, že je to opravdu on... že je to tak, jak si to vysnila.

Terry ji usadil na nízkou válečku, kterou měl hned vedle dveří, a nechal svítit jen malou lampičku na psacím stolku. Pohladil ji po tváři a po krku a trochu rozpačitě se jí zeptal: "Opravdu si jsi jistá, že si přeješ se mnou mít sex?" Madla div nevyprskla smíchy, pomyslela si, že se tak asi ujišťuje proto, aby se náhodou nedopouštěl harašení, a odpověděla mu, že se spíš bojí, jestli ho sexuálně neobtěžuje ona. Terry se zasmál, ale pak se zeptal ještě jednou, jestli si je OPRAVDU jistá. "Jsem, jsem, jsem," šeptala mu Madla do ucha, povalila ho na válečku a začala z něj strhávat šaty.

Pak zapoměla na všechno kromě toho, že se jí konečně splnilo to, o čem tak dlouho snila, že cítí Terryho na své kůži, ve své těsné blízkosti, v sobě, laskala jeho hubené tělo, dlouhé jemné vlasy, vnímala jen stoupající vzrušení, odevzdání prožívané do konečků všech nervových zakončení, měla jím naplněné všechny smysly... jejich těla chvílemi trochu nejistě a tápavě hledala vzájemný soulad, protože ještě vzájemně neznala své reakce, ale všechno překrývala obrovská, stoupající vlna touhy a radosti. Poslední souvislá myšlenka, která jí ještě napadla, patřila tomu, jak strašně hřejivé jí připadá vědomí, že jí Terry opravdu uznává. Nechce ji předělovat. Respektuje ji.

Čtvrtý krok Pomsta Českého inženýra

Petr Mašek zůstal proti svým zvyklostem do pozdního večera ve své kanceláři v Elektrorozvodech Hrdlořezy. Díky tomu se ocitl v celé budově sám, jen s nočním vrátným. Mořil se houževnatě se svým počítačem, jemuž zkusmo zadával velmi zvláštní příkazy. Asi po půl hodině zaujatě sykl a začal vyťukávat pokyny rychleji. Vzápětí zůstal nevěřicně civět na obrazovku. Pak dychtivě přejížděl očima texty, které se tam objevovaly.

"Jsem jednička!" zařval pak bez zábran. "Věděl jsem to! Kdo je lepší než já? Nikdo!"

Zvrátil se do své otáčivé židle a hlasitě se rozesmál. Zdánlivě bez souvislostí si vybavil Madlu, jak s ním byla na jaře na výletě, to jim to ještě krásně klapalo a ona měla těsně po maturitních písemkách. Prošli Průhonický park a údolí Botiče, a Madla si pak u kiosku u Hostivařské přehrady koupila čokoládovou sušenku a snědla ji. Petr ji napomenul, že by si měla dávat lepší pozor na to, co jí, jelikož - jak to říká jeho maminka - jakmile sní jeden knedlík, tak jí na zadku vyrazej hned dva. Madla vypadala našťavaně a on nechápal proč. Vyčetla mu, že jí zkazil celý výlet tím, že pořád sledoval čas a počet kilometrů, které ušli, vypočítával průměrnou dosaženou rychlost a pobízel ji k vyššímu tempu. Pobaveně při té vzpomínce zavrtěl hlavou. V tom je přece podstata sportu, být pořád lepší, ne? A nejen sportu, ale života vůbec. Jak by bez něj Madla mohla vůbec žít? Jak by bez něj přežila v tomhle světě, kde člověk potřebuje tvrdé lokty a pořád se musí sakra snažit, aby ho ostatní nepředběhli a nepřipravili ho o jeho spravedlivý díl?

I když se na Madlu zlobil, přece jen při té vzpomínce cítil téměř něhu. Byla svým způsobem poddajná, někdy přiznávala, že jí Petr připomíná její rodiče. No vida, pomyslel si, jak nám to mohlo krásně klapat... jen kdyby se jí podařilo zase přivést k rozumu. A ona na rozdíl od jiných holek rozum má. Jenže svůj a moc nevyzrálý. Ale třeba se to přece povede.

Zadával se na stěnu kanceláře, vyzdobenou pruhem papíru s obrysem nahé ženy, vytištěným na počítačové tiskárně ze samých nul a křížků. Ženy! pomyslel si. Právě ony nás stimulují k těm nejlepším výkonům! Znovu se soustředil na e-mailové vzkazy na obrazovce. Pocházely z reklamní agentury Soap & Smell. Když tam Petr onehdy vpodvečer zašel a Madla s ním tak zametla a ještě se tam bezostyšně miliskovala s tím feťáckým Američanem, chvíli si hezky povídal s jejich počítači. No a vida. Je jednička! Teď si může jejich e-mailý číst tady v Elektrorozvodech Hrdlořezy. Třeba se o Madle leccos zajímavého dozví. A o jejích kumpánech taky. Nevěřil, že když někdo vydělává takové prachy jako reklamní agentura, obejde se to bez nějakých temných intrik,

úplatků, nenávisti a jiné špíny.

A hodlal se tomu pořádně podívat na zoubek.

"Pejsku! Tady ti posílám naši hezkou kostičku, abyste ji u vás mohli ošklivě ohlodat. Tvoje stará jezevčice."

Okamžitě poznal Renatin styl, který důvěrně znal z jejích rozhlasových pořadů. Po tomhle vzkazu k Petrově úžasu následovaly ideové návrhy na základní náměty, slogany a zaměření volební kampaně Strany národního blahobytu. Vypadalo to jako první náčrt, který Renata narychlo spíchla, aby jí to schválili nebo zkritizovali a aby se její podřízení mohli pustit okamžitě do práce. Ve volebních heslech se hovořilo o prosperitě, cestě vpřed a osobním nasazení politiků, kteří obětují vše, i svůj osobní život, jistotám a perspektivám občanů. Nezdá se, pomyslel si Petr se škodolibou radostí, že by "pejsek" neměl čas na osobní život.

"Paní Renatě M.: Miláčku, to nemyslíš vážně! Schneider je neodpudivější z našich ministrů, vypadá jako nakynulý lívanec a nesmí tam být vidět déle než 1 (jednu) sekundu - ať zvedne tu činku a okamžitě zmizí!" Tvůj pejsek.

Kdo to může být ten pejsek? Petr si vyvolal adresu odesílatele vzkazů a ke své radosti zjistil, že šly z kanceláře ministra dopravy Jiřího Dvorského. Vydal vítězný povyk. Sláva, má je v hrsti! Ale honem četl dál, zda přijde ještě na něco zajímavého.

"Pejsku, je mi líto, že nejsi žádný Arnoldík Švarcík - ale žárlit bys nemusel. I když je to všechno tvoje zásluha a vlastně tvoje peníze. Ty tam přece budeš se svou spořádanou rodinkou a to je lepší! (Jezevčice se ti směje pod fousy!)"

Petr zavyl nadšením a dialog pejska a jezevčice si pečlivě zálohoval. Potvrdil se mu jeho základní životní předpoklad: všichni lidé, kteří to někam dotáhli, toho docílili pomocí špinavých tajných spolků, podrazů a podfuků.

Teď zkusil zabrousit o něco dál do starších vzkazů, které našel v chlívěčku označeném Deleted Items. A vyplatilo se mu to.

Renata tam s "pejskem", kterému občas říkala Jiříku nebo Jirkáči, domlouvala kšeftíček či šťavnatou kostičku pro svoji agenturu. Kromě toho si vyměňovali jednoznačně erotické vzkazy. Jak jinak by se dalo vysvětlit, že se jezevčice pejskovi omlouvala za to, že ho ošklivě kousla, protože si ho spletla s klobáskou? Cha! jásal Petr, plácal se do stehů a byl celý bez sebe škodolibou radostí. Jiří Dvorský vystupuje jako superkřesťan a vzor spořádaného rodinného života - na fotkách mívá asi čtyři nebo pět dětí, nebo dokonce šest? To je jedno, prostě se množí jako králík. Tohle by jeho image dost poškodilo. A vůbec nejlepší věc zjistil na závěr: Jezevčice se zmiňovala o svém Sklerotickém Pašíkovi a o jeho kamarádovi Vykrmeném Pašíkovi, kterému Strana národního blahobytu přihrála šikovnou privatizaci nějaké tiskárny a on jim za to zajistí a zaplatí

celou reklamní kampaň. Pochopitelně včetně perfektního tisku veškerých materiálů. Skvěle!

Petr si důkladně prošel a zálohoval všechny zajímavé vzkazy. Teď už zbývalo jediné: vymyslet důkladný strategický plán, jak jich co nejlépe využít. Jak z nich vyždímat do poslední kapičky veškerý prospěch, který by mu mohly přinést. Začne s Madlou. Ale určitě z toho nevynechá ani Renatu. Ministrem Dvorským si zatím nebyl tak moc jistý. Ale až přivede Madlu k rozumu, přiměje ji, aby si pro jistotu dala udělat testy na AIDS. Určitě se s tím feťáckým Američanem vyspala. A kdoví jestli jenom s ním...

*

Miloš Musil sice cítil tak trochu píchání v zápěstí, tupou bolest v kříži, a k tomu mu nějak podivně lupalo v koleni, kdykoli je ohnul, ale přesto pokračoval v rozdělané práci, zapichoval sázecí kolík do kypré půdy (kyprá zem je jako kyprá žena, pomyslel si zálibně) a pečlivě vyměřoval pravidelný spon mezi sazeničkami. Na zahradě se mu vždycky krásně přemýšlelo o všem možném, cítil se klidný a spokojený s tím, jak se mu podzim života vyvedl. Má mladou atraktivní ženu, dvě hezké děti, tenhle pěkný domek. A ničím nezkalené vzpomínky. Je pravda, že s komunismem a jeho ideály to v téhle zemi zrovna dvakrát nedopadlo, filozofoval a postupoval dál podél záhonku až k mladým čtvrtkmenům jabloní, pak se zastavil a protáhl se, tedy přiznejme si, soudruzi, že se to nějak zvirtlo - ale on nemá důvod si nějak stěžovat a trápit se tím. Ostatně jako skoro nikdo z jeho přátel, bývalých nomenklaturních kádrů z vedení podniku Trafo Hostivař nebo z ÚV. Hoši většinou podnikají, pokud mají ještě dost elánu a zdraví jim dovolí - když se to tak vezme, vlastně se tak moc nezměnilo - dokonce by se dalo říct, že se nezměnilo prakticky vůbec nic. To, že socialismus tak docela nefungoval, bylo přece v lidech - chyba vězela v nich, v lidském faktoru. Ale kapitalismus? Ten se přece obrací rovnou k těm nejhorším stránkám lidské povahy. Pokud se tedy vůbec něco změnilo, tak je dnes jen větší zmatek, víc politických stran, víc zločinnosti a míň jistoty pro obyčejného řadového občana. Ale Miloš Musil už ani moc nečetl noviny a nesledoval televizní zpravodajství, aby se zbytečně nerozčiloval. Konečně sám žádným nedostatkem jistot netrpí.

Promnul si záda v kříži a rozhlédl se po zahrádce. V záhonu čerstvě vysázených odnoží jahod už chyběla jediná poslední řádka. Zahleděl se do dálky a zálibně si prohlížel nové milionářské městečko s domky jako ze škatulky, s plastickými okny, dveřmi i vraty garáží, které dodávaly stavbám charakter přerostlých domečků pro Barbii. Jejich dům je růžový, protože to je oblíbená Renatina barva. Udělal dobře, že se s Renatou oženil, i když o tom tehdy měl své pochybnosti, připadal si moc starý a ona je tak krásný kus ženské... ale tehdy je seznámil

ten jeho kamarád z ÚV, filmový režisér, jak se to jenom jmenoval... nic naplat, paměť už mu přece jen neslouží jako kdysi. Pošeptal mu, že si má všimnout, jaké má Renata dvě ohromné přednosti. Na to ho přece vůbec nemusel upozorňovat. Byl to ale talentovaný režisér, točil hezké filmy a potrpěl si na pěkná děvčata, žádné takové drastické krváky a div ne porno jako dnes, jen samé vkusné scény, jako s těmi dvěma mladými stopařkami, kterým pořád nikdo nechtěl zastavit, a tak si svlékly trička a stopovaly do půl pasu nahé... to bylo panečku socialistické umění! Nikoho to neurazilo a potěšilo to oko. Ženy jsou pro člověka zkrášlením života, nic naplat... ale proč se tam zase tak hádají? O nějaký koláč? Jaký koláč? Znova si dřep, v kloubech mu nebezpečně zapraskalo, ale pokračoval ve výsadbě vlastnoručně vypěstovaných odnoží.

*

"Kolář, Kolář, to je pořád jen Kolář!" Renata už zase hystericky vybuchla. "Co s ním pořád máš, je to snad můj manžel?" Její matka vrhla otevřeným oknem pohled plný despektu na shrbenou, břichatou figuru muže, který se tam rýpal v hlíně, místo aby si na úpravu pozemku raději objednal nějakou specializovanou firmu, chodil do fitcentra a jedl místo buřtů zeleninu. Ale on už je odepsaný. Vždyť to Renata musí vědět. Tak proč kčertu není aspoň věrná Kolářovi? Co si o ní lidi takhle pomyslí?

"Nelíběj se mi ty tvoje telefony, vždyť je to trapný, tokáš jak nějaká šestnáctiletá povětrná holka, já to všechno dobře slyším, nemysli si!" stírala ji.

"To je moje věc," bránila se chabě Renata.

"Cože?" soptila matka, "tak já se ti přestanu starat o děti a o barák, na všechno se ti vykašlu a odstěhuju se!"

To bylo sice nereálné, protože se svým důchodem by si sháněla byt jen těžko, ale Renata věděla, že bez matčiných praktických schopností a drobné každodenní péče o nejnemožnější malichernosti, jakými se člověk bohužel musí neustále zdržovat, jako například daně, školní povinnosti dětí, nákupy jídla nebo placení účtů, by se celý její život rychle rozpadl a změnil v naprostý chaos. A bylo v tom taky něco víc, jakýsi podvědomý, nutkavý pocit, že svou matku nechce zklamat a že by ji přece jen měla respektovat a poslouchat, protože jinak... jinak se na ni snese nějaký strašlivý trest. Někaká osudová rána.

"Ale mami," zakňourala, "já s nima přece nic nemám, to je jen tak... rozumíš?"

"Jen aby!" zahřměla matka výhrůžně. "To já jsem v tvém věku takové spády neměla! Měla jsem co dělat, abych stihla práci, domácnost, a ještě s tebou dělat úkoly a vodit tě na kroužky... a ty, místo aby sis vážila všeho, co máš, tak tě chytaj roupy!"

"Ale ne, mami," vmlouvala se Renata pubertálně, "vždyť jsou to

jenom kamarádi!"

Stály spolu v kuchyni, kde Renatina matka právě dokončila odstředování salátu a teď dávala neochotně na sporák ohřát Milošovi jeho špekáček.

"Tolik cholesterolu!" zavrčela nespokojeně. "Ty se ho snad chceš zbavit! A jakej je to příklad pro děti! Ale abysme to nezamluvily. Už mám těch tvejch mužskejch dost a slib mi, že s tím bude jednou provždy konec! Kolář, to je slušnej chlap, má tě opravdu rád a..."

"Jenže svoji ženu taky," poznamenala Renata suše.

"Aťsi, u chlapa je to něco jinýho," uzavřela její matka rezolutně. "Tak slibuješ nebo ne?"

Renatu naštěstí vysvobodily děti, které sem v té chvíli vtrhly s tenisovými raketami a zuřivě se hádaly o to, jestli ten míček zavadil o síť nebo ne.

Renata v duchu usoudila, že napříště bude bohužel muset vést hovory s Brianem a Pejskem jedině ze své ložnice. Milošova přítomnost nevadí, je už hodně hluchý. Ale matka je jako ostříž a asi nestojí za to urážet její city. V Renatě zahlodal hlas svědomí: nemá matka náhodou pravdu? Snad by to opravdu neměla dělat. Jenže Brian je takový exot, je to s ním strašně pikantní, ostatně tu pozici kreativní ředitelky v agentuře jí zařídil Kolář, ne Brian, a z toho je nejlíp vidět, že s Brianem opravdu nespí z nějakého prospěchářství, spíš naopak, je to nebezpečné, co kdyby se to Kolář domáknul? Ale snad má právo se bavit, ne? A Brian je zdrojem neustálých překvapení a velkolepé zábavy. A už vůbec nikomu neprozradí nic o tom svém poměru s Jiřím Dvorským, protože to by mohlo samozřejmě vyvolat skandál - jiní politikové mohou mít milenky, ale zrovna on s tím jeho věčným hlásáním principů a zásad pevné rodiny, konzervativních hodnot, posvátnosti manželství a tak podobně si to dovolit nemůže... jenže potíží je v tom, že to právě působí na člověka jako afrodisiakum. Nic naplat, muži zkrášlují člověku život a činí ho pikantním, a ona měla vždycky radši feferonky a olivy než krupicovou kaši...

Ještě že jí ten rachitický zajíček Terry pomohl s vymyšlením těch krásně provokativních anglických vzkazů pro Briana. Čím by se člověk měl už bavit, když ne milostnými pletkami? Snad proboha ne prací! Když už by si ale musela vybrat, pak by přece jenom dala přednost dráze workaholičky před rolí spořádané manželky, která jenom pořád oprašuje svého mužíka... to by teprve byl ten největší horor a nuda. Renata vyhlédla z okna, kde se Miloš pomalu vztyčil nad dokonaným dílem a kolébavě se vydal pro hadici, aby nový záhonek důkladně zalil. Pneumatiky v pase a hubené chlupaté ptačí nožičky. Spousta vrásek, stařeckých skvrn na kůži a znervózňující pomalost reakcí. Když si ho z mladického nerozumu a nerozvážnosti brala, byla hluboká

totalita, dnes je mu sedmdesát, tehdy před sedmnácti lety mu bylo třiapadesát a nevypadal na ně, a znamenal cesty na západ, znamenal možnost uplatnění v předních novinách, mohla si zvolit prestižní džob, aniž sama musela být v KSČ, znamenal tuzexové a vůbec západní věcičky pro děti, znamenal skvělou zdravotní péči pro všechny... ale přesto si ho nebrala z ryzího prospěchářství, ale i proto, že ji dovedl ocenit. Dovedl ocenit její slovanskou krásu, jak s oblibou říkal.

A dnes jí vlastně nijak nevadí. Je neškodný.

Renata nechala nepříjemně povykující a pokřikující děti v péči babičky a uchýlila se do prvního patra, kde měla svoji ložnici a pracovnu. Sedla si do křesla ke starožitnému pracovnímu stolu a rozhodla se, že se ještě jednou pokochá výtiskem populárního časopisu, který otiskl její velký portrét - mluví tam o tom, jak miluje své rodiče, své děti a svého manžela - tentokrát opravdu neměla výhrady, snad jen se mohli vyjádřit lichotivěji o jejích schopnostech tvořit dramatická díla... hmm, "královna reklamy" - ale pouze "jedna z oblíbených autorek televizních mikrokomedíí" - proč ne nejlepší? Nejtalentovanější? Nejosobitější? Všemi obdivovaná? Skvělá? Bezkonkurenční?

*

Když Madla přijela s Terryem v pondělí ráno do práce, po společně stráveném víkendu ještě celá rozechvělá a pohlčená svou zbrusu novou šťastnou zamilovaností, zjistila, že ji v recepci očekává Petr. Seděl tady pohodlně rozvalený, v ruce sice držel svůj slovníček, ale zavřený, a pokukoval po dívkách za pultem, které si na něj zřejmě už pomalu zvykaly. Terry se zarazil a zašeptal Madle, jestli tu s ní nemá zůstat. Zavrtěla hlavou a řekla mu, že to vyřídí bleskově a sama. Jeden nepříjemný rozhovor navíc mě už přece nemůže rozházet, říkala si. A určitě to proběhne superstručně, o to se postarám.

"Čau!" řekl Petr a přešel ji posměšným pohledem. Bylo jasné, že si nikdy nezvykne na její nový účes a výstřednější oblékání.

Dnes měla na sobě rozevláté široké minišaty a páskové sandály s nepohodlnými, ale svůdně působícími vysokými podpatky.

"Vypadáš těhotně," komentoval to Petr.

"Díky za poklonu, ale nevyšlo to," odsekla. "Co chceš?"

"Něco důležitýho. Posad' se," ukázal jí na židličku vedle své.

"Vím o jedné dost skandální věci," sděloval jí šeptem. Madla okamžitě pochopila, že tentokrát se neomezí na prázdné tlachání a moralizování; zřejmě jde o něco opravdu důležitýho. "Kdybych ji zveřejnil, mohlo by to položit celou tu vaši agenturu i tu povedenou Stranu národního blahobytu."

"To dost pochybuju. Co ode mě chceš?"

"Chci, abys odsud okamžitě odešla. Dej výpověď, než bude pozdě."

Madle zacukalo v koutku úst. Tak docela mu nevěřila. "Nepropuká u tebe paranoia?" zeptala se.

Naklonil se k ní blíž. "Řeknu ti, oč jde," zasyčel. "Víš, jak ta vaše povedená šéfka získala tu zakázku na reklamní kampaň Strany národního blahobytu? Má poměr s ministrem dopravy. Dobrý, co? Oba mají spořádaný rodinky. A to ještě není všechno - ty prachy na kampaň pocházejí z nějakých moc podivných zdrojů."

"Aha." V Madle hrklo, protože si s hrůzou vybavila, jak Petr vnikl k Renatině počítači. Probůh! Za tenhle průšvih může ona. Jedině ona!

Snažila se bleskově přemýšlet. Je to opravdu takové drama, jak se Petr tváří? Mohlo by kvůli tomu jít té jejich Straně národního blahobytu o kejhák? Nebo dokonce agentuře? Že nějaký politik zahýbá manželce, to přece ještě není taková bomba. A jestli je v tom opravdu nějaká levárna - dá se jako důkaz použít to Petrovo šmírování? A mohl Petr vůbec tím civěním do počítače získat o čemkoli opravdu věrohodné důkazy?

"A tu katastrofu můžu podle tebe odvrátit tím, že dám výpověď?" zeptala se ho pro jistotu.

"Samozřejmě," prohlásil autoritativně. "Je to pro tebe příliš velký riziko. Nejde jen o tvý dobrý jméno, ale i o to, jestli tě někdo nerozřeže na kousky a nehodí v kufru do Vltavy."

Madla nevydržela a vyprskla smíchy. "No to snad..."

"V každém případě je nebudeš podporovat a nebudeš s nimi mít nic společného. A pokud mě neposlechneš, nebudu váhat a všechno, co vím, zveřejním, a to jen v tvým vlastním zájmu!"

Madla pokrčila rameny. "Ale když tě poslechnu, tak to rozmázneš stejně. Můžeš je vydírat i tak. A proč bych měla vůči týhle agentuře být tak loajální a obětovat se?" Na chvíli se odmlčela a zabrousila pohledem k velkému portrétu zakladatele agentury. Tvářil se nesouhlasně. Madla zavrtěla hlavou. "Na to ti kašlu. Ne. Neodejdu."

Pomyslela si, že v nejhorším případě ji z agentury vyhodí, takže to potom bude prašť jak uhoď.

"Jak chceš," stiskl Petr rty a rázně odešel.

Je to jen nafouknutá bublina, přesvědčovala Madla sama sebe.

Nesmysl. Jen to na mě zkouší.

Přesto ji dusila nejistota a ze samé nervozity se nemohla na nic pořádně soustředit. Pomalu se vydala na cestu ke své kanceláři. Roztržitě odpovídala na pozdravy a zdvořilostní otázky ostatních, jak se měla o víkendu, ale bylo jí, jako by se všichni ostatní uzavřeli za tlustým sklem nějakého podivného akvária, prozářeného ideálního světa plného úsměvů, a jako by tady stála venku v mrazu a nepohodě a nevěděla, jestli ještě do toho jejich světa vůbec ještě patří.

Rozhodla se, že se s tím musí svěřit Terryemu. Ale až večer, v soukromí. Bude sice asi vyvádět, ale přece to před ním nemůže tajit. Přesto toužila ještě po názoru někoho nezaujatého, kdo tyhle věci tak neprožívá, ale přesto ji s účastí vyslechne...

Lenka! V poslední době jí Madla přestala pravidelně telefonovat a ani nevěděla, co její kamarádka vlastně dělá. Beztak by jí už měla zavolat, vyptat se jí, co je v jejím životě nového, a vylíčit jí všechny ty převratné novinky, které se s ní mezitím sběhly. Včetně toho posledního průšvihu.

Vymáčkala Lenčino číslo a toužebně si přála, aby to zvedla a aby měla čas si s ní chvíli popovídat. V kanceláři teď nikdo nebyl, Adéla a David odešli na nějaké jednání se zákazníky, Jitka se ve svém kamrlíku před Renatinou kanceláří právě někomu do telefonu svěřovala se svými rodinnými radostmi a strastmi... ideální chvíle klidu. A Madla doufala, že pět deset minut telefonování by jí snad pomohlo srovnat si všechno v hlavě a získat nad touhle zapeklitou situací potřebný nadhled.

Měla štěstí, Lenka se jí skutečně ozvala. Její rodiče, před kterými nerada hovořila do telefonu, byli zřejmě v práci; působila trochu rozespale, jako by právě vylezla z postele a potácela se někde mezi šatníkem a koupelnou. Madla nevydržela a ze všeho nejdřív na ni vychrlila všechny novinky ze svého života: jak žije s Terryem - nejen bydlí, ale fakt ŽIJE! Jak je to s ním skvělé a jak ji ten padouch Petr nepřestal pronásledovat. Pak se odmlčela, aby se trochu nadechla, a najednou získala zvláštní pocit - skoro jistotu - že všechna ta její dramata a vzbouřené city Lenku nijak zvlášť neberou. Že ji neoslovují. Lenka chvílku mlčela a pak neutrálně podotkla: "No to tam teda máte rušno."

"A co je s tebou? Pověz mi, co pořád děláš, máš už nějaký místo?" pobízela ji Madla, ale těžko se jí dařilo potlačovat netrpělivost; akutně potřebovala řešit své problémy. S lidma je potíže, blesklo jí hlavou, protože člověk těžko najde tu rovnováhu mezi nasloucháním a mluvením, mezi příjmy a výdaji, aby se tak řeklo - a čím delší dobu člověk není na příjmu a spojení je přerušovaný, tím je to horší.

"No, co dělám," začala Lenka pomalu, skoro rozpačitě. "Začala jsem pomáhat za minimální mzdu v takovém novém časopise, jmenuje se to Zelenání. Týká se to životního prostředí, ale taky sociálních věcí, práce s dětma a tak. Jsou tam bezvadný lidi. To víš, žijeme z různých grantů... možná si mě budou moct nechat jen chvíli, anebo tam budu pracovat jako dobrovolnice a oficiálně budu nezaměstnaná... co já vím. Ale zatím to fakt chci dělat."

Madla ji poslouchala a přišlo jí to tak trochu jako španělská vesnice. Teď zase ona nevěděla, na co by se vlastně Lenky měla zeptat a jak jí projevít zájem. A musela si přiznat, že upřímně řečeno ani moc velký zájem o nějaké Zelenání necítí. Zato má v sobě ten hrozný, nesnesitelný přetlak a nesmírně by jí pomohla aspoň malinkatá rada...

"Ty, co bys na mém místě dělala s tím Petrem?" zeptala se. "Jsem

z toho docela vystresovaná..."

"Hm...", Lenka chvíli mlčela. "Já bych na tvém místě takovou práci stejně nemohla dělat. Hrozně by mi to vadilo, už z principu. A jestli se kolem toho objevuje ještě další špína... no tak tím hůř."

"Proboha, vždyť ty mluvíš jako Petr!" vyděsila se Madla.

"No to snad ne," zasmála se Lenka, "ale jak bych ti to řekla... dostala jsem se mezi úplně jiný lidi, takže myslím na úplně jiný věci, a tak nějak prostě... prostě s tímhle ti neporadím."

"Ty, Lenko, prosím tě...", Madla sevřela sluchátko, jako by se chytala záchranného kruhu, "určitě se spolu musíme někdy sejít! Až se tohle všechno trochu uklidní, tak ti zavolám, jo?"

A v duchu jí zatrnulo, protože jí připadalo, že tohle by mohl docela dobře být konec jejich kamarádství. Pokud se jí nepodaří znovu navázat tu niť, která je spojovala, dlouze a důvěrně si s Lenkou zase popovídat jako dřív - rozhodla se, že to musí co nejdřív udělat, nebo o její přátelství přijde.

Pátý krok Katastrofální pád z výšin

Telefonát s Lenkou Madlu jenom ještě víc zneklidnil. Celý den byla jako na trní a na práci se soustřeďovala jen těžko. Pořád jí vrtalo hlavou, jestli se něčím provinila, a pokud ano, jak moc si to má vyčítat. Doufala, že se jí snad uleví, až se konečně se vším svěří Terrymu, ale zároveň ji dusila a svírala vytrvalá úzkost. Terry pravděpodobně zpanikaří, aspoň v první chvíli. Před nikým jiným se ale o Petrových pohružkách zmiňovat nechtěla - bylo jí jasné, že musí být krajně opatrná.

A ke všemu ještě nestačila strávit a vstřebat vzpomínky na uplynulý víkend. V hlavě cítila přetlak, jako by jí hrozivě nabobtnal mozek a odmítal do sebe všechny ty nové věci pojmout. Jako by najednou zhltna příliš velké sousto a teď se dusila. Naléhavě potřebovala chvíli klidu. Moci se tak stáhnout někam do ústraní a všechno si v klidu přežvýkat, přivlastnit a zvyknout si na to... Tak především ten omračující fakt, že žije s Terryem. Chápala, že to vlastně zní banálně - no tak má nového kluka, jestli se to tak dá říct - jenomže pro ni to znamenalo naprosto epochální dějinný zvrat. Stěhování do nového bytu nakonec proběhlo v omámeném oparu touhy být mu nablízku, prolínat svůj život co nejvíc s jeho, společně dýchat, společně žvatlat hlouposti, dívat se na něj, dotýkat se ho, užívat si jeho strašně přitažlivého těla... prostě prožívat si svou novou zamilovanost. Bylo to něco úplně jiného než o něm jen snít. Syrovějšího. Neuvěřitelnějšího.

Teď jí bylo úplně jedno, jak její nové ubytování vypadá, čím je vybaveno a co všechno jí domácí zakazuje nebo povoluje. Hlavně že jí nikdo nebránil být s Terryem. Nikdo? Zatrnulo jí, protože si už zase vzpomněla na Petra. S Terryem teď ale zažívala něco úžasného. Nechtěla na Petra myslet, ale přece jen je musela pořád srovnávat. Na rozdíl od Petra nemusela být s Terryem pořád celá nastražená, každý rozhovor se nerovnal chřestění imaginárních šavlí, boji o to, kdo koho převálcuje. Petr jí připadal jako věčně naježený obrněnec, který jen číhá na to, aby jí mohl vytknout nějakou chybu nebo nedostatek. Jako dikobraz, který vystřeluje do okolí své ostny. Před rokem jí to ještě připadalo vtipné, často překousla, když do ní rýpal, a napomínala sama sebe, že přece nebude tak trapně urážlivá. Teď už na to všechno vzpomínala jen s odporem. Petr se samozřejmě nestrefoval jen do Madly, ale do kdekoho - ovšem kromě své maminky. Ve vztahu s ním to jiskřilo, to ano, ale byly to takové jiskry, jako když naráží kov o kov, nebo - jak by se vyjádřil Petr - takové jiskry, které vznikají při zkratu, kdy se dráty spálí, veškeré spojení se přeruší a celý systém zkolabuje. Terry jí naopak připomínal hřejivou, příjemnou lázeň, byl neuvěřitelně citlivý - až žensky, říkala si Madla - je schopnej úplně holčičích řečí, reaguje úplně na všechno, co mu sděluju, a z očí mu přitom v jednom kuse září obdiv a respekt. Ačkoli - to vůči Renatě taky... ale ne, přece nebudu žárlit, říkala si. Vždyť je to tak perfektní. Je to vůbec možný? To oboustranný okouzlení, to podvědomý, sladký sladění těl. Páni! říkala si a trnula a zachvívala se po celém těle pokaždé, když si vybavila, jaké pocity jí Terry působil, když jí začal dráždit špičkou jazyka vnitřní stranu stehů a pak se

blížil k jejímu klínu, pronikl hlouběji a... jako by to všechno bylo ještě důvěrnější, napadlo ji, když známe svoje těla navzájem do posledního kousičku, když si vzpomenu, jak Petr prohlašoval, že orální sex je nehygienický... a mě vůbec nenapadlo něco namítat... znovu se zachvěla, když si vzpomněla, jak z toho byla zpočátku na rozpacích a nevěděla, jak mu to oplatit. Nebude jí to trapné? Bude to umět? Nebude se při tom debilně pohihňávat? - Ta představa ji ale vzrušovala tak, že nevydržela a při další příležitosti to zkusila... co všechno ještě může objevit? Bylo to tak úplně jiné, než když se sex dopodrobna rozpitvává v časopiseckých článkách... Pomyslela si, že by se na takové věci taky potřebovala vyptat Lenky, ačkoli s tou se kupodivu o detailech sexu nikdy nebavily... Lenka je taková zdrženlivá, plachá a ve své podstatě uzavřená... Co se pořádně vyptat Renaty? Ta by to určitě uvítala... ale na co vlastně? Přistihla se, že už si zase láme hlavu, jak nejlíp formulovat své dotazy, aby Renatu zaručeně pobavily, jak je pointovat... sakra, copak už nemá žádný osobní život, který by si chtěla nechat jen pro sebe? Ale když si to na druhé straně člověk nechává pro sebe, asi si to tolik nevychnutná, aspoň soudě podle toho, jakým způsobem Renata mluví úplně a naprosto o čemkoli... Ale ne, rozhodla se. Na Renatinu úroveň otevřenosti se určitě dostat nechci. A basta.

Zazvonil telefon a Madla se v duchu pokárala za to, jak pořád myslí jen na sex. Průměrná žena si prý sice údajně vzpomene na sex každých sedm minut (průměrný muž každé čtyři minuty), ale tomuhle údaji tak docela nevěřila. Byl to David a volal jí z accountu kvůli přesnému překladu jedné větičky. "Úú, prober se!" utahoval si z Madly, když si všiml, že reaguje kapku pomaleji, "ten tvůj protinožskej frajer se zdá kapku utahanej, v nejbližších hodinách s ním stejně nic nebude!"

Sakra, jak může vědět, že spolu něco máme, pomyslela si Madla. Pokusila se soustředit na práci, ale jen přesunula pár papírů z jedné strany stolu na druhou, pár vteřin na ně nepřítomně upírala zrak, a pak se jí myšlenky zase vrátily ke všem těm převratným změnám, které se v posledních dnech odehrály.

Z bytu rodičů si odnesla jen cestovní tašku s věcmi - mnohem menší než Terryho batoh - a kočku. Doufala sice, že už s rodiči nikdy bydlet nebude, ale nechtěla, aby to stěhování vyznělo příliš dramaticky; představa taxíku naloženého vrchovatě krabicemi s knihami, alby s fotografiemi z dětství a zimními botami se jí z nějakého důvodu přičila. Ze všech sil se snažila s rodiči jednat dospěle: v sobotu před polednem prostě sbalila zavazadlo a plastovou přenosku s Dominikou, vysvětlila, že se teď bude dělit o pronájem s dalšími mladými lidmi, a nechala jim na sebe telefon a adresu - ovšem požádala je, aby je v žádném případě nedávali Petrovi, protože by ji obtěžoval. Rodiče se zatvářili jen mírně uraženě a nedoceneně. "Aspoň mi ubyde starostí," řekla jí na rozloučenou matka. "Ale možná že se ještě brzy ráda vrátíš."

Ve svém novém pokojíku si Madla zběžně vybalila věci, a zatímco kočka Dominika prohledávala a očichávala nový terén (zatím ji nechali zavřenou v bytě, aby se snad nesnažila najít cestu na Vinohrady a raději si tady zvykala), vypravili se s Terryem ven. Nejdřív se naobědvali v místní hospodě, do níž

Terry občas chodíval, ale jen z nedostatku lepších možností. Vadil mu tady štiplavý, zakouřený vzduch a povykování a hlaholení štamgastů.

"Tak si pojd' sednout ven, mají tu i zahrádku," navrhovala Madla.

"To by mi bylo zima," namítal Terry. Bylo sice hezky, ale žádné zvláštní vedro.

"Ale hlavně že mají gambrinus." České pivo si Terry upřímně oblíbil, ale pořád nechápal, jak mohou místní muži vypít víc než jedno nebo dvě. Zato zdejší jídla mu dělala potíže. Přejížděl pohledem jídelní lístek, kde už se naučil rozpoznávat typické základní pokrmy. Svíčková, řízek, smažený sýr. "Vůbec tady není zelenina," stěžoval si.

"Jak to že ne? Podívej, vepřová knedlík zelí," namítala Madla. "A tady máš ještě zelný salát. Tak co bys chtěl?"

Terry si povzdechl. "Ti Češi! Každou zeleninu musí aspoň podusit s moukou a sádlem, nebo osmažit, až z ní odkapává tuk, a pak ji jsou teprve ochotni pozřít."

"To víš, tady je drsnej život, tak člověk potřebuje kalorie, aby přežil," prohlásila Madla. "Ty jsi děsně zjemnělej. To je jako s tím WC papírem nebo mejdlem."

Už totiž stačila postřehnout, že Terry nesnáší obyčejný WC papír, protože dře, a místní značky mýdel, protože jsou z živočišných a ne z rostlinných tuků.

Madla si připadala jako domorodé děvče z nějaké rozvojové země, ale nemohla si pomoci, aby jí všechny tyhle požadavky, přesahující rámec jejích vlastních zvyklostí, nepřipadaly přepjaté. Terry je princezna na hrášku, usoudila. Postupně ale začínala chápat, proč se její proti různým českým lokálním zvyklostem, které koneckonců musel v cizí zemi očekávat; byla to taková jeho malá pomsta za to, jak se Češi chovají k cizincům. Opravdu vůbec je nezajímaly jeho názory. A opravdu upřímně byli přesvědčení, že ve spoustě věcí jsou bezkonkurenčně nejlepší - jako v tom vepřoknedlozelu - a kdo to nechápe, je zabedněný ignorant.

Když tohle všechno podrobně probrali, vyšli spolu z hospody ven na vzduch, Madla se blaženě nadechla a nastavila obličej sluníčku a Terry ji vzal za ruku a nepouštěl... nejdřív ji to zaskočilo, je to takový pubertální, myslela si, ale pak si řekla, proč vlastně? Proč by to mělo být pubertální? Protože Petr byl studenej čumák a nikdy nic takovýho nedělal? Proč by člověk nemoh být volnej, svobodnej, dělat, co ho napadne, dávat průchod tomu, co cítí... a třeba se dotýkat toho druhýho na veřejnosti.

"Jé, hele! Tam musíme jít!" začal vykřikovat Terry, protože uviděl vchod do muzea tramvají ve Střešovické vozovně, které ho už několikrát upoutalo, když kolem něj projížděl taxíkem, a tak si prohlíželi historické tramvaje a vdechovali vůni motorového oleje, Terryho tramvaje naprosto fascinovaly, v Melbourne taky existuje tramvaj, chlubil se, ale v Sydney ne, Terry byl totiž ze Sydney, a pak po chvíli hledání našli trasu historické tramvaje, co jezdí po Praze, nastoupili do ní, starý vagón různě hrkal, hlomozil a cinkal a Terry přelézal z motorového vozu do vlečňáku a zpátky, až se mu průvodčí smáli, a Madla šťastně pozorovala život a ruch v prosluněné prázdninové Praze.

Najednou jí to všechno připadalo naprosto úchvatné - ulice, které se jí jindy zdály šedivé a zaprášené, najednou byly strašně pitoreskní, jako by každý

dům měl svoji osobitou povahu, kterou se taky hned snažila Terrymu popisovat, domy zachmuřené, domy nepřístupné, domy introverti a domy přívětivé a domy hospodyňky a domácí puťky. Vystoupili na Malé Straně a směřovali pomalu na Hrad a do jeho zahrad, kde právě vystavovali hodně zvláštní výtvarná díla - několikametrové rezavé kvádry s řetězy, docela zajímavé, trochu deprimující a odcizené, a hlavně uprostřed načínčaných barokních zahrad to působilo hodně zvláštně, jako návštěva z vesmíru. Vesmírná Odyssea, říkal Terry. Madle spíš ty objekty připomínaly nějakou dystopii, zbytky civilizace, zpustlé a opuštěné poté, co lidstvo vymřelo, nejpravděpodobněji v nějaké nukleární válce, v důsledku ekologické katastrofy, na novou stoprocentně smrtící chorobu, anebo konečně na invazi vraždících mimozemšťanů.

Po celou dobu Madlu nepřestával opojovat ten nový, neuvěřitelný pocit - jsem fakt jeho holka! Girlfriendka!!! Občas se na Terryho po očku koukla a představovala si, jak se budou později milovat, jak ho bude hladit po hebké kůži a vdechovat její vůni - možná je to přitažlivost člověka z jiný kultury, říkala si, snad mu víc odpustíte a děláte si o něm větší iluze, kdoví, snad si člověk různý jeho větičky nebo gesta vykládá ještě kouzelněji a inteligentněji, než jaký ve skutečnosti jsou... všechno jí to připadalo svým způsobem tajemné a mystické. Různě tak chodili a jezdili vlastně skoro celou sobotu a neděli, stavili se v obchodáku a nakoupili různé exotické přísady do jídel, které Terry zbožňoval, jako čatní, různé mořské živočichy a koření, a večereli zase Terryho výtvar a pak znovu vyrazili ven... Pak se vrátili, Bob byl zase ve svém baru a oni se na sebe okamžitě vrhli, Madla si snad poprvé v životě připadala úžasně krásná, když byla úplně svlečená, najednou se mohla do svých pocitů ponořit úplně bez zábran, pořád se bránila srovnávání, jaké to je s Terry a s Petrem, ale přece jen se jí vybavilo, jak si s Petrem připadala celá svázaná, pořád se bála nějaké kritiky a popichování, kdežto teď vůbec ne, úplně se rozplynula ve smyslovém vnímání, ve svých prožitcích, pořád skoro nemohla věřit tomu, že je to opravdu Terry, NĚŽNÝ a PEČUJÍCÍ, napadalo ji, ne, to je přece to zatracený mýdlo, ale přistihovala se, že její myšlenky často nabývají podoby reklamních sloganů, dokonce i v těch nejintimnějších okamžicích, a nevěděla, jestli je to ještě k smíchu nebo spíš k pláči: Vzrušující a opojný, muž i chlapec v jednom! Dosáhnete mnohem lepšího zážitku, ne, požitku, než s běžným českým mužem! Ale každopádně se nemohla Terryho vůbec nasytit a i v noci se budila a poslouchala ho, jak vedle ní dýchá. Udělala ještě další úžasný objev, spočívající v tom, že orgasmus nemusí být jen takové slastné příjemné zachvění, které člověku uleví od vystupňovaného napětí, ale hluboký a vše pronikající zážitek, bouřlivý a strhující... když to všechno ovšem člověk prožívá naplno. Madla se znovu silou vůle vyburcovala: sakra, zase už myslí na sex! Je snad nějaká sexuální maniačka nebo co? Chvíli se jí dařilo soustředit se na překlady textů, ale pak do kanceláře vtrhli společně David, Adéla a Terry a odvěkli ji na oběd. Uvědomila si, že by bylo naivní a zbytečné snažit se před spolupracovníky tajit, že se mezi ní a Terryem něco děje; stejně se neubránili a vyměňovali si významné pohledy a letmé doteky, panovalo mezi nimi

znatelné napětí, snad ani nebylo možné předstírat, že je všechno jako dřív. Svoji obvyklou miskou italských těstovin pojídala dost roztržitě, vnímala Terryho neklid a pořád nad sebou cítila ten temný mrak Petrových hrozeb a trápila ji trýznivá nejistota, jestli se jich má obávat nebo ne. Vrhala něžné pohledy na Terryho, ale přitom ji svírala úzkost z toho, jak na něj bude muset svalit břemeno svých starostí... a začínala se strašně bát, že o tohle všechno třeba najednou přijde, že to praskne jako příliš napjatá a namáhaná struna, že tuhle krásnou iluzi prostě neudrží při životě...

"Úú, vzpamatuj se, něco ti říkám!" probral ji David. "Dejte si olivy, děcka! Ty působěj jako afrodisiakum! Ale ne, Terry, ty sis dal neapolskou pizzu, vždyť z tebe bude cítit česnek! Zbláznil ses?"

"Zamilovaní až po uši," podotkla suše Adéla, když zjistila, že ani jeden z dvojice na všechno dobírání nijak moc nereaguje. Pomyslela si, že musí být vyčerpaní a nevyspalí po noci plné vášně. Proč by se jinak tvářili tak divně zaraženě? "Teď aby Renata žárlila na tebe a ne ty na ni, vid'?" dobírala si Madlu s potutelným úsměvem.

Madla se zarazila - na svou žárlivost na Renatu skoro úplně zapomněla.

*

Konečně se po šesté hodině ocitla s Terryem v taxíku a vydali se směrem k domovu.

"Tak co se děje?" zeptal se Terry a chytil Madlu povzbudivě za ruku. "Chce ti ten trouba nějak ublížit?"

"Týká se to spíš pracovních záležitostí, proto jsem nechtěla...," začala Madla nejistě. "S tou volební kampaní se stala taková pitomá věc."

Terry rázem zostražitěl. "Co by se mohlo stát? Všechna volební hesla nakonec vymýšlí Renata, a tak ses z toho vcelku vyvlíkla, ne? Maximálně si tě Renata vytáhne, jestli bude potřebovat v rekordní rychlosti nařukat slogany do počítače a nebude mít dost nápadů... ale to přece přežiješ, ne?" "Je to něco horšího," podívala se Terryemu naléhavě do očí. Okamžitě strnul, zmlkl a jen napjatě naslouchal. Za okénky taxíku ubíhaly ulice kolem nábřeží a Madla ze sebe pomalu soukala: "Víš, jak jsme nechali Petra u počítače v kanceláři u Renaty? Tak on tam objevil... no, prostě teď vyhrožuje, dává si podmínky... jde o to, že Strana národního blahobytu nám tu kampaň platí z nějakýho pochybnýho zdroje, asi jim někdo oplácí nějakou službičku, ale těžko by se to podle mě dokazovalo, a navíc Renata má poměr s ministrem dopravy, ale na tom zas tady v Čechách lidi neviděj nic tak špatnýho... ostatně na nějakým úplatku taky ne. Petr po mně ale chce, abych z agentury okamžitě odešla a vrátila se k němu, a když to neudělám, tak se může stát, že se bude snažit to, co se dozvěděl, nějak využít, totiž spíš zneužít... já ho samozřejmě nehodlám poslechnout, ale...," pokrčila bezradně rameny. "No nevím, třeba by nás mohli vyhodit z práce za to, že jsme ho tam pustili, co myslíš?"

Terry se opřel do sedadla, díval se bez hnutí před sebe a mlčel. Tím jí trochu připomněl Petra. Že by měli všichni mužský delší vedení? pomyslela si. Nebo si potřebujou nejdřív všechno srovnat v hlavě, na rozdíl od nás ženských, který si to právě nejlíp rovnáme v hlavě tím, že o tom mluvíme?

"Nějak je mi zima," prohlásil Terry potom. Madle se to nezdálo jako přiměřený výsledek několikaminutového přemýšlení. Pomyslela si, že ho sice děsně miluje, ale tím ještě nezačala být výrazně trpělivější.

"Možná že to není tak hrozný, jak se Petr tváří," snažila se ho utěšit.

"Neumím si představit, že by něco takovýho mohlo nějakýho politika zničit."

"Jak to že ne?" vytřeštil nevěřičně oči Terry. "Podezření z úplatků a podvodů! Vážné nedostatky v osobní morálce! Kde to žiješ?"

"Právě že tady," pokrčila Madla rameny. "Skoro bych řekla, že lidi tady Straně národního blahobytu tak fandí, že nestojí o žádný průšvihy a všechno radši ututlají. Víš, myslí si, že kvůli tomu budou hned na koni komunisti."

Taxikář nevydržel a obrátil k nim hranatý obličej, lemovaný rozježenými vlasy. Lámanou angličtinou prohlásil: "Ona má pravdu, chlapče! Co tady máme? Švajneraj! Švajneraj tady máme! Ale tak to prostě chodí, a co můžeš dělat? Nic!" A znovu se zachmuřeně zahleděl před sebe na vozovku.

"To ale přece není možný!" ježil se Terry. "Ty se mi tady snažíš vysvětlit, že lidi tolerují úplně všechno, protože se bojeje, aby se nevrátila totalita? Kde je v tom nějaká logika?"

Madla jen pokrčila rameny. To by taky ráda věděla. "Víš, já nevím, jestli tady lidi skutečně věřej v takový ty věci jako v morálku a spravedlnost a nelhat a nekrást a..."

Vtom už taxík zastavil před jejich bytem.

Vystoupili, Terry zaplatil a Madla se na taxikáře slabě usmála, jakoby v náznaku omluvy, že se předtím bavili o něčem nepatřičně důvěrném. "Prostě musím vymyslet, co dál," řekla cestou k domu přes zahrádku.

Vešli dovnitř a hned v kuchyni narazili na Boba, který se okamžitě zarazil a zpozorněl. Vycítil, že mezi nimi panuje nějaké napětí. Terry začal mlčky vytahovat z lednice jídlo.

"Nejspíš bych to tipovala," prohlásila Madla, "že i kdyby se Petr třeba postavil na hlavu a zkusil na mě všechno možný, tak to stejně nebude mít žádné efekt. Jenže to není jistý."

Terry se posadil ke stolu a začal krájet zeleninu. Madla se chopila alespoň cibule; když jí potečou slzy, třeba ji začne litovat.

"Já se s tím pořád nějak nemůžu vyrovnat," protestoval Terry a oháněl se nožem s takovou vervou, až se bála, že si usekne konečky prstů, "tohle by přece mělo stát toho ministra, co tu kampaň zařizoval, křeslo! Proč to ten Petr teda neohlásí na policii a místo toho trápí tebe? Kde to sakra žijeme?" Vztekle zabodl nůž do prkýnka a pracně ho zase vyprošťoval.

"Ale klid," utěšoval Bob Madlu, "jak to tak poslouchám, v nejhorším tě vyhoděj, no a co? Plánovala sis snad v tý agentuře celoživotní kariéru? Ještě chvíli tam vydrž, a když budeš mít trošku praxe, přejdi ke konkurenci - a za mnohem vyšší plat! Musíš v tom umět chodit!"

"Děkuju za útěchu!" zahuhlala Madla.

"A mimochodem," pokračoval Bob, "jestli tě to potěší, tak já mám svou teorii o lidský povaze. Podle ní se děti rodí úplně zlý a teprve v průběhu života se tak trochu kultivují."

"Děti že se rodí úplně zlý?" nemohla uvěřit svým uším Madla.

"No jasně! Nikdo není sobečtější než malý dítě. A později, když děti tvoří tlupy, jsou strašně nelítostný ke všem odlišnějším a méněcennějším... úplně je nenávidí a nejradši by je zavraždily."

"To je pravda," připustila Madla. "A jak se perou o hračky a chtějí mít všechno, co kolem sebe vidí! Vždyť je to jasný na první pohled."

Terry si vzal od Madly nakrájenou cibuli a začal dusit zeleninu a rýži. Pohyby měl přitom jakoby překotné a vkládal do nich příliš energie, bylo znát, že je rozčilený a hluboce vyvedený z míry. Jenom to ne! děsila se Madla. Další muž, kterej mlčí!

"Tak se tady mějte dobře a neberte si to tak - nebo vlastně jo, představte si tu nejhorší možnost a pak vám bude hej!" rozloučil se s nimi Bob a odešel do svého baru na noční směnu. Terry do sebe hodil panák tequily, natáhl se na svoji válečku a podle všeho začal usilovně přemýšlet.

Madla se připlížila za ním - uvědomila si, jak nezaběhané mají tyhle každodenní zvyklosti a všední rituály, nevěděla, jestli ho má spíš nechat o samotě nebo ne, zvláště když je tak rozrušený - dřepala si k němu a řekla: "Vlastně bych mohla udělat dvě věci. Buď přiznat Renatě, co Petr provedl a k čemu se chystá, a vidělo by se, anebo z té agentury opravdu odejít, aby Petr sklapl a zalezl - jenže s tím on by se stejně nespokojil, protože chce, abych se k němu vrátila, a to já udělat prostě nemůžu. Anebo prostě jen vyčkám, co bude."

Terry se k ní otočil, hladil ji po krku a po tvářích, pak ji k sobě přitáhl a dlouho a tak trochu zoufale ji líbal. Kdoví, třeba má dramatické situace vlastně rád, napadalo Madlu. Přitiskla mu obličej k rameni a vdechovala jeho vůni; působilo to na ni konejšivě, uklidňovalo ji to a vyvolávalo to v ní naději, že s ním možná prožije ještě spoustu dalších snově krásných dní... ale zároveň začínala cítit i stesk, že to tak vůbec nemusí být. Třeba jí bude tahle láska dopřána už jen na pár krátkých chviliek.

"Já bych nedělal nic," řekl po dlouhé chvíli mlčení. "Kdybychom teď všechno běželi vysvětlovat Renatě, jak by to komu pomohlo?" Podíval se na ni a ironicky se usmál. "Budeme prostě společně čekat na katastrofu. A až přijde, tak - tak někam společně uprchneme. Nebo si založíme vlastní reklamku a půjdeme na to nějak úplně jinak. Umělecky a alternativně."

"Jo, a na klienty se vykašleme," zasmála se Madla trochu smutně.

Samozřejmě to nebylo vůbec reálné. Jen takový sen.

"Chtěla bych procestovat různé země, ale ne jako turistka," začala Madla spřádat vlastní sny. "Víš, všude zůstat nejmíň rok a pochopit, jak tam lidi žijou, co je pro ně důležité, být jako oni, sžít se s jejich světem... toulat se třeba deset let po zeměkouli..."

"To se člověku nikdy nepodaří," poznamenal Terry teskně, "i kdyby tam žil pět let, nebo deset let, nebo třeba celý život. Ne že bych to sám zkusil už tak dlouho, ale tuším, že to tak je."

"Tak proč se touláš po světě?" zeptala se Madla.

"Ještě se mi nechce vracet. Vím, že tuhle zemi nikdy úplně nepochopím, na to prostě nemám, ale možná že to člověku dává aspoň... takovej nadhled nad vlastní zemí. A vlastním životem. Je to absurdní, ale možná že právě takhle

se dají najít... nějaký pevný body," pohládl ji po vlasech a pozoroval, jak se mu platinový ježek pod prsty zase zvedá jako krátce sestříhaný trávník. "Pevný body?" Že by ona sama pro Terryho představovala pevný bod? To ji zahřálo u srdce, ale nechtěla ho tlačit do dalších citových výlevů. Je to zvláštní, napadalo ji, že Terry asi nemá žádnou představu, co by chtěl doopravdy v životě dělat - skoro jako by vyzařoval nějakou tesknou rezignaci, ačkoli nemá důvod, může si dělat, co se mu zachce - vždyť je jen o pár let starší než ona. A sama si hrozně ráda vymýšlela různé plány do budoucna, včetně naprosto bláznivých a absolutně neuskutečnitelných. "Copak ty si nic neplánuješ a nevymýšlíš? Třeba úplný nesmysl a pitominy?" zeptala se ho. "Já nevím, podle toho... co třeba?"

"Chceš slyšet moje bláznivé plány? Úplně nejvíc by mě bavilo mít takovou továrnu, ne, mlýn na styl. Víš, jako že z jedné strany tam choděj hnusně obyčejný lidi v tuctovejch bundách a z druhé strany lezou strašně zajímavě stylizovaný osoby... dejme tomu takovej Bob: kravata s obrovskými květy a černý brýle."

Terry se zasmál.

"Nebo," chrčela s nadšením, protože se jí díky tomu dařilo pozapomenout na všechny otravné, tísnivé starosti, "bych chtěla obnovit čarodějnickou živnost, úplně oficiálně. Pokud možno s mourovatými kočkama."

"Uprchneme i s tvou mourovatou kočkou," navrhl Terry. "Do nějaký takový země, kde nebude muset být nejdřív půl roku v karanténě."

"A kde ti nebude pořád zima." Přitiskla se k němu a jen tak tiše leželi, vzájemně se zahřívají a pociťovali neurčitý stesk z neznámé budoucnosti. Potíž je v tom, že člověku občas prostě dojde energie, říkala si Madla. A když přijdou o svá dobře placená místa, budou možná potřebovat příliš mnoho optimismu a životní síly. Madla sice nějak podvědomě pochybovala o tom, že jí vztah s Terryem vydrží, ale na druhé straně si to strašně přála. Dokonce po tom v téhle chvíli úpěnlivě toužila.

"Víš, že moje sestra má taky čarodějnický sklony?" usmál se Terry. Madlu bůhvíproč zmínka o jeho sestře trošinku znepokojila, jako by ji něco nepatrně popíchlo. A co jsem si propána myslela, kárala se v duchu, že nemá žádný blízký lidi, jenom mě?

"Mají čarodějnickou skupinu, scházejí se vždycky při úplňku a čarují."

"Fakt?" vykulila oči Madla. "Netušila jsem, že něco takového existuje."

"Dokonce bych řek, že je to móda. Dělá to hodně lidí, chtějí se vracet k přírodě," uchechl se, "slaví slunovraty, rovnodennosti a tak. Jejich skupina uctívá Lady Luck."

"Co je to?"

Pokrčil rameny. "Lady Luck nebo Fortuna. Je to třídílná bohyně."

"Cože, třídílná bohyně?" přimhouřila Madla nevěřícně oči.

"No, tak ne třídílná," zasmál se Terry, "ale trojitá. Jedna z nich odměřuje nit života, druhá ji přede a třetí drží nůžky a..."

"Aha!" skočila mu to řeči Madla radostně. "To jsou přece sudičky! Teda česky se taková paní řekne sudička."

"Su-diš-kááá? To zní hezky. Třeba jsi moje sudiškááá."

"Ale to jsou starý babičky a přijdou, když se narodíš, tak nevím..."

"Třeba můžou přijít i později a v tom případě jsou mladý. Stejně jsi moje sudiškáá."

Madla si nebyla jistá, jestli je to lichotka, ale pak se rozhodla, že určitě ano.

"A ty jsi můj... pevný bod," řekla pak nezvykle vážně. Vzpomněla si, co jí Terry říkal o tom, co tady vlastně hledá. "Mám si z tebe udělat svůj pevný bod?" Za oknem se už pomalu snášel soumrak. Rozhlédla se po Terryho ztichlém pokoji, po hromadách knížek a nazdařbůh poházených kusech oblečení. Je to tak trochu jako stan nějakýho kočovníka, napadlo ji.

Provizorium.

"Já jsem si z tebe už udělal."

"Třeba se to vlákno života naváže na ten pevný bod a pak ho člověk přede a přede... a vplétá do něj všelijaký barevný nitky..."

"V tvém případě krásně barevný..." Zase ji hltal tím obdivným pohledem, v jehož záři se pokaždé taky sama začala úplně rozplývat zamilovaností.

"Už se strašně těším, až spolu někam prchneme," zašeptala mu, přitiskla se k němu a začala ho líbat na jemnou, hedvábnou kůži na hrdle.

*

V úterý k polednímu už panovalo v agentuře Soap & Smell opravdu dusno. David i Adéla pobíhali mezi svými stoly a Renatinou kanceláří, dokonce i sekretářka Jitka ztratila svou obvyklou usedlou pomalost; zjevně toho na ni bylo příliš a neuroticky nadsakovala při každém zadrnčení telefonu, nebo kdykoli někdo vešel do její místnosti a něco po ní chtěl. Madla měla to štěstí, že musela dokončovat v termínu texty o útulných domcích, zajišťujících šťastný domov, a úpravy prospektů o něžném a pečujícím mýdle, a tak ji nepostihlo to, čeho se obávala nejvíc: dělat křoví Renatě, která by z ní v šíleném tempu vysávala nápady a házela po ní své vlastní. Ale Renata možná dostala od Strany národního blahobytu texty už napůl hotové a silně předžvýkané; Madla ji občas zahlédla, jak sedí téměř netečně před obrazovkou a tu a tam líně natuká na klávesnici nějakou opravu. Všeobecným šílením se zřejmě nedala vyvést z míry.

"Klid k poctivé práci!" vykřikoval David jedno z volebních hesel. "Jo, to bych chtěl mít taky. "Zdravé sebevědomí na tři - SNB, Strana národního blahobytu!" supěl a snažil se soustředit na první náčrty, než ho zase Renata vyruší a povolá ho k sobě kvůli nějaké změně nebo kritice toho, co jí právě odevzdal. Proboha, ještě že tyhle hrůzy nemusím vymýšlet, gratulovala si v duchu Madla.

"Ksakra, proč to tu musí být tak strašně hektický?" stěžovala si Adéla. "Jako by si tu všichni mysleli, že pořádnou práci odvedou jen tehdy, když jim přitom naskáčou žaludeční vředy!"

Když se pro Madlu stavil Terry, aby šli jako obvykle na oběd, David si neodpustil polohlasem pronesenou českou poznámku, při níž se tvářil, jako by komentoval své náčrty: "Tak jsi toho protinožce definitivně klofla, no jen se na ně podívejme... hm hm, tak Madla ráda střídá buráky..."

Ten kretén! řekla si Madla a radši rychle vystrkala Terryho ze dveří.

Aby ušetřili čas, rozhodli se zajít jen za roh do bufetu a zjistit, jestli tam mají

nějaký salát bez uzenin a pokud možno i bez majonézy (protože Terry ani jedno nesnášel). Jakmile vyšli z agentury ven na ulici, Terry se hned zeptal: "Máš nějaký zprávy od Petra?"

"Naštěstí se zatím neozval," odpověděla Madla. Zdálo se jí, že Petr takticky vyčkává, snad si představuje, že ji tak podusí ve vlastní šťávě. "Ale v osm večer mám sraz s Lenkou, snad se do té doby odsud utrhnu. Víš, to je moje kámoška ze střední školy, hrozně dlouho jsem ji neviděla a chce jít někam slavit, že jejího kamaráda vzali na odvolání na vysokou školu. Nechceš jít taky?" Lenka jí skutečně zavolala sama, Madle se zdálo, že ji možná trochu hlodaly výčitky kvůli tomu včerejšímu dost chladnému telefonátu.

"A nechtějí se přijít podívat k nám domů?" napadlo Terryho. "Bobovi má dnes přijet na týden kamarád z USA, podívat se na Prahu, tak si můžeme udělat u nás doma menší party."

"Zkusím je přitáhnout," řekla Madla. "Můžeme koupit pití a jídlo a dorazit k nám domů. Pokud by ovšem přežili tu angličtinu." Pomyslela si, že tak to bude úplně nejlepší - seznámí Lenku s Terryem a celý život bude zase v pořádku!

No jasně, všechno bude v pořádku. Petr se skutečně neozval ani odpoledne a Madla začínala tak trošku doufat, že si to rozmyslel a na všechno se vykašle. Třeba si konečně našel nějakou lepší zábavu...

*

Když Madla dorazila na místo schůzky, hned ji zaujalo, že Lenka vypadá úplně jinak než ještě přede dvěma týdny: byla celá v černém, na nohou měla martensky a ve vlasech cosi jako zárodečné dredy. Čekala s kamarádem na konci tramvajové zastávky, a kdyby je Madla neznala, radši by je možná obešla obloukem...

"Ty jsi ďábel!" vykřikla Lenka, jakmile ji viděla přicházet. "Co to máš proboha na hlavě?"

Lenčin kamarád Marek měl vlasy svázané do ohonu, malé kulaté brejličky, plandavé tričko s obrázkem velryby a nápisem Greenpeace, khaki kraťasy a chlupaté nohy. Madla si hned zapsala do paměti, že takhle zřejmě vypadá ekologický aktivista. Třeba podobnou postavu někdy využije do nějaké reklamy na nějaký ekologický výrobek. Probůh, zase! Už mi to leze na mozek a jsem jako Renata, pokárala se.

"Ty že jdeš na práva?" zeptala se ho hned. "Neumím si tě představit v kravatě a kvádru, jak trávíš život někde v kanceláři studiem spisů."

"Co se dá dělat," pokrčil rameny. "Chodit na blokády a demonstrace je sice moc pěkný, ale nakonec je stejně nejdůležitější znát zákony."

"Musíme ještě nakoupit," řekla Madla. "Vůbec nic doma nemáme. Zeleninu má na starosti Terry, ale my abysme koupili aspoň piva, housky a tak."

"My jsme vegetariáni," upozorňovala hned Lenka.

"Já jsem vegan," vložil se do toho Marek. "Pojďte, holky, nakoupíme sojový karbanátky, sojový klobásy a sojovej sýr."

"A co takhle sojový ovarový koleno?" posmívala se mu Lenka. "Víš, on je ten typ, co pije kafe bez kofeinu, smetanu bez smetany a limonády bez cukru. Tohle nikdy nepochopím. Proč nepít rovnou vodu a nejíst prostě sojový

boby?"

*

O hodinu později už seděli s Terryem v kuchyni a rozkládali na talíře své sojové pochoutky. Lenka se s nadšením pustila do anglické konverzace, neustále něco chrčila, sice lámaně, ale s vervou; Terry jí byl evidentně sympatický. Vykládala mu o Zelenání, o peticích proti nadbytečným dálnicím, které se snaží šířit mezi lidi, a o nové naučné stezce v lesoparku. Marek mluvil dost málo, asi patřil k perfekcionistům, kteří neradi dělají v cizí řeči chyby. Omezoval se hlavně na číselné údaje; na silnicích u nás při autohaváriích ročně zahyne přes tisíc osob, tak proč lidi sakra tolik jezděj auty? A proč je v tom stát všemožně podporuje?

"Po dlouhý době zase vidím někoho, kdo chce změnit svět," usmíval se Terry. "Jak můžete, lidičky, dělat v reklamě? Já bych z toho asi pošel," prohodil Marek.

"Evidentní odpověď jsou peníze," řekl Terry. "Jak to vy Češi říkáte - láska prochází žaludkem? Tak láska k práci prochází - prochází peněženkou?" "Tady v Čechách se vždycky říkalo, že člověk pracuje jen do výše svého platu," zasmál se Marek. "Aspoň od táty jsem to slyšel v jednom kuse. Až mě to otrávil a řekl jsem si, že sám chci dělat něco opravdu radikálně jiného. Co má fakt smysl."

"Hele, nedělej jim přednášku," šťouchla do něj Lenka.

"Ale ne, já nad tím taky často uvažuju," přiznala se Madla. "Ale zatím mi to připadá příšerně zajímavý. Fascinuje mě to." Jak jim popsat tu zkušenost růžového obláčku, pomyslela si, toho života v cukrový vatě, kde se všichni vzájemně přesvědčují, jaký jsou úžasný hvězdy, a to, co dělají, jim kupodivu opravdu sype? Takže to celý působí tak nějak neskutečně, jako sen? "Já myslím, že v dohledný době si lidi nepřestanou kupovat věci," rozváděl to dál Terry, "a tak reklamy budou stejně existovat, ale můžou být buď úplně hloupý a jak vy říkáte kýčovitý, anebo vtipný a estetický. Vemte si, že v historii se i dobrý umění často dělalo na objednávku, jako propaganda..." "To je ono! Každěj tam od nás je vlastně takovej nedoceneněj umělec!" vykřikla Madla.

Takhle klábosili a filozofovali dál a Madle bylo jen líto, že nemá příležitost se Lenky vyptat, jestli s Markem chodí, nebo je to opravdu jen kamarád, ale z nějakého důvodu jí podobné otázky - dřív naprosto samozřejmé - začaly připadat jaksi nepatřičné. Intuice jí napovídala, že Lenka pojmy jako "zamilovanost" a "chození s klukem" ze svého slovníku vymýtila, pokládá je za banální a jen by se jim ušklíbala. Madla byla hrozně zvědavá, jak to všechno je, ale nemohla s Lenkou zapříst nenápadný český hovor v ústraní - prostě by se to nehodilo.

Jakmile se pustili do večeře, zarachotil v zámku klíč a vynořil se Bob s menším, trochu shrbeným a napohled nesmělým klukem s řídkou kozí bradkou, kterého představil jako Rona. Madla si řekla, že Ron tedy opravdu neodpovídá typické představě o Američanovi. Bob vysvětlil, že Ron je spisovatel a chce tady v Praze týden nasávat atmosféru.

"Tady je lepší nasávat pivo!" vpadla do toho Madla bujaře.

Ron se rozpačitě usmál a řekl, že tedy bude chodit nasávat atmosféru do hospod. Marek souhlasil, že týden v Praze by těžko mohl strávit lépe.

Hned otevřeli piva, která si dali aspoň krátce chladit do mrazničky, aby je mohl Ron posoudit. Zatvářil se potěšeně.

Bob zašel do svého pokoje a vrátil se s trochou marihuany. "Počkej," zarazil se Terry, "víš, jaký drama z toho dělá domácí! Nou grás, nou," napodobil jeho příšernou výslovnost. "Co když nás vyhodí?"

"Ale co," mávl Bob rukou, "neplatíme tady zas tak málo, něco podobného seženem vždycky. A teď sem stejně nepřijde. Ale nevím... máte někdo obyčejnej tabák, abysme to smíchali?"

Všichni bezradně vrtěli hlavami, jen Terryho po chvíli něco napadlo. "Domácí tu má slovenskej tabák do fajfky značky Bača, dělá si z toho vývar - "

"Ten feťák!" zaječela zděšeně Lenka.

"Ne, on tím hubí mšice," oznámil Terry. "Snad bysme mu mohli trošku ukrást. Ale bude to síla."

"Počkej, nemůžeš přece šlukovat fajfkovej tabák!" děsil se Marek.

"Proč ne, klidně," mávnul nad tím rukou Bob. "Jsme na světě jen jednou!"

"No právě," poznamenal Marek suše.

Chvíli uvažovali, jestli si nemají ubalit jointa čistě jen z trávy, ale Bob tvrdil, že tahle marjánka je příliš silná, speciální šlechtění, a kromě toho je jí málo.

Marek nakonec tuhle podivnou směs odmítl, ale Madla na ni byla zvědavá.

Marjánka na ni nikdy neměla znatelné účinky, nebo aspoň ne tak silné, aby si mohla být jistá, že si je nesugeruje. Nejdřív se samozřejmě hrozně rozkašlala - nebyla zvyklá kouřit, a natož něco takového - a měla dojem, že se snad zadusí. Lenka ji bouchala do zad a smála se jí.

Madla užasla, jak se pokuřující Terry najednou proměnil - úplně se zklidnil a uvolnil a vypadal spíš jako nějaký indický fakír v nirváně. Bylo to fascinující.

"Víte, že tady máme na zahradě mraveniště?" zeptal se Bob.

"To jsem si nevšimla, a kde?" zeptala se Madla, zatímco Terry se jen vyrovnaně, vědoucně usmál.

"Hned u cestičky za brankou. Je dost velký. Ron tam chvilku pozoroval, jak se ti mravenci hemží, ale byl to na něj moc silnej psychedelickéj zážitek. Motala se mu z toho hlava a dostával se do tranzu."

"Fakt?" žasla Madla. Ron musí být mimořádně citlivej, řekla si. Čím to je, že tolik západáků je tak mimořádně citlivých? Že bychom my Češi na rozdíl od nich procházeli nějakou selekcí? Pomalu si ale taky začínala připadat nějak divně - pomyslela si, že je to asi tím tabákem Bača. Měla pocit, že má strašně velikánskou a strašně kulatou hlavu a že ji za ni něco táhne nahoru, pořád výš, možná jí to přetrhne krk...

"Hele," řekla jí Lenka, "jak ti mužský sedí vždycky s nohama od sebe. Už dávno jsem se jich na to chtěla zeptat: pánové, proč? To by se vám jinak pomačkaly koule nebo jak to je?"

Terry vypadal, že se ho dění v této místnosti vůbec netýká, a Bob jen udiveně zavrtěl hlavou a řekl, že je to divný a že ho to nikdy nenapadlo. Pak dal nohy k sobě. Ron do sebe vtáhl kouř, dal taky nohy k sobě a pak rozvážně řekl: "To bude mít něco společnýho s podvědomím. Muži pravděpodobně podvědomě

touží odhalit svůj pohlavní orgán, aby imponovali svým konkurentům a zastrašili je."

Lenka vyprskla smíchy. Madla najednou pocítila svírání v břiše, zřejmě z toho tabáku dostala průjem, a spěšně zamířila na záchod. Kupodivu měla pocit, že prochází předsíní nekonečně dlouho.

Když se vrátila, pevně rozhodnutá už nezkoušet nic podezřelého, všichni byli zabraní do diskuse o tom, proč se západáci sprchují až ráno a východáci - tedy lidičky z postkomunistických zemí - večer.

"To je jednoduchý, potřebujeme, aby povlečení na postelích vydrželo dýl čistý," prohlašovala Lenka.

"Já myslím, že je to nepřátelský postoj k vlastnímu tělu, odcizení jeho fyzické podstatě," vysvětloval Ron. "Ten marxismus na vás patrně zapůsobil tak, že se obracíte víc ke světu idejí."

"Cože?" probral se Terry z nirvány. "Nikde - chápeš, nikde - nejsou lidi orientovaný víc na hmotu než tady! Jsou strašně konzumní!"

"A když máš nějaký ideály, tak se ti vychechtaj," dodal Marek.

"Nebo tě o nich furt poučujou, ale skutek utek," dorazila to Madla, které se vybavil její otec. Bylo jí Rona tak trochu líto - kam se v životě může s takovým praštěným teoretizováním dostat? Ale možná že si svoje obecnostvo najde. Cítila ale, že jí myšlenky zastírá neodbytný závoj spánku, ačkoli bylo ještě brzo. Proto navrhla: "Udělám kafe, kdo si dá se mnou?" Zatímco uváděla do chodu překapávač, Terry se nějak dostal k tématu své práce v reklamní agentuře a k Renatě Musilové. Bob projevil přání tuto tajemnou osobnost už konečně spatřit na vlastní oči a Madla si vzpomněla, že Renata vlastně vždycky uvádí své mikrokomedie, které bývají na programu zrovna touhle dobou.

"Dobrý nápad," souhlasil Terry, "jednou bych to taky chtěl vidět. Pustíme si to." Lenka sice obrátila oči v sloup, ale ostatní byli také zvědaví. "Taky zjistím, jestli už rozumím aspoň trošku česky," dodal Terry.

"Nerozumíš," zahuhlala Madla spíš pro sebe.

Všichni si vzali šálky s kávou a přesunuli se do Bobova pokoje, kde stála proti válendě starší televize.

Zapnuli ji a Madle přestalo být divně a soustředila se na obrazovku. Najednou si připadala dokonale střízlivá. Nejdřív shlédli několik reklam, které ovšem Terry živě komentoval - většinou věděl, která agentura je dělala nebo zda jsou to jen dabované německé šoty, a vždycky se vyjadřoval - samozřejmě nelichotivě - o jejich kvalitě a nápaditosti.

Pak konečně nastal pravidelný Renatin vysílací čas.

Na obrazovce se objevil Renatin silně nalíčený obličej s výraznými, blýskavými očima a tmavě fialovými rty, orámovaný ohnivě rezavými vlasy. Renata ze sebe vždycky dělala jakéhosi svůdného ženského klauna a hrozně ráda střídala ty nejuvýstřednější stylizace.

Úvod spočíval v tom, že si Renata malovala fixem na tvář fialové srdíčko a ujišťovala diváky, že následující komedie je vzata přímo ze života a všechny postavy jsou naprosto autentické a skutečné. Tenhle úvod asi třikrát spletla, přeříkávala se - snad naschvál, protože to mělo být vtipné, nebo aby to

natáhla na žádoucí počet vteřin? - jen na tváři jí přibývala fialová srdíčka. Když jich tam měla asi šest, komedie začala.

Pojednávala o dobrodružstvích mladého Američana v Praze. Vzhledem k tématu bylo jasné, že televize se nevypne a mikrokomedii budou všichni sledovat, i když ji do všech detailů nepochopí. Madla jim posunky slíbila, že se jim pokusí její děj v hrubých rysech tlumočit. Nebylo to ale potřeba. Hned v úvodní scéně poznali Terryho historiku s biblí. Američan na obrazovce byl skutečně hubený mladík s dlouhými tmavými vlasy, ovšem mluvil lámanou češtinou a herec byl zřejmě Čech. Celá postava byla stylizovaná do undergroundovitého radikalismu, takhle potrhlý a nepřičetný Terry rozhodně nebyl! Když se snažil sirkami podpálit bibli, měl v očích opravdu maniacký svit. Terry přitom zděšeně sykal a tvářil se opravdu zdrceně. V duchu se zřejmě mučil představami, kolik jeho známých ho teď začne pokládat za satanistu. Svíral si spánky dlaněmi a tiše si pro sebe huhlal: "Vždyť já zase nic tak strašného proti křesťanům nemám, jen se nechci nechat otravovat Svědky Jehovovými, prokristapána!"

Pak se k Madlině hrůze na obrazovce objevila mladá blondýnka - Češka - a koketně Američanovi říkala: "Víš, když spím s tím svým českým klukem, s Petrem, tak mám pocit, že to ani není žádný sex!"

Madle se zatmělo před očima. Blesklo jí hlavou, že Renatino vysávání historek a nápadů má horší důsledky, než si dovedla představit. Že tohle nesnese. A že by bylo lepší, kdyby z agentury odešla sama, a to co nejdřív. Ale k jejímu překvapení to ještě nebylo všechno: mladý Američan se pochopitelně dostal do osidel koketní české blondýnky - a když už se chystali k sexu, dvakrát se jí opravdu důkladně až pedanticky vyptal, jestli se sexem skutečně souhlasí a jestli si je na sto procent jistá, že na ni nečiní žádný nátlak. Na obrazovce to zřejmě působilo neodolatelně komicky, neboť dívka už byla celá nažhavená a ten směšný Američan dělal takové drahoty! Madla tomu vůbec nemohla uvěřit a připadala si, jako by ji někdo praštil do hlavy dlažební kostkou, ale rychle jí docházela jedna věc: tohleto - jak si mladý Američan chce být naprosto jistý, že jeho partnerka si sexuální styk opravdu přeje - přece Renata musí mít od Terryho! Zvláště když ten její hrdina je zcela jasně podle Terryho udělaný! Vrhla na Terryho vyčítavý pohled, ale ke svému překvapení uviděla, že i on se na ni naštvál.

"Tys jí to vykecala!" zasyčel na ni nepřátelsky, až jí zatrnulo, protože tímhle tónem na ni ještě nikdy nepromluvil.

Hned si ale řekla, že to na ni jen tak fintí. Schválně hraje uraženého, nadávala v duchu. Je to úplně jasný.

"Cože?" vykřikla naštvaně. "Ty si ještě dovoluješ obviňovat mě? Ty jsi s ní spal! Od tebe to opsala! A asi s ní spíš ještě pořád, copak s ní děláš vždycky v její kanceláři, když vás tam nikdo nesmí rušit, co?"

Připadalo jí, jako by ji drtila nějaká nesmírná tíha. Pokládala Terryho za svoji lásku, největší a nejkrásnější, jakou kdy zažila, a on zatím... no samozřejmě, on hledá pevné body, a Renata může jako pevný bod posloužit daleko líp, už vzhledem ke svým zkušenostem a kontaktům a vůbec. Ta už se o Terryho postará, aby se v životě neztratil. Zato ona, Madla, je teď sama, dočista

sama. Už nemůže počítat ani se svým skvělým místem, s tím růžovým vatovitým obláčkem, znamenajícím obdiv a blahobyť.

Znovu se podívala na Terryho. Tvářil se velice ukřivděně, skoro jako by se každou chvíli měl rozplakat. "Já jsem s ní přece nespal... muselas jí to říct ty!" "Pitomost! Nevěřím ti ani slovo! Tak co s ní děláš v té kanceláři, když se tam zamykáte, co?"

Ted' už Terry vzplanul vzteky. "To ti nejsem povinně vykládat, jak tě může vůbec napadnout něco takovýho... všichni jsou tady tak špinavý, lepkavý a nesnesitelný!"

Ostatní zaraženě sledovali jejich naprosto nečekanou hádku. Lenka se rozpačitě podívala na hodinky, pokývla Markovi a řekla: "Myslím, že bude lepší, když vás nebudeme rušit, lidičky, pěkně si to tady vyříkejte." Načež zmizeli a Madla se je ani nepokoušela zadržet, protože se cítila celá ochrnutá tím šokem. V hlavě se jí rojily jen samé nejpříšernější fráze - celý svět se zhroutil... všechno se rozpadlo na popel...

Bob konečně vypnul televizi, ale ticho bylo o to tíživější. Madle hučelo v uších a nebyla si jistá, co by teď vůbec mohla říct nebo udělat.

Pak se Terry zvedl a odešel do svého pokoje. Prásknul za sebou dveřmi. Za jiných okolností by působilo docela humorně, že pak vzápětí dveře zase otevřel a vyhodil ven Madlino veliké tričko, ve kterém spala.

Pak znova zavřel, tentokrát velmi pedanticky a tiše.

Madla vstala. "Tak já taky půjdu," snažila se říct co nejveseleji. "Ale já jsem namouduši Renatě nic neřekla. On s ní musí spát, jinak to není možné. A tohle na mě jen hraje. Asi už mě má dost." Hrdlo se jí stáhlo pláčem.

Podívala se na Boba a hned jí bylo jasné, že ten nehodlá stranit ani jí, ani Terrymu. "Víš co?" řekl. "Zkus se na to zeptat přímo Renaty."

"Tu teď nebudu moct ani vidět!" soptila Madla. "A ještě se k ní chovat přátelsky? Houby! Okamžitě dám výpověď!"

"To nedělej," radil jí Bob dobrácky. "Kdo by ti tady dal tolik peněz! Chceš snad zase bydlet u rodičů?"

"To nechci," řekla honem Madla, "ačkoli... ačkoli teď nevím, bydlet po tomhle s Terryem v jednom bytě..."

"Ale klidně," konejšil ji Bob, "nebyl by to jedinej případ, kdy se spolubydlící pohádají! Počkej aspoň do konce měsíce a uvidíš."

"To jsem zvědavá, co uvidím," prohlásila Madla hořce. Spolubydlící! Tak dobře, už budou jenom spolubydlící. Vždycky si řeknou jen "ahoj", když se doma nebo v práci potkají. Jenomže v práci s ním bude muset každý den jednat...

Ron, který celou dobu zachovával filozofické mlčení a jen je pozoroval a přemýšlel, se teď zhluboka nadechl a důležitě pravil: "V podstatě je nemožný, aby spolu kterýkoli dva lidi vůbec komunikovali. Tím se můžeš utěšovat. Čím víc lidí, tím líp komunikují. Ale dva to nikdy dokázat nemůžou."

Šestý krok Muka žárlivosti

Nazítří bylo Madle v práci hrozně, připadalo jí, jako by na všechno padl černý mrak. Rozhodla se prodloužit svoji vyčkávací taktiku a zatím neodcházet, ale cítila se jako zbitá, neměla do ničeho chuť a kdykoli si uvědomila, že o dvoje dveře dál je Terry - živý, opravdový Terry, který už jí ale nepatří - málem se z toho rozbřečela. Ploužila se kolem Davida a Adély s hlavou skloněnou, usrkávala horkou kávu, aby se aspoň trochu uklidnila, a trnula, kdy do jejich kanceláře vejde Terry s nějakým úkolem nebo vzkazem, protože si nedovedla představit, jak by to dokázala přečkat a tvářit se jako by nic.

Párkrát sebou trhla a vyděsila se zbytečně, když do dveří vtrhla Renatina sekretářka a na něco se zeptala. Pak se ale opravdu objevil Terry - muselo to nastat, vždyť sem za normálních okolností chodil každou chvíli. Madle strnula šíje v křeči z toho, jak nehybně seděla za svým stolem a předstírala, že je zabraná do práce. Přitom si ovšem ostře uvědomovala každý Terryho krok. Přistoupil k ní a řekl schválně tiše, jako by se snažil svůj hlas zbavit veškerých emocí, a ještě k tomu schválně zřetelnou angličtinou, jak míval ve zvyku mluvit s nedovtipnými Čechy:

"Tohle prosím během dneška dotáhni, do večera to předej Davidovi. Ten základní nápad ti schválili, i když je docela ujetej. To jsi jistě ráda, že? Tobě přece velmi záleží na profesionálním úspěchu, víc než na čemkoli jiném." Šlo o kampaň na novou značku přehrávače. Madla vymyslela už předtím hlavní motiv: budou tam sedět v řadě tři vyjící psi a u toho text: "Poznáte hlas svého psa." - "Svět už nás zná. Věrný obraz. Věrný zvuk. Přehrávač Delta se stane vaším nejlepším přítelem."

"Hmm," zavrčela teď, "aspoň nejsem sexuální maniak."

"Opravdu ne?" zeptal se tlumeně, ale dost kousavě Terry.

Naznačuje tím snad, že JÁ jsem ho svedla? pomyslela si Madla.

"Rozhodně nepotřebuju několik mužskejch současně. A jestli jsem tě obtěžovala, tak promiň." Stáhlo se jí hrdlo a musela sklonit hlavu nad papíry; jen doufala, že jí na texty k přehrávači Delta nezačnou kapat slzy.

Terry to všechno ale zdaleka také nenesl vyrovnaně. Koutkem oka zahlédla, jak se mu chvěje ruka. Rychle ji stáhl z jejího stolu, dvakrát se zhluboka nadechl a pak co nejnormálnějším tónem připomněl Adéle: "Takže kampaň na přehrávač Delta jede podle plánu, během zítřka mi dodejte maketu."

"Jasně," řekla Adéla potěšeně. "Už se na ty pejsky těším. A hlavu vzhůru, svítí sluníčko!" zavolala ještě za Terryem, který mizel v chodbě a v celém jeho držení těla bylo znát, jak je napjatý a nešťastný.

"Proboha, lidičky, co jste si to provedli?" zeptala se pak Adéla Madly, ale když viděla, že Madla jen mlčky zavrtěla hlavou a polkla, aby potlačila pláč, nechala ji raději na pokoji. Madla se snažila soustředit na práci, musela teď přeložit značně technicky znějící popis přístroje a přitom na text skoro neviděla přes slzy. Uvědomovala si, že kolem sebe šíří ticho - napjaté, dusné ticho, ne ticho obyčejné a pracovní, jaké tady často vládlo, pokud tu zrovna nebyl David, protože Adéla obvykle mnoho řečí nenadělala. Zhluboka si vzdychla a vstala, že si dojde pro další kávu.

Adéla to přece jen nevydržela. "Teda holka, nic mi do toho není, ale co se to proboha děje? Vypadáš vorvaná jak borůvka. Není ti špatně? Nechceš jít domů?" zeptala se jí.

"Blázníš?" bránila se Madla, "vůbec nic mi nechybí. A mám spoustu práce." Sedla si na hranu stolu a znova si povzdychla.

"To jenom že... asi je to pitomost, žárlit, co?" a vylíčila Adéle včerejší Renatinu televizní mikrokomedii, včetně toho, co si z ní vyvodila ona a co Terry.

"No neblbni," vykulila oči Adéla, "vždyť to všechno může být úplně jinak! Jestli je Terry přesvědčenější, žes to Renatě vykecala ty, tak to přece znamená, že s ní nespál!"

"Houby, je to jen krycí manévr!" prohlásila Madla s přesvědčením. "Nenávidím ho. A Renatu taky. Vůbec nevím, jak tady vydržím ještě pracovat. Ale copak člověk zakopne o podobný místo na každém rohu? A nakonec Čert vem místo, ale..., " utírala si hřbetem ruky slzy a nedokázala dál souvisle mluvit.

"Nono, tebe to ale vzalo," řekla Adéla. "Já bych se ale stejně vsadila, že s ním Renata nic nemá."

"Vážně? A proč?"

"Intuice," pokrčila Adéla rameny.

"Ale co," Madla si otřela poslední slzy, "musím se z toho dostat a hotovo."

Vtom do dveří vtrhl David. "Tak, dámy, zase jsou tady ze strany naší rodné!" hlaholil. "Kdepak máme tu prosluněnou českou krajinu se staletými stromy a jihočeskou vískou?"

Zaslechl Madlina poslední slova, vzal ji za bradu a prohlédl si ji. "Holka, ty máš ale kruhy pod očima!" prohlásil významně.

"Vášeň v prvním rozpuku, ty bláho. Doba her a malin nezralých!" Vzal ze svého stolu velké desky a zase vylítl.

"Ach jo, všem jsem tady za šaška," povzdechla si Madla. "Jak je možný, že někdo dokáže dodržet pravidlo nezamilovávat se do spolupracovníků? Jak to děláš?" zeptala se Adéla sklíčeně.

"Blázníš?" zeptala se Adéla. "Mě tyhlety ambiciózní týpky vůbec neberou."

"Tak co mezi nima děláš?"

"Přece vydělávám," usmála se Adéla. "A představuju si, že někdy budu mít čas na volnou tvorbu."

"Aha," zamumlala Madla a pomyslela si, že se stejně nedozvěděla to hlavní: proč s Adélou zjevně vůbec necloumají nějaké city k mužským. Může to být věkem? Kolik jí může být, pětadvacet? Nebo má snad od přírody nižší hladinu pohlavních hormonů? Nechtěla se jí ale moc vyptávat, protože cítila, že by se stejně nic nedozvěděla, narazila by na obrannou hráz a Adéla by pak vůči ní už pořád byla ve střehu. A stejně teď měla docela jiné starosti. Pokusila se znovu soustředit na přehrávač Delta, ale místo elegantního černého přístroje a popisků u jeho návodu viděla před svým vnitřním zrakem Renatu. Takhle se jí pomstít, udělat billboard s reklamou na Renatinu osobu, dejme tomu Českou krajinu někde v Polabí, tam jak je Říp, a pod ním se hadovitě vine žena s prsy, které připomínají tuto posvátnou horu, viděnou dvojitě, a s ohnivými vlasy doširoka rozprostřenými jako lány zrajícího obilí... skvělý kýč! A teď to hlavní: po těle obrovité ženy lezou drobní milenci jako mravenci - pronikají do různých otvorů jejího těla a zase ven - a žena se divoce zmítá, vzdychá a sténá, zčásti vášní a zčásti proto, že jí to lechtá... a ozývá se Renatin altový hlas: "Híííí hehehe, híííííí hehehe... přilákám vás a nepustím!" Stejně jí to ale vůbec neulevilo.

*

Petr předpokládal, že kolem šesté hodiny, nejpozději před sedmou, Madla půjde z práce domů. I ten jejich workaholismus má své meze. Pravděpodobně bude ve společnosti toho feťáckého Američana, ale to nevádí. Nechtěl se jí vyptávat, jak se rozhodla, přímo v agentuře, a záměrně jí tam ani netelefonoval, protože by si toho někdo mohl všimnout a to by bylo v tomto stádiu předčasné. Petr byl ochoten všechno ututlat - opravdu to záleželo jen a jen na tom, zda Madla projeví dostatek dobré vůle a vyjde mu dostatečně vstříc.

Postavil se tedy před vchod do budovy a vytáhl německá slovíčka. Jak zněla ta věta s tou botou, která nemá co dělat na stole? Petr se slovíčka vždy zásadně učil v celých frázích, protože v mozku se vám pak vytvoří jakési uzavřené okruhy. Je to jako když programujete: vždycky vám pak naskočí správné spojení, pochvaloval si v duchu.

Najednou ke svému údivu postřehl, že ze dveří vyrazil ten Američan! Ten degenerovaný ouchcapek, kterému dala Madla přednost před ním! Ale byl kupodivu bez Madly, nekoukal napravo ani nalevo a podle všeho byl hodně rozrušený a naštvaný. Upíral zrak do země, a tak Petrovi nevěnoval žádnou pozornost a zřejmě si ho vůbec nevšiml. A místo aby odjel - jak míval ve zvyku - taxíkem, který těm darmožroutům proplácí agentura, rychle odešel opačným směrem, dalo by se říci, že skoro utíkal; zdálo se, že hodlá jet tramvají někam do centra. No tohle! To jim to cukrování s Madlou dlouho nevydrželo! Petra ten pohled přímo

zahřál u srdce: Vida, možná že už jeho tajná zbraň začíná fungovat. Výborně!

Nemusel čekat dlouho a vynořila se Madla. Neměla vůbec ten rozzářený, sebevědomý a nadšený výraz, který ho poslední dobou tak dráždil a provokoval. Naopak. Trochu bezradně a nesměle se rozhlédla, jako by snad doufala, že tady někde uvidí toho svého degenerovaného cizáka. Pak si všimla, že na ni čeká Petr, a z jejího výrazu bylo jasné, že to není ten muž jejího srdce, po kterém teď zrovna prahne. Tak, a nastal čas na ráznou akci, řekl si Petr v duchu spokojeně a přistoupil k ní.

"Tak jak ses rozmyslela?" zeptal se samolibě. S potěšením postřehl, že Madla dnes aspoň nemá ve vlasech ty nagelované špičky a vypadá tak trochu utrápeně a unaveně. Pomalu začínala být podobná typu ženy, jaký v něm vždycky vyvolával důvěru - tak trochu pořád uštvané, s něnou výčitkou na rtech - ovšem ještě by to chtělo přimíchat patřičnou míru láskyplnosti a upnutosti na jeho osobu. Ale to už by se mohlo poddat.

Madla se na něj chvíli jen mlčky dívala, jako by se teprve musela zorientovat v tom, co po ní Petr vůbec chce. Pak se zhluboka nadechla a vychrlila na něj: "Rozmyslela jsem se tak, že z agentury neodejdu a na tebe kašlu, rozumíš, jsi mi úplně ukradenej, a klidně si to rozmázní, jak chceš, protože i když mě odsud vyhoděj, tak mně je to úplně jedno, všechno mi může být ukradený a jděte všichni do hajzlu a ty v jejich čele a nazdar!" Ulicí se pomalu blížilo bílé vento s označením taxíku a Madla se k němu rozběhla, dřív než ji Petr stačil zadržet, a naskočila do něj.

Taky dobře. Petr jí samozřejmě nevěřil, že by na tu svou hýčkanou kariéru kašlala. Však je z toho pěkně přešlá! Ale snaží se blufovat. Což se jí ovšem nevyplatí.

Nastal vhodný čas přistoupit k dalším krokům, které si už do detailu naplánoval předem...

*

"Na Ořechovku, jako obvykle," řekla Madla řidiči taxíku, kterého už trochu znala, a zaradovala se aspoň z tohohle drobného vítězství; unikla Petrovi, aniž se zmohl na nějakou poučnou poznámku nebo aniž ji chňapl za ruku a snažil se ji zadržet...

"Nechtěl ten pán jet s váma, slečno?" taxíkář zjevně váhal, má-li se rozjet rychleji.

"Proboha, to ne! Jen jedte!" pobídla ho Madla. S úlevou se opřela do sedadla. Stačilo, aby Petra jen zahlédla, a hned ji zaplavila silná vlna fyzického odporu - skoro by řekla štítivosti. Vzápětí si vzpomněla na Terryho a zalil ji žhavý, zdrcující stesk.

"Víte co, prosím vás, vysadte mě u supermarketu, vlastně si musím nakoupit," požádala taxíkáře. Pak dlouho procházela mezi studeně ozářenými dlouhými regály a vzpomínala, jak tu

nakupovali s Terryem a jak úzkostlivě si vybíral olivový olej, bílý chléb na topinky nebo nakládané feferonky... nakonec koupila baklažány a řekla si, že si je zkusí ukuchtit s nějakým kořením, napodobí Terryho postupy a pokud bude Terry doma, třeba mu nabídne... ale ne, teď si přece bude vařit každý zvlášť, nebo ne? Rozbolela ji z toho hlava, ale když přišla domů a odemkla si, zjistila, že v bytě nikdo není. Z toho prázdného prostoru jí bylo rázem ještě hůř, tak nějak svíravě a zoufale, ale zkoušela se soustředit na vaření, vnímat každý svůj pohyb a úkon, vedla přitom jakousi samomluvu k baklažánu a říkala si, co s ním ještě provede, tak, teď tě nasolím a plátky zkusím zapéct, rajčata, možná trochu sýra, tááák... ale hrdlo měla pořád sevřené. Mezitím, co se baklažán zapékal, usoudila, že by mohla Terryemu za trest vypít tequilu, ale skončila u jednoho panáka, protože se rozesmutila ještě víc a celý svět i život jí začal připadat úplně beznadějný. Pustila se do baklažánu, spíš ze zásady, že se chtěla na něco soustředit, než že by měla nějakou chuť k jídlu, a opravdu jí nějak moc nešlo polykat. Škoda, řekla si, vlastně to nechutná vůbec špatně, ale já teď potřebuju něco úplně jiného... jenže co vlastně? Mít tady tak Terryho, dívat se mu do temně čokoládových očí a všechno mu vyčítat a vyčítat... jak mi to mohl udělat? Jak mi mohl předstírat takovou něhu, lásku, zájem... je to vůbec možný? Nebo jsem si to jen namlouvala? Usoudila, že potřebuje názor někoho nestranného, a zkoušela vytáčet Lenčino číslo, ale nikdo telefon nebral. Strašně sama sebe litovala, ten pocit jí úplně stravoval, říkala si, že by možná měla někam jít, kamkoli, třeba do kina na cokoli, co by zrovna dávali, nebo jen tak chodit po ulicích, ale byla tak zesláblá smutkem a snad ho ani nechtěla ničím přebít, že se prostě jen svalila na svůj gauč a koukala do stropu, přemýšlela a chvílemi si pološeptem něco pro sebe povídala. Za oknem na parapetu zamňoukala kočka. Pustila ji dovnitř, přinutila se vstát a dát jí konzervu. Pak si znova lehla a Dominika se jí stočila na břiše a hlasitě předla, jako hřející konejšivé klubíčko, tak trochu jako embryo, schoulené v bezpečí mateřské dělohy.

Madla hladila kočku a představovala si, co teď asi dělá Terry. "Určitě je teď někde s Renatou," vykládala Dominice, "a dobře se bavěj na můj účet. Jak strašně vyvádím kvůli tomu, že jsem jim na to přišla." Dominika si ji chápavě změřila žlutýma očima, jejichž zorničky se v šeru tajemně rozšířily. "No přece aspoň jednou spolu spát museli!" vykládala jí dál Madla. "Opravdu si ten sex přeješ? Fakt, nekecáš, opravdu si ho přeješ?" pitvořila se. Pak se jí hrdlo zase stáhlo pláčem. Před svým vnitřním zrakem viděla Terryho, jak se noří mezi Renatina veliká ňadra, a napadlo ji, že možná kdyby je doopravdy viděla při souloži, snad by ji to tolik nedrásalo jako tahle nejistota... "Ale jaká sakra

nejistota?" zeptala se své kočky energicky. "Vždyť je to jistota! Nejsem spíš nějaká voajérka, když mám pocit, že by mě ten pohled uklidnil?" A dál si masochisticky představovala Terryho, jak šeptá Heleně nepříčetně vášnivá zamilovaná slovíčka, jejich tajné spojenectví proti zbytku světa, do kterého zahrnují i ji...

Pomalou se začínalo stmívat a Madla si s povzdechem rozsvítila lampičku, slezla z gauče, odložila kočku na polštář a vytáhla z kabely první číslo magazínu pro moderní ženu Nitouche, které právě dnes v agentuře slavnostně rozdávali všem ženám. Znovu si lehla vedle kočky, listovala lesklými stránkami, ale ani pořádně nevnímala, co má vlastně před očima.

"Muž mezi dvěma ženami," hlásala jedna polovina dvoustrany, a hned naproti stálo stejnými titulky - jen v odlišných barvách: "Žena mezi dvěma muži." Madla přelétla zběžně zrakem oba rozhovory s psychology, podle očekávání se tu tvrdilo, že muži v podstatě vyhovuje, když má dvě milenky, kdežto žena má spíše sklony přebíhat od jednoho "vyvoleného" partnera k druhému. To jsou ale nesmysly, říkala si Madla a odhodila časopis na prádelník, copak Terry je takový typ, co by ho těšilo zakládat si harém? Takový ten správný islámský věřící, který své Koránem povolené čtyři ženy řádně opečovává, aby žádná z nich neměla důvod ke stížnostem? Připadalo jí komické, když si snažila Terryho v této úloze představit. Určitě by z toho byl celej neurotickej a utrápenej starostma, řekla si. Nejúžasnější na něm bylo, jak mi dovedl naslouchat, opravdu mě vnímal a nesoudil, nepoučoval mě... nebo vlastně i poučoval, ale nikdy mi to ani v nejmenším nevadilo, protože to bylo zajímavý a nebylo to nadřazený a... a vůbec...

Nesmím na něj pořád myslet, aspoň na chvíli se od toho odpoutat! zavyla v duchu a sáhla znova po časopise. Tentokrát se otevřel na dalším psychologickém článku, jehož nadpis hlásal: "Jak dlouho zůstaneme jeden pro druhého cizinci?" Byl o tom, že od partnera se můžete dočkat překvapení i po letech. Tahle hrůza z cizoty údajně víc děsí muže, kteří jsou od přírody silně fixovaní na matku a vědí, že jim nikdy žádná žena nebude bližší. Jejich snahy nevázat se s žádnou ženou často pramení z tohoto strachu. Madla znovu přešla pohledem na slovo Cizinci. Právě ta naprostá odlišnost a neznámo, celý nový svět, který v Terryem vycitřovala, jí připadaly nejlákavější. Vzpomněla si na uplynulý víkend, na ty dva snově krásné, nádherné dny, které spolu prožili a které už asi zůstanou tím jediným a posledním společným zážitkem. V neděli večer se vraceli tramvají z centra. Terry se chtěl co nejvíc vozit tramvají za tmy, připadalo mu to zvlášť romantické a fascinovaně pozoroval světýlka a siluety temných domů venku. Madla pozorovala pomalu míjející městskou krajinu a napadalo ji, že ten monotónní rytmus žluté záře

sodíkových lamp, která míjí kolem tramvaje a posouvají se nezvratně dozadu, pro Terryho nemůže skrývat o moc víc než neznámý, prázdný, teskný prostor, snad vzdáleně podobný představě plánu města, kterou má Terry v hlavě - kdežto pro ni je okolí zabydlené, oživé, má duši, je protkané vzpomínkami, protože tyhle končiny Prahy přece jen dost důvěrně zná a vážou se k nim nejruznější vzpomínky na vycházky v dětství s rodiči, školní výpravy na Pražský hrad a do obrazáren, na nějaký mejdan, který před několika lety absolvovala kdesi v téhle vilové čtvrti... uvědomila si, že v tom je přesně ten rozdíl, proč tu vždycky bude daleko víc doma než on, i kdyby tu žil jakkoli dlouho, i když s léty by se to trochu setřelo... jenže on má svůj domov, obdobně protkaný vzpomínkami, na druhé straně zeměkoule a ona si ho nedokáže ani ve snu představit. To všechno ji ale neděsilo, spíš to v ní vyvolávalo zvláštní zaujatý zájem.

Hm. Jak dlouho by si vzájemně byli cizinci. To je otázka. Pořád. Vylučuje se tím snad důvěrnost? Nebo je to naopak a člověku takový partner umožňuje se báječně exhibovat se všemi svými zvláštnostkami a zajímavostmi, a zase naopak vnímat i u něj každou podrobnost zvlášť ostře a výrazně, jako něco jedinečného? Madle se vybavila další epizoda, kterou zažili někdy během nedělního odpoledne. Procházeli malostranskými zahradami, sedli si na chvíli na lavičku a pozorovali zlaté rybky, které se nejasně míhaly v tmavé vodě jezírka. Zdálo se, že žebrají, protože vyjížděly k hladině a hlučně mlaskaly.

"To je zvláštní, že s sebou nenosíme nic k jídlu," poznamenala Madla a pak řekla rybičkám česky: "Bacha, holky, ať na vás tady někdo nevezme prut a háček, neměly byste být tak důvěřivé!"

"Slečno, mladý pane, slečno, mladý pane, pěkně prosím, kolik je hodin?" ozval se jim za zády chraptivý hlas a vzápětí se před nimi objevila obtloustlá žena s vlasy staženými do ohonu a ve vypasovaném oranžovém svetříku, kterou Madla odhadla na Romku, ale zrovna tak dobře to mohla být třeba Indka nebo i Italka, kdyby ovšem nebylo její charakteristické mluvy.

Madla jí řekla, kolik je hodin, a žena začala rychle drmolit: "Slečno, vy máte smutné oči, ale přitom máte dobré srdce, to se pozná, ale věřte mi, že zažijete v životě mnoho štěstí a lásky, a vy, mladý pane..."

Madla vysvětlila, že jí Terry nerozumí, a přeložila mu, co žena říká.

"Ona je vědma?" vykulil oči zájmem Terry. "Umí předpovídat budoucnost?"

Madla se jí na to zeptala a žena se rozzářila a ujistila ji: "Ale ano, slečno, ale ano, to se rozumí, mladý pane. Ukažte mi dlaně..."

Terryho ruku si prohlížela velmi dlouho. "Hm, hm..." broukala

si. "Tak, to mi stačilo," řekla po chvíli, "ale teď mi musíte dát všechny peníze, co máte u sebe, jinak to nefunguje, mladý pane, nesmíte si nic nechat, prosím, musíte mi věřit, jinak to nefunguje..."

Madle se roztočila kolečka v mozku a snažila se rozpomenout, kolik má u sebe v hotovosti. Dvě stovky? Vysvětlila Terrymu, co žena požaduje, a dodala, že jestli má u sebe víc peněz, radši by ji měli zdvořile odmítnout.

Terry se fascinovaně usmíval a podal ženě peněženku. Ta z ní vytáhla tisícikorunu, skryla ji v dlani a nechala si ještě jednou přetlumočit dotaz, zda jí Terry opravdu věří. "Ten jo," řekla Madla, "ten vám určitě věří. Ale já - víte, já nemám moc peněz, tak radši prorokujte jen jemu."

Žena upřela na Terryho hypnotizující pohled a pronesla téměř slavnostně: "Dejte si pozor na úklady zrzavé dámy. Do dvou týdnů ale všechno překonáte a prožijete mnoho štěstí," blýskla očima po Madle, jako by jí chtěla naznačit, že to nemusí být s ní, "pamatujte, mladý pane, do dvou týdnů se všechno spraví a budete šťastný." Když to Madla přetlumočila, sklonila se žena důvěrně k Terrymu, až se Madla začala bát, že ho chce kousnout do krku, ale pak mu jen foukla za ucho a řekla: "Přeju vám, ať se vám v životě všechno daří, mladý pane! - I vám, slečno," dodala velkoryse.

Když zmizela, Madla se Terryho zeptala: "Nevypadala na moc kvalifikovanou věštkyni, co? Není ti líto tý tisícikoruny?" Terrymu stále fascinovaně zářily oči. "Tahle domorodá žena má v sobě velkou sílu a moc," prohlásil. "Myslím, že když tomu člověk věří, tak to funguje. Když mi přála štěstí, tak se to neztratí jen tak do vzduchu."

Tedy v neděli u jezírka nad tím Madla jen zavrtěla hlavou a pomyslela si, že je Terry pěkný blázen, ale teď jí vytanula ta zmínka o úkladech zrzavé dámy. Co když... ale ne, to je přece nesmysl! Ale přece jen, co když se do dvou týdnů všechno nějak urovná a spraví? Co když se Terrymu podařilo podplatit osud?

*

Terry věděl, že kdyby se z práce vrátil domů, způsobilo by mu to jen utrpení. Holé utrpení. Ať už by tam Madla byla nebo ne. Prošel si tedy dva antikvariáty, které měly ještě teď otevřeno, ale byl roztržitý, těžko se soustřeďoval na tituly knížek a všechny mu připadaly nudné a neslibovaly žádné čtenářské požitky. Uvědomil si, že mu kručí v žaludku hlady - i když neměl vyloženě chuť na jídlo - a že už je dost pozdě, takže Bob bude zřejmě ve svém baru. Tam by si mohl dát své oblíbené šťouchané brambory s rajčaty a pálivými paprikami a navrch panáka tequily. A pak se uvidí.

Vešel do lokálu, vyzdobeného na stěnách policemi s antikvárními rádii z padesátých let, posbíranými zřejmě na místních

skládkách. Stěny byly vymalovány temně fialovou barvou a celek působil konejšivě a útulně. Stoly byly většinou obsazené mládeží, hlaholící v nejrůznějších jazycích. Terry ale nebyl na hlučnou zábavu naladěný. Aspoň zatím ne. Snad se tenhle večer vyvine k lepšímu a jeho nálada taky. Teď měl ale náladu si zalézt do nějakého temného kouta a s nějakou spřízněnou duší tiše a zasmušile rozebírat podivný běh věcí na tomto světě. S úlevou zpozoroval, že na jedné z vysokých stoliček u baru sedí Ron a něco povykuje na Boba, který se čile míhal někde vzadu, mezi lokálem a kuchyní. Když si Ron všiml Terryho, jeho reakce připomněla pejska, který je bez sebe radostí. Vůbec nečekal, že se tady objeví tenhle jeho kamarád, a ještě bez té Češky, která přece jen dost dobře nechápala různé narážky, vtípky a finesy jejich konverzace! Když k němu však Terry přisedl, při bližším pohledu postřehl, že je nějak posmutnělý. "Dej si pivo!" přistrčil mu svoji sklenici. "Copak je? Někakej průšvih?"

Terry si podepřel bradu dlaní a chvíli jen zamyšleně hleděl před sebe. Odkud má vlastně začít? Jak ho práce v agentuře čím dál víc štve? A hlavně jak ho Renata i Madla zradily, protože ho jen vysály a využily jako nějakou směšnou loutku pro ty své hry? Jak nevidí žádný smysl v tom, aby tady ještě zůstával? Požádat ho o radu, jestli se nemá přesunout do nějakého opravdu civilizovaného evropského města a začít s něčím dočista jiným, třeba jako organizátor nějakého festivalu alternativní kultury, nebo jako manažer nějakých ujetých performerů? O tom měl ale zatím jen naprosto mlhavé představy a dnes večer se tím nehodlal zabývat.

"Prostě najednou nevím, jak jsem se tady ocitl a co tady dělám," shrnul to. "No řekni, co bys dělal na mém místě ty...", a snažil se mu v hrubých rysech vylíčit situaci s Madlou a Renatou. Ron si ho vyslechl, pak přivolal Boba a objednal Terrymu jídlo. Oba se na něj chvíli dívali tak trochu jako lékaři, kteří se sešli na konziliu nad pacientem.

"No tak," poplácal ho pozádech Bob, "dneska si udělej pořádně velkej tah po Praze s Ronem. Ukaž mu všechny možný hospody a lokály. Ať taky trochu nasaješ tu pravou místní atmosféru. Myslím, že chyba je v tom," stanovil diagnózu, "že jsi moc pracoval. Moc ses snažil. To se ví, úspěch, kariéra a takový. A s Madlou je to v pořádku, ne? Oba jste si užili, tak co?" Možná bych pro dnešek měl všechny starosti a problémy opravdu hodit za hlavu, řekl si Terry. Nemusím přece pořád všechno řešit. To je taková moje chyba, a dost vážná: Moc si všechno беру. Běžný potíže - jako že se v někom zklamou - mi připadají jako neuvěřitelný katastrofy.

"Jasně," usmál se a vybídl Rona: "A teď mi pověz ty, co jsi všechno v Praze prolezl a co jsi viděl?"

Ukázalo se, že Ron má vášeň pro vylézání na věže, absolvoval asi tři nebo čtyři a stěžoval si, že už po všech těch schodech necítí stehenní svaly. Proč tady propána nemají výtahy? Další slabost měl pro jemné kýče z přelomu století, a tak se rozplýval nadšením nad petřínským bludištěm se všemi těmi podivnými zrcadly a pseudogotickými kudrlinkami... a teď měl v plánu prolézt ještě několik hospod, doporučených průvodcem. Terry užuž chtěl namítnout, že tam bude všude plno uřvaných německých pubertálních sprejerů, ale pak se rozhodl nechat věcem volný průchod. Dneska chtěl zkusit něco úplně jiného než obvykle.

*

Po půlnoci se už Terrymu silně motala hlava po všech těch tmavých i světlých pivech, která s Ronem vyzkoušeli, mozek mu třeštil z polopatické lámané konverzace s uchechtanými mladými Italkami, které si od nich nechaly zaplatit útratu v jednom podniku - kupodivu to byla irská hospoda - a pak zmizely, což Ronovi a Terrymu v podstatě nijak nevadilo, a oči mu slzely z cigaretového dýmu. Navíc zjistil, že Ron se vůbec nedostal na Karlův most! To mu připadalo prostě neodpuštělné.

"Pojď se nadýchat vzduchu," přesvědčoval ho s nezvyklou energií. "Tadyhle zahněme nalevo a už jsme na mostě. Teď tam nebudou lidi a uvidíš ten dojem! Řeka v noci... Jestlipak svítí měsíc?" snažil se ho zahlédnout nad střechami domů.

Nebyl to špatný nápad, řekl si, jakmile se opravdu ocitli na mostě a obklopil je vlahý vánek od řeky a tajemná tma. Nebyl tady sice žádný klid, o kousek dál povykovali nějakí opilci, ale Ron byl unešený pohledem na osvětlené Hradčany.

"Je to tady hrozně pěkný, ty blbečku," říkal Terrymu, "každý barák je nejmíň tři sta let starej. Co se ti tady nelíbí, prosím tě?"

"Nemaj tady ani Vegemite," stěžoval si Terry. "Ne, ale vážně. Pomalu tady nedostaneš zeleninu a jídlo je založený na samých tucích. Jedí hlavně samou smetanu, sádlo a knedlíky. A ženský? Silný osobnosti, ale děsný potvory."

"Sadistky?" zeptal se Ron dychtivě. "Řetězy, biče a tak?"

"Jo, to je běžná součást folklóru," mávl Terry rukou. Pak navrhl, aby se ještě prošli po Kampě a podívali se na Vltavu zblízka. Měsíc opravdu svítil, i když viditelně ubýval a proti oranžovým pouličním lampám se moc neprosazoval. Na hladině řeky poskakovaly drobné záblesky a lákaly, aby je člověk pozoroval a pozoroval a snil a snil...

Procházeli parkem na Kampě, vdechovali vůni sena a pozorovali černé obrysy stromů proti světlejšímu nebi.

"Chtěl bych někde najít nějaký pevný bod," vysvětloval Terry Ronovi, "ale už vím, že tady to nebude. Je to strašně divná země a lidi jsou tady tak... divoký."

"Cože, divoký?" zasmál se Ron. "Něco jako přírodní rezervace s

divokými živočichy?"

Terry si všiml, že kus dál před nimi na cestičce postává temná, nezřetelná skupinka nějakých mladíků. Snad si sem zašli zakouřit trávu.

"Zmítají jimi úplně primitivní instinkty," vysvětloval. "Nemaj tu civilizační slupku, chápeš, jak to myslím?"

"Ne."

"Třeba ti řeknou: chci vydělat prachy a být bohatý - ale už se neunavujou s těmi obvyklými kecy o tom, jak tím chtějí přispět ke všeobecnému štěstí všech, něco pozvedávat a tak. Kdepak."

"To se mi líbí," řekl Ron.

Terry mu se ale přestalo líbit chování těch mladíků. Jejich hlouček se rozvinul napříč přes cestu. Nepatrně se rozestoupili, snad nás nechají projít, řekl si Terry. Měli vyholené lebky a těžké boty, kdybych byl černocho nebo Číňan, blesklo mu hlavou, rychle bych se obrátil a utíkal bych pryč. Nenápadně se rozhlédl - byli v parku docela sami.

Ron se bezstarostně zasmál. "No tak, hlavu vzhůru! Člověče, ty nebudeš spokojenej nikde!" povykoval opilecky ve snaze Terryho rozptýlit a povzbudit.

"Svině! Americký svině!" ozvalo se za nimi zavrčení. Terry si uvědomil, že jsou obklíčení. "Co tady chcete, zmrdi! Vypadněte!"

Terry tomu dobře nerozuměl, ale instinktivně se přikrčil a chystal se vyrazit bleskově dopředu. Ron se ztěžka probíral z příjemného alkoholického opojení a nevěřícně se rozhlížel kolem sebe.

Vtom Terry ucítil prudkou bolest v holeni a vzápětí se mu zatmělo před očima, jak mu některý z útočníků vrazil pěstí do obličeje. Útroby se mu sevřely strachem. Snažil se kopat a mlátit kolem sebe, ale cítil, jak mu někdo podrazil nohy, a vzápětí se prudce uhodil o zem. Na tělo se mu sypal déšť ran a kopanců. V polovědomí slyšel zdušené nadávky útočníků a bezmocné, zvířecí Ronovo kvílení.

*

Madla se osprchovala, pustila Dominiku na noční toulky a měla v úmyslu usnout, ale vůbec se jí to nedařilo. Převalovala se na posteli a hlavou jí vířily představy, co s ní bude dál: dokáže vůbec pracovat dál vedle Terryho v agentuře a tvářit se jako by nic? Dokáže se třeba jen podívat na Helenu? A co když ten šílenec Petr uspěje a ona se tím pádem ocitne bez zaměstnání, bude se muset vrátit k rodičům, učit se zase na přijímačky na vysokou, poslouchat matčiny řeči na téma, že by to měla v životě někde dotáhnout, že bude jednou litovat a že by se měla víc snažit... a bude pracovat v nějaké nudné kanceláři mezi samými slepicemi a tam už zůstane nadosmrti, protože na tu vysokou se nedostane... všechno jí to přišlo hrozně líto, pláč měla na krajíčku a uvažovala, jestli by jí pomohlo se pořádně vybrečet a

hodně moc se litovat; třeba by se tím unavila a konečně by usnula.

Vtom ji - byla asi jedna hodina po půlnoci - vyburcovalo drnčení telefonu. Rozsvítila a tápavě hrábla po sluchátku, celá oslněná světlem v předsíni.

"Ahoj... nemáš tam Boba?" zeptal se rozpačitě Terry. Když mu Madla vysvětlila, trochu pomaleji než obvykle, protože se jí angličtina nevybavovala zrovna nejlíp, že Bob ještě nedorazil, začal jí zamotaně vysvětlovat, co se jim s Ronem stalo.

Vyslovoval nějak divně, jakoby těžce, a Madla začínala tušit, že se stal nějaký průšvih. Pochopila, že jsou někde u mostu proti Národnímu divadlu a že je žádný taxík nechce vzít a odvézt k lékaři. Jsou zmlácení a zmazaní od krve.

"Počkejte tam a nikam nechoďte!" křičela Madla do sluchátka napůl v panice, "za dvacet minut jsem tam, jdu volat taxík!" Nad ničím teď nestačila přemýšlet, ztelefonovala pro taxík, hodila na sebe džíny a tričko a ještě se mrkla do telefonního seznamu, kde je v těch končinách nejbližší pohotovost. Chňapla po balíčku papírových kapesníků - nevěděla, nač přesně, ale určitě se budou potřebovat od něčeho utřít - a vyběhla před dům.

Jednotlivé útržky dojmů pak následovaly rychle za sebou, jako by někdo překotně promítal diapozitivy, klap, klap, jeden střídá druhý... hrozný první dojem, kdy si už myslela, že Terry snad přišel o oko, tak ho měl opuchlé a zmodralé a po tváři mu stékal pramínek krve... a Rob podivně kulhal a měl neuvěřitelně špinavé a uválené oblečení. Energická doktorka na pohotovosti, která na ně netrpělivě štěkala, Madla musela tlumočit a užuž jí chtěla říct, aby s nimi proboha jednala lidštěji, protože jsou to křehké a jemné západácké bytosti, ale radši se udržela, aby si lékařka na Terryem a Ronovi snad nevybila vztek... nakonec to byly jen pohmožděniny, ale Terryemu bylo nutno sešít obočí, ale doktorka dávala najevo, že takových rvačů už má po krk a ti cizinci jsou nejhorší, jedou sem jen proto, aby se lacino ožrali a vyhazovali si tu z kopýtka... obzvlášť kolem Rona, který byl v Praze jen jako turista, měla nekonečné papírování a to ji zřejmě naštvalo úplně nejvíc. Nakonec ale od ní dostali papír, kde popsala, co se jim přesně stalo, Terry teď měl přes oko velkou náplast a nepřál si nic jiného než se vrátit domů a odpočinout si, ale Ron ho přesvědčoval, že už z principu by měli jít ještě na policii, aby se to nestalo dalším nevinným obětem, které nedělají nic jiného, než že v matičce Praze mluví cizí řečí, a Madla si to myslela taky, ale na policii čekali nesnesitelně dlouho a nakonec s nimi ospalý strážník jen sepsal protokol a ptal se, jestli útočníky poznali, a zjevně si také myslel, že rvačku mohli docela dobře vyvolat Terry s Ronem, vždyť ti cizinci, jak poznamenal k Madle, si myslí, že si tady můžou dovolovat cokoli! Oni ale určitě nic neudělali, vyhrkla Madla a

strážník řekl, podívejte, slečno, já nevím, kolik dolarů vám dali a za co, ale o cizincích vím svý, to mi věřte... měli bychom tu o moc klidněji, kdyby si dali pokoj! A vůbec. Když se jim tady nelíbí, tak ať si jdou domů."

Chcete snad říct, že provokují už jenom svou přítomností tady? zeptala se Madla, ale pak zase raději zmlkla a strážník už ji taky neuznal hodnou odpovědi.

Odvezla je pak oba domů, teď už nebyli od krve a taxíkář se nevzpouzel, a připadala si jako v nějakém zlém snu. Čím si chudák Terry tohle vykoledoval? Najednou zapochybovala, jestli mu nekřivdila a nepodezírala ho zbytečně.

Netroufala si ale ani naznačit nějaký pokus o smíření.

Terry jako by od ní po celou tu dobu byl oddělený tlustou skleněnou stěnou, jako by pro něj byla celkem lhostejná rybička, hýbající v akváriu naprázdno a mlčky pusou, jako by jeho duch už bloudil někde za devaterými horami a moři.

Najednou s jistotou věděla, že Terry v téhle nepřátelské zemi už dlouho nezůstane. A až odletí zpátky, už ho v životě neuvidí.

Sedmý krok Ďáblíce má vlastně dobré srdce

Petr se rozhodl, že nejlepší bude nechat je ještě pár dní dusit ve vlastní šťávě. Jen ať si to pěkně užijou, ať se jim rozleží v hlavičkách, jaký nedozrnlý průšvih by z toho mohl pojt! I oni by z toho mohli pojt! zavtipkoval si v duchu spokojeně. Rozhodl se promluvit si s Renatou v soukromí jejího domova, a tak vyčkal až do víkendu. Oddaloval ten požitek s téměř masochistickou rozkoší, aby si ho tím víc vychutnal. Už jen to, že přepadne Renatu znenadání doma, by ji mělo tak trochu postrašit. Ukáže jí tím, jak je schopný a že získat její adresu je pro něj hračka (samozřejmě k tomu využil dívku z recepce, která už si ho pamatovala a byla přesvědčená, že vyjednává s agenturou nějaké důležité zakázky pro firmu Elektrorozvody Hrdlořezy.) Vytáhl z garáže své auto, které nepoužíval příliš často, ale o to důkladněji ho opečovával. Tenhle sice ojetý, ale spolehlivý stroj si koupil teprve před rokem a stále ještě byl na tento svůj životní krok náležitě hrdý. Hned v sobotu po ránu se s ním vydal do milionářského městečka za Prahou; předpokládal, že by Renata mohla být v tuhle dobu s největší pravděpodobností doma. To se ví, po nocích asi flámuje a trajdá se svými milenci, to by ji doma nezastihl, pomyslel si opovrživě. A jestli ji probudí, tím líp: jeho vystoupení to dodá tím víc naléhavosti, bude jen zřejmější, že jde o věc výjimečnou a nesmírně nebezpečnou pro Renatinu další kariéru.

V pražských ulicích byl teď poměrný klid. Petr se brzy vymotal ze spleti křižovatek a ocitl se na rovném úseku, protínajícím pás příměstské zeleně. Listí na stromech působilo teď v srpnu tak trochu uprášeně a unaveně, ale Petr se cítil neobyčejně svěží a bylo mu do zpěvu. Měl rád tyhle chvíle, kdy téměř splýval s motorem svého vozu, kdy síla všech těch koní pod kapotou byla i jeho silou, jako by se jeho tělo rozšiřovalo a zvětšovalo o celou tu tunu spokojeně předoucího kovu. Takový pocit opojení zažíval velmi zřídka, ale ty okamžiky stály za to - bylo to opojení vlastní mocí, inteligencí a schopnostmi.

*

Renatina matka sledovala s podezřením vysloužilou škodovku, která zastavila pod okny jejich domku, rovnou před kuchyní. Vysoukal se z ní týpek, jakému Renata s těmi svými bláznivými kamarádkami v mládí říkala "tesilák".

Podle názoru Renatiny matky byli tesiláci slušní hoši, jenže bývali nesnesitelně nudní, a tak mívali u děvčat jako Renata prostě smůlu. S tím se dalo sotva něco dělat. Tenhle tesilák zřejmě jede služebně za Renatou, dnes ti mladí potřeštenci pracují ve dne v noci, víkend nevíkend... ale Renatina matka už předem věděla, že ať už bude po Renatě chtít cokoli, nemá u ní nejmenší šanci. S tímhle autem určitě ne. To už by Renatu víc osnil, kdyby přijel na kole! Připadalo by jí to aspoň originální. A nejvíc se chudák hoch shodí tímhle obludným, špatně ušitým světle šedým oblekem ze syntetického vlákna. To už by bylo lepší, kdyby byl nahý!

A navíc bylo znát, že při pohledu na bombastické sídlo jejich souseda prostě ztratil řeč. Přibouchl dveře škodovky, vzhlédl - a zůstal asi minutu stát v němém úžasu. Novostavba domu majitele sázkové kanceláře připomínala

spíš zámek, s vysokými okny tak trochu v gotickém stylu, ovšem provedenými precizně z plastiku. Plot byl spíše barokní, tepaná mříž (asi také plastická) se spoustou kudrlinek. Samozřejmě tu nechyběl zářivě akvamarínový bazén ledvinovitého tvaru. Ale nejvíc ze všeho Petra ohromila plastika uprostřed mamutí skalky. Ne, nebyl to obří sádrový trpaslík - byl to bronzový kůň v životní velikosti, který se tu proti němu vzpínal a vypadal, jako by ho chtěl zadupat kopyty do země.

*

Petr se několikrát zhluboka nadýchl, aby se vzpamatoval, a zazvonil u mnohem skromnějšího domku Musilových.

Když mu otevřela dveře asi šedesátiletá statná žena v šatové zástěře, pomyslel si, že to je asi služka.

"Jsem inženýr Mašek z Elektrorozvodů Hrdlořezy a potřebuji naléhavě mluvit s paní Musilovou," oznámil, "víte, je to soukromá věc a nesnese odklad, ani se to nedá vyřizovat po telefonu." Mlhavě se rozpomněl, jak to chodí v prvorepublikových filmech, a dodal: "Ohlašte mě, prosím, urychleně." Zdálo se mu, že žena se nedala dost rychle do pohybu, naopak ho vybídla:

"Kdybyste se tadyhle mohl zout, počkejte, najdu vám nějaký pantofle... to víte, máme tady všude fungl nový koberec..."

Petr se poslušně přezul do filcových trepek, ale aby si zas tak nezadal, požádal tu hospodyně o malou službu: "Přeleštěte mi prosím ty boty, zatímco budu jednat, ano?"

Žena si ho prohlížela tak nějak zaraženě - personál ještě u nás nemá to správné vychování, pomyslel si - a odvedla ho do jídelny, přiléhající ke kuchyni, kde Renata právě seděla u snídaně. Dojídala zrovna talíř smažených vajíček se šunkou a napomínala dvě děti, které se místo jídla poštuchovaly a nepříjemně kvičely. Přejela Petra znechuceným pohledem, ale když jí zopakoval, že jde o neodkladnou záležitost, kterou nelze řešit po telefonu, chňapla po velkém kafáči, aby si ho vzala s sebou, vstala a odvedla Petra do své pracovny, místnosti s velikými okny a tmavým starožitným nábytkem. Měla na sobě nějaký župan či co, a jak procházela před Petrem předsíní, ovanul ho její silný, sladký parfém. Povšiml si, že na bocích pod páskem županu jí začíná trošku překypovat tuk, a v duchu ji za to pokáral. Kdyby se jednalo o jeho manželku, trval by na tom, aby držela nějakou zdravou dietu. K jeho údivu vešla do pracovny i ta hospodyně v zástěře a Renata mu ji představila jako svoji matku.

"Potřebuji s vámi mluvit soukromě," opakoval jí Petr.

"To je v pořádku, maminka tu zůstane," oznámila mu Renata. Nehodlala zůstat o samotě s kdejakým podezřelým psychopatem, a ještě k tomu na pohled tak nemožným!

V Petrově mozku jako by cosi zaklaplo - když jde o maminku, pak je to v pořádku a je samozřejmé, že u toho musí být. Dá se předpokládat, že má víc rozumu než Renata a nebude chtít riskovat, a tak jí jistě získá na svoji stranu. Renata se rozvalila se svým kafáčem na pohovce a Petr si sedl na okraj širokého křesla naproti ní, napjatě a nastraženě, jako by už svou pózou chtěl dát najevo, že se nenechá zkorumpovat nějakým pohodlným sezením. Začal

tím, že pěkně důkladně a obšírně Renatu poučil o tom, jak škodlivý vliv má reklama, příliš snadný úspěch a společnost zhýralých západních mužů na tak mladou dívku jako je Madla. Teď teprve Renata pochopila, že to je ten mladík, se kterým se Madla rozešla. Jak jen to říkala? Že byl nemožný v posteli? To je na něm koneckonců vidět. A nejen v posteli.

Petr usoudil, že by Renatě měl polichotit nějakým vhodným náznakem koketérie. Podíval se jí do výstřihu rozvírajícího se županu; byl to ale příliš silný dojem. Jako hypnotizovaný vstal a strčil jí nos až skoro k nadržům. Zrudl a zakoktal se: "Promiňte, připadalo mi, že tady - " chtěl si i sáhnout, ale Renata ho dobře nacvičeným rázným pohybem praštila přes ruku, "že tady máte nějakou mušku nebo... pavoučka nebo..."

"Mluvte prosím k věci, nebo zavolám manžela," vybídla ho Renata stroze.

"Tak, mladíku, hezky se zase posadte," postrčila ho maminka zpátky ke křeslu a Petr okamžitě poslechl.

Snažil se soustředit a přejít k samému jádru věci.

Ještě naposledy zdůraznil, jak mu na Madle záleží a jak zhoubně na ni působí zejména ten americký feťák. Renatě došlo, že musí jít o Terryho. Tak vida, podivila se v duchu, tak tenhle chlapeček evidentně ani neví, že Terry dal včera okamžitou výpověď a někdy během tohoto víkendu odlétá zpátky do Austrálie! A není ani divu, když se uváží, že ho tady s kamarádem zmlátili skini jen z toho prostého důvodu, že si dovolili mluvit anglicky! Pomyslela si, že to, co má tento hoch na srdci, je třeba brát s rezervou.

Po chvíli ale nastražila uši, protože z Petra vylezlo, že má prostředky k tomu, aby ji donutil Madlu propustit. Konkrétně že ví o té podezřelé zakázce na kampaň Strany národního blahobytu a o jejím poměru s jistým ministrem...

Když se Petr dopracoval k tomuto tématu, začala mu maminka za zády zuřivě gestikulovat a blýskat zlověstně očima. Znamenalo to: "Vidíš, já jsem ti to říkala! S tím Dvorským sis neměla nikdy nic začínat!"

Renata ale chladnokrevně prohlásila: "Se slečnou Císařovou máme ty nejlepší zkušenosti, právě mladé schopné" - zvláště zdůraznila to 'schopné' - "lidi potřebujeme nejvíc. Nechápu, jak jste mohl na tyhle nesmysly přijít a jaké pro ně máte důkazy."

Petr jí tedy vysvětlil, že má přístup k záznamům jejích soukromých e-mailů s ministrem. Sám věděl, že v tomhle je trochu potíže - když Renata všechno smaže, kdo mu uvěří, že to prostě nezfalšoval? Přesto ale udělal, co mohl, pořídil si kopie veškeré elektronické pošty agentury, takže bylo jasné, že něco takového by si vymyslet nedokázal.

"Dobře," zvažněla Renata. "Vám tedy stačí, abychom propustili Madlu Císařovou, a budete mlčet?"

"Přesně tak," řekl Petr samolibě.

"A jak si můžu být jistá, že nás nebudete vydírat dál?"

Petr se zamyslel. "Odevzdám vám kopie všech záznamů."

"To nestačí. Zřejmě se vám podařilo nějak se vlámat do naší pošty," pokrčila Renata rameny a čekala.

"Hm, no tak někdo z vašich lidí si ode mě nechá předvést na mém počítači v zaměstnání, jak jsem to udělal, před jeho očima všechno zlikviduju a on pak

zabezpečí váš systém, aby se už nic podobného nemohlo stát, ne?"

Renata si povzdychla. "Tak dobře. Domluveno. Do dvou týdnů dostane slečna Císařová výpověď."

"Do týdne."

"Tak tedy ano," potřásla Renata hlavou. "Pak k vám někoho pošleme do kanceláře, to znamená -" zatvářila se tázavě.

"Elektrorozvody Hrdlořezy," vychrlil Petr úslužně.

"Ano, a on se na to podívá. A teď nashledanou. Trochu jste mě zaskočil a narušil mi tady domácí poklid." Z kuchyně už se zase ozývalo ječení, jak se děti začaly o cosi hádat.

Maminka vyprovodila nejvýš spokojeného Petra ze dveří a okamžitě se vřítla jako bouře do kuchyně, kde si Renata nalila druhý kafáč a k němu si dávala žlutkový věneček na uklidnění nervů. Děti už odeslala pryč, ani je tentokrát nenutila dojíst povinnou porci.

"Tys to teda vyvedla!" obořila se na Renatu. "Říkala jsem ti to, od těch politiků radši ruce pryč! Všechno je to jen podvod a špína! A jak k tomu chudák ta dívenka přijde, co?"

"Nedám jí výpověď," řekla Renata. "Vyřeším to šikovněji."

"Jo, jo, to jsou jen řeči," reptala dál maminka nedůvěřivě. "Jak by se to dalo vyřešit jinak? Dnes jsem šlápla na kanál, když jsem šla v sedm ráno nakoupit rohlíky, a ty jsi ještě ke všemu při snídani rozsypala sůl, a to znamená mrzutost - abys věděla, já vůbec nevěřím tomu, že se tohle obejde bez nějakých patálií!"

Dveře kuchyně se pomalu otevřely a dovnitř se všoural Miloš. Maminka se okamžitě dala do pohybu a připravila mu jeho oblíbenou bílou kávu bez kofeinu, v níž si zpravidla namáčel rohlík. Byl hrdý na to, že snídá bílé kafe s rohlíkem, jak to dělávali kdysi i jeho dělničtí předkové.

Už si chtěl roztáhnout u kávy noviny, ale Renata ho zarazila: "Miláčku, stala se taková podivná věc, všiml sis, že jsme tady teď měli návštěvu?"

"Ne, a koho?" rozhlížel se Miloš zmateně kolem sebe.

"Už je pryč, víš, ale je to nebezpečný mladý muž, který se snaží proti nám intrikovat." A vysvětlila mu, že Trafu Hostivař hrozí smrtelné nebezpečí - ten mladík se jí právě pokoušel vydírat a má tajné zbraně proti ní i jemu. Chce zveřejnit všechno o jeho spolupráci s STB, o stranických čistkách a o jeho nynějších podezřelých kšeftech a privatizačních projektech a známostech... a chce ho tím znemožnit především u nadějných potenciálních západních partnerů jeho firmy.

"Proč by to dělal?" divil se Miloš a žmoulal špičku rohlíku, rozmočenou v bílé kávě.

"Ze žárlivosti," pošeptala mu Renata. "Je do mě chorobně zamilovaný, víš? A taky doufá, že tu západní firmu pak uchvátí pro sebe a že bude zachraňovat jeho podnik. Víš, pracuje v Elektrorozvodech Hrdlořezy."

"Cože? V tom směšném mrňavém podniku... vždycky jsme je museli držet nad vodou! Říkali jsme jim, soudruzi, takhle to dál nejde, vaši pracovníci musí mít tu... hmotnou zainteresanost... a cos to povídala? Tak on za tebou pálí, kozel jeden? To si troufá, když ví, že jsi MOJE manželka?"

Miloš se rychle probral a vjela do něj nevídaná čilost. Skoro jako za starých časů, kdy dovedl být velmi rozhodný, energický a nelítostný, když mu o něco šlo. Zeptal se Renaty, co přesně by měl tedy udělat. Renata okamžitě odpověděla, že by úplně postačilo zničit všechno, co má Petr ve svém počítači i zálohováno na disketách, a to v jeho kanceláři v zaměstnání. Miloš do sebe spěšně vsoukal zbytek rohlíku, proti svému zvyku si odpustil důkladné kousání a přežvykování každého sousta a nedočkavě se přesunul k telefonu.

Byl pevně rozhodnut najít mezi svými kamarády ze staré gardy někoho, kdo má vazby na Elektrorozvody Hrdlořezy.

*

"Já vím, že je to pitomost, nějaký osudovej muž! No řekni? Může existovat osudovej muž?" Madla měla pláč na krajíčku, hlavu si podpírala dlaněmi a zdálo se, že si vůbec není schopna vychutnat specialitu místní čajovny, skvělý mátový čaj, dovezený přímo z Orientu. Lenka si o ni dělala upřímné starosti.

"Ale samozřejmě že s osudovejma mužema jsou to samý ptákoviny!" snažila se ji konejšit a poplácávala ji nešikovně po rameni, protože na podobné výstupy nebyla moc zvyklá. "V životě jsou důležitý jiný věci. Vem si z Terryho příklad, jak klidně všeho nechal a odjel si pryč. Člověk pořád začíná znova, ne?"

"Já tomu nemůžu uvěřit, že by mu všechno bylo tak jedno," namítala Madla a pořád se musela bránit slzám. "Spíš naopak, on je až moc citlivej! Kdoví co s ním teď bude! Ačkoli to vůbec není moje starost, to máš teda pravdu." Byl nedělní podvečer a ráno Terry odletěl. Navždycky. Rozloučil se s ní studeně a krátce - jako se spolubydlicí, se kterou neměli zvlášť dobré vztahy. Obočí měl ještě přelepené náplastí.

Lenka sice chápala, že musí být smutné o někoho takhle najednou přijít, ale na druhé straně se jí podvědomě pořád vtíral takový pocit, jako by Madla neměla opravdové problémy. Aby se tak řeklo, problémy z masa a kostí. Sama jako by se poslední dobou tak trochu změnila v postavu z reklamy, rozzářenou, úspěšnou a tvářící se opojeně z toho, že používá ty správné přípravky a předměty - včetně toho australského milence a drahého podnájmu. Lenka nevěděla, jak jí naznačit, že by jí možná hodně prospělo namočit si nos do normálního života. Řada problémů by jí pak začala připadat jako luxus. Kdyby se stejně jako Lenka byla nucená vystěhovat od rodičů, kteří nesnesou ani trochu nekonformní oblečení, účes, kamarády, názory, zaměstnání, kdyby jen díky velké klíce a hodným lidem získala možnost bydlet ve squattu ve starém činžáku, kde není ani teplá voda a elektřina, kdyby kolem sebe měla stejné lidi jako ona, možná by začala všechno vidět jinak.

Madla si všimla, že se Lenka odmlčela, a zeptala se: "Jak ty to děláš - víš, že se na nikoho citově neupínáš? Co vlastně dělá ten tvůj Marek?"

Lenka se zasmála. "Není přece můj, je svůj. Proč bych si měla někoho přivlastňovat?"

Madla na ni užasle zírala. "Chceš říct, že je možný... si toho druhého

nepřivlastňovat? Myslím citově? To si neumím představit!"

"Klidně," usmívala se Lenka. "Co je na tom? Chceš svobodu? Vzpomeň si na Petra! - No tak!"

Madla by se jí ráda vyptala na podrobnosti toho, jestli s Markem nebo s někým jiným spí, jestli je do něj zamilovaná a jak to vůbec v jejím životě chodí, ale cítila se nesmírně vyčerpaná a věděla, že by nedokázala najít ta správná slova a vyjádřit se tak, aby to mezi ní a Lenkou nezačalo skřípat. Teď bych se měla hlavně uvolnit, pomyslela si, vykašlat se na to a a přestat si podobnými věcmi lámat hlavu. Konečně on ten Lenčin způsob života má i fůru jiných zajímavých stránek.

"Hele," začala vyzvídat a upila mátového čaje, "jak můžeš vůbec vyjít s penězma?"

"Úplně klidně," řekla Lenka, "třeba oblečení: zásadně ze sekáče a nikdy si nekoupím nic dražšího než za dvacet korun. Nebo tenhle čaj: to máš deset korun."

"Deset korun!" omráčilo to Madlu. S Terryem byla zvyklá na několikasetkorunové útraty. Teď se skoro bála mít jakékoli další poznámky, aby ji Lenka nezařadila mezi naprosté ignoranty, lidi z jiného světa, mimozemšťany.

"Občas jdu vylepovat plakáty a dostanu za to peníze na ruku," vysvětlovala Lenka. "A v Zelenání pro mě snad zase budou mít aspoň minimální mzdu - ale momentálně žádný peníze nejsou."

No jasně, uvědomila si Madla a pocítila přitom zvláštní úlevu. Vždyť já jsem v tom svém novém báječném světě, v opojení vlastní zářivou úspěšností, strávila všeho všudy jen pár týdnů. Je to neuvěřitelný. Jak zatraceně rychle si člověk na takový věci zvykne! Ale určitě si i stejně rychle odvykne.

"Pamatuješ," napadlo ji nečekaně, "jak jsme si třeba kdysi plánovaly podnik FAST COUTURE - ŠATY ZA HODINU? Jako že když existují fastfoody, kde se lidi rychle najedí, tak že by se daly ušít šaty za hodinu? Není to zvláštní, jak jsme se obě změnily?"

"Hele, a ty chceš v tý reklamce fakt vydržet?" ptala se jí Lenka s nepatrným nádechem ironie.

Madla jen pokrčila rameny. "Zatím vyčkám a uvidím, co bude dál. Kdybych před sebou viděla jinou možnost, tak... tak myslím, že už bych si teď klidně řekla, dobře, byla to zajímavá zkušenost a stačila mi. Ale teď prostě nevím."

Nakonec se dohodly, že si - jako za starých časů - půjdou prohlédnout Madliny šílené šaty s ruční malbou a nejnovější slaměný klobouk, které si pořídila v pátek v zoufalé snaze se nějak rozveselit, když se před ní Terry (který s ní jinak nemluvil) zmínil Bobovi, že v neděli ráno odlétá přes Řím a Bangkok do Sydney. Řím! Bangkok! Sydney! Madla byla zoufalá mimo jiné i z představy, jak strašně ráda by se tam ocitla sama. Tedy ne sama - s ním.

Lenku už sice nákupy v nejmenším nezajímaly, z toho - jak říkala - už vyrostla, ale měla pocit, že by neměla Madlu opouštět, když je tak rozhozená a celá zničená, a měla by s ní aspoň strávit dnešní večer. Zítra už zase půjde do té své práce a zavalí ji starosti, ale dnes je neděle. A když je člověk sám v neděli, je to vždycky nějak ještě smutnější.

*

Domácího opravdu podráždilo, že Terry odjel tak narychlo; byl by mu napočítal různé vzniklé škody na majetku, ale nestihl si to tu pořádně prohlédnout. A tak aspoň teď v neděli dodatečně prohlížel jeho pokoj a zároveň ho uklízel, protože předpokládal, že do něj brzy získá nového obyvatele. Aspoň že vždy zásadně vyžadoval placení předem! Tak neutrpěl příliš velkou škodu. Přesto ho rozzuřovalo, když si představil, jak tady všechno za působení toho Australánka oprýskávalo, odíralo se, opotřebovávalo se... ještě že nikde nenalezl žádné skvrny a nábytek nebyl opálený od cigaret, jak se mu to už jednou také stalo! TI STRAŠNÍ CIZINCI! ulevoval si v duchu, nahlížel pod váleudu a pod skříně a chystal se, že vynesou koberec na zahradu a pořádně ho vyklepe.

Vtom zaslechl zvuk klíče, otáčejícího se v zámku. Musí to být ten druhý, Bob. Kupodivu ale zaslechl dívčí hlas. Tak on si sem vodí holky! Pak ale rozlišil dva ženské hlasy, a oba mluvily česky! No tohle! Jak je to možné? Dívky se zřejmě o něco přely.

"Nechápu, proč je horší zločin nosit kožešiny než jíst maso," říkala jedna.

"Protože kožešiny jsou úplná zbytečnost a luxus!" přesvědčovala ji druhá.

"Ale maso přece taky není nijak -"

Domácí vykoukl ze dveří Terryho pokoje do předsíně a obě dívky rázem oněměly.

Madla na něj užuž chtěla začít povykovat "Hi! How are you!", ale uvědomila si, že ten drobný vzteklý mužík Ví. Že je SLYŠEL. Tvářil se tak, že o tom nešlo pochybovat.

"Jé, dobrý den," pozdravila Lenka bezstarostně. Madla si nemohla vzpomenout, jestli ji upozorňovala, že tu vystupuje jako anglicky mluvící osoba. Tedy jako česky nemluvící. Teď už to ale stejně bylo jedno.

"Tak slečno," zbrunátněl domácí, "tohle jsme si teda nedomluvili! Já rozhodně nedovolím, aby se mi sem nakvartýrovali nějaký Češi! Vy jste měla tu drzost mě podvést, a teď si dokonce představujete, že si tady klidně budete bydlet, i když ten váš Australan, se kterým jste se tu pelešili, odjel? Tak to teda ne! Sbalte si svejch pět švestek -" na okamžik uvažoval o tom, že by tu nad ní stál a dohlížel, jak balí, ale pak to zavrhl, "víte co, já se teď mrknu, co všechno jste stačila v tom vašem kamrlíku poškodit, vy mi to zaplatíte a do čtyřadvaceti hodin odsud vypadnete. Zítra večer touhle dobou -" podíval se na hodinky, "budete pryč a klíčky necháte v kastlíku, anebo vás dám vystěhovat policejně. Jo a okamžitě mi ukažte občanku, nebo na vás ty policajty pozvu ihned."

Madla vyhrabala z kabely občanský průkaz a domácí chvíli štrachal po kapsách, až našel propisovačku, vytáhl z umolousaného pouzdra brýle, nasadil si je a pečlivě si opisoval všechny údaje, které tam našel.

"Pane domácí, ale já bych vám normálně platila a vůbec nic by se nezměnilo, třeba se vám sem nastěhuje někdo mnohem horší...," podnikla Madla poslední zoufalý pokus.

"Jo, to jste teda uhodla! Kde vůbec berete tu drzost? Klidně mě tady podfouknete, co já vím, co byste tady ještě vyvedla! Stačí, abyste si pořídila

dítě, a už vás odsud nedostanu, protože mi nedovolej vás vyhodit na ulici! Prosím vás, nejsem dnešní! Do zítřka vypadnete a hotovo!" TI STRAŠNÍ ČEŠI! pomyslel si a vztekle nahlížel do všech koutů Madlina pokojíku. Nenašel ale nic, za co by mohl vymáhat příplatek, vždyť tu bydlela opravdu krátce a ani se tu pořádně nerozhlédla.

"Hm! Je tu spousta kočičích chlupů!" zavrčel aspoň nevlídně. Koukejte je všechny pořádně vyluxovat, i z nábytku! A vsadil bych se, že potahy budou rozdrápaný, takže nájemný do konce měsíce za vás i toho Australana si samozřejmě nechávám! Ale vy koukejte vypadnout, nezapomínejte, že jste tu načerno!"

"Ano," špitla Madla. Domácí se tím aspoň trochu vyzuřil a konečně s prásknutím dveří zmizel.

*

Madlu teď opravdu přešla chuť Lence ukazovat šaty nebo klobouk.

Sedla si sklesle na koberec, přímo tam, kde předtím stála a poslouchala nadávání domácího, a řekla: "Hm, tak co teď? Všechno je v háji. Terryho už v životě neuvidím a abych šla zase bydlet k rodičům. Už to vidím, jakou budou mít radost, že mi můžou dělat přednášky na téma, že v životě není nic zadarmo, že nejdřív musím vystudovat a pak si teprve můžu dělat co chci a tak... jéžíšmarjá! Ty si mě vychutnej!"

Lenka si sedla k ní se zkříženýma nohama, položila hlavu do dlaní a chvíli jen tiše přemýšlela; jako by tím mlčky projevovovala Madle sympatie. "Trochu moc průšvihů najednou, co?" prohodila potom. "Ale podobnej nájem si přece můžeš snadno sehnat, jde jen o ty prachy a ty zatím máš, dokud jsi v tý agentuře. Takže o co jde?"

"Jde o to," vybuchla podrážděně Madla, "že teď zrovna žádný peníze nemám, protože jsem je všechny klidně utratila, chápeš? A k tomu si nejsem vůbec jistá, že v tom fleku vydržím, protože mě buď vyhoděj kvůli tomu průšvihů s Petrem nebo odejdu sama... to, co mi provedla ta kráva Renata, je na mě už fakt moc..."

"Myslíš jako to, že ti svedla Terryho?" zasmála se Lenka. "Podle mě ani netušila, že sis ho zabrala pro sebe. Nepřijde mi to jako nic tak hrozného."

"Jo, a žárlit je podle vás šílenejch levičáků blbost, co?" zaječela Madla. "To už ses mi pokoušela vysvětlit, ale já to prostě tak necítím a cítit nikdy nebudu. Jen se se mnou o toho mužskýho poděl, prosím, posluž si... brrr," otrásla se.

"Tak dobře, nemám právo se na Renatu zlobit. Ale teď tady mám ten drobněj problém, kde mám přespávat."

Za oknem se ozvalo zamňoukání, Madla vstala a šla otevřít. Dovnitř se spokojeným zamručením vskočila kočka Dominika.

"Taky se ti tu líbilo, co?" řekla jí Madla. "Vlastně je to dobře, holka, že jsi přišla, protože tě musím taky odstěhovat." Vyklopila jí do misky konzervu a pozorovala kočku, jak se jemně, skoro jakoby rozmazleně pouští do žrádla.

"Mohla bych možná pár dní přespávat přímo v agentuře," uvažovala Madla, "kočka by tam určitě nevadila... a aspoň by si ostatní o mně mysleli, že jsem ten největší workaholik ze všech."

"Nedovedu si představit, jak by se na to tvářily ty blahobytný ksichty, co tam

máte," namítla Lenka, "kdyby něco takového zjistili. Nabouralo by jim to jejich představu, že svět je absolutně dokonalý místo k životu, kde všechno jde jak na drátkách."

"Hm... lepší by bylo, kdyby to nezjistili, to je fakt," uvažovala Madla. "Ale počkej, ono to nejde, o víkendech a přes noc od deseti do šesti je tam zapnutý bezpečnostní systém, když mě přijímali, upozorňovali mě na to - večerní práce pouze do deseti! Tak ne. Tohle nepůjde."

"Tak pojď k nám do squattu," řekla Lenka spíš nevážným tónem, jako by rozhodně neočekávala, že Madla její nabídku přijme, "teď tam mám jednu místnost pro sebe a je ještě teplo, takže bys tam nemrzla. Přes léto je tam spousta lidí zvenku, návštěv z různých komun z ciziny a tak."

"Vlastně... vlastně proč ne?" řekla Madla. "To by bylo od tebe fakt hezký. Víš, potřebuju se z toho všeho vzpamatovat. A kdybych se vrátila k našim, tak by mi to jejich vymývání mozku moc nepomohlo."

"To je přece jasné. Ale budeš asi potřebovat spacák."

"Tak si pro něj dojdu domů, no. A co kočka?"

"Tu si klidně vem. Máme sice pár psů, ale řekla bych, že jsou hodný."

Madle trochu zatrnulo. "A co když ne? Nejistíme třeba trochu moc pozdě, že hodný nejsou?"

"Neboj," řekla Lenka. "Ze začátku necháš kočku u mě a postupně zjistíme, jak na ni reagují. Stejně si myslím, že za to pověstný nepřítelství psů a koček můžou lidi, protože psy učejí, že kočky jsou škodná."

"No dobře..." Madle se tenhle nápad zalíbil. Měla pocit, že třeba přijde na jiné myšlenky a že jí pobyt mezi squatterry možná pomůže, aby si srovnala v hlavě... co vlastně? Tomu právě chtěla přijít na kloub.

A tak se nakonec sbalila hned, protože Lenka jí nabídla, že jí pomůže se zavazadly a s kočkou, vyluxovala chlupy z nábytku, hodila klíčky do schránky a ještě ten večer odjela s Lenkou do svého nového útočiště.

Tam jí aspoň nic nebude připomínat Terryho.

*

"Dnešním mladým lidem chybí pocit odpovědnosti, namnoze proto, že se základní chyba stala už při výchově v rodině. Lépe řečeno jde o absenci výchovy v rodině..." Zuzana s despektem sledovala vousatého psychologa na obrazovce a napadalo ji, jestli má vlastní děti a jak se mu je asi daří vychovávat. Nějak se nemohla na tuhle televizní diskuzi soustředit. Její název sice sliboval, že půjde o problémy mladé generace, ale podobné bláboly byly Zuzaně k ničemu. Z vlastní zkušenosti dobře věděla, že čím víc se člověk svému potomkovi snaží vtlouct do hlavy pocit odpovědnosti, tím otrávenější reakce sklízí a tím víc se od něj dítě odtahuje. Co vůbec děti od rodičů chtějí? Leda tak peníze. A vlastně ani ty ne, pomyslela si trpce, vždyť ta holka rovnou po maturitě vydělává dvakrát víc než já jako vysokoškolačka s dvacetiletou praxí. Teď už nebylo po Madle několik dní ani vidu, ani slechu - ani ji nenapadne zatelefonovat. Zuzana si musela přiznat, že z toho má smíšené pocity: na jedné straně zklamání, protože její vysněná dcera by v dospělosti pro ni přece měla být přítelkyní, ale na druhé straně cítila i určitou úlevu. Dítě je, nedá se nic dělat, jakýsi parazit, vysaje z vás spoustu životní

síly - a když sát přestane, stojíte tu najednou bezradní a nedovedete využít tu energii, tu mízu, která vás začíná naplňovat a hořkne a hořkne... haha, druhá míza, pomyslela si. Přišlo jí to jako ironie - měla by teď snad mít to pověstné období druhé mízy, které se připisuje mužským? Zívla. Padala na ni únava, asi by už měla jít spát.

Najednou zaslechla zarachocení klíče v zámku a vzápětí se v předsíni ozvaly kroky. Zuzana se ohlédla po Zdeňkovi - jako obvykle ležel na gauči a byl začtený do nějakého časopisu - a vykoukla do předsíně. Madla! S tím příšerným platinovým ježkem a v podivných černých hadřících, které jí podle Zuzanina názoru vůbec neslušely a vypadaly jako vytažené z popelnice.

"No to je ale překvapení!" řekla poněkud příliš ječivě, jak nedokázala potlačit ve svém hlase emoce.

"Ahoj," hlesla šeptem Madla, "vezmu si jen spacák, jo?" Při představě, že by musela svým rodičům vysvětlovat všechny podrobnosti toho, jak se to má s jejím ubytováním, jí prakticky naskakovala vyrážka. Zamířila do svého pokoje, otevřela skříň a vytáhla z jejího dna spací pytel v zeleném obalu.

"Tak na tohle jsme ti dobrý," řekla Zuzana kousavě, "chodit si domů pro zásoby, co? Ale že bys třeba někdy zavolala a řekla mi, jak se ti vede a co děláš, to tě ani nenapadne! No samozřejmě, slečna je plnoletá, tak co by ztrácela čas s někým tak otravným jako jsou rodiče!"

Zuzana se opřela o rám dveří a blokovala východ z Madlina pokoje, a tak Madla zůstala stát u skříně se spacákem v náruči a uvažovala, co jí má odpovědět. Matka má samozřejmě pravdu, rodiče JSOU otravní a bavit se s nimi je asi stejně příjemné jako návštěva u zubaře. "Snad toho po vás tolik nechci," řekla unaveně. "Prostě jsem si přišla pro spacák."

"Doufám, že v něm hodláš přespávat někde pod mostem," rýpla si Zuzana. "S tím tvým skvělým výdělkem by sis snad mohla dovolit aspoň ubytovnu, ne? Nebo tě už vyhodili a jsi nezaměstnaná?"

Madla musela potlačit nával zlosti. Proč se rodiče vždycky na všechno vyptávají tak, že jim člověk prostě nemůže nic říct, i kdyby chtěl? Jak by bylo krásné, kdyby se teď mohla vlastní matce vyplakat na rameni a ze všeho se vypovídat. Její vysněná matka by ji vždycky s porozuměním vyslechla. Byly by přítelkyně. Při té představě se jí až stáhlo hrdlo steskem. Ale ne, nejde to. Protože skutečná nevysněná matka by ji zahrнула kousavými výčitkami a tím svým věčným poučováním.

"Nevyhodili mě a chci prostě nějakou dobu bydlet u kamarádky," řekla smírně. "A teď mě prosím tě pusť ven."

Zuzana ustoupila stranou - přece se s Madlou nebude prát - ale při představě, že o své dceři zase nebude vůbec nic vědět, a to na dobu neurčitou, její vnitřní podrážděnost prudce zesílila.

"Tak my ti nestojíme ani za to," vybuchla, "abys s náma slušně promluvila pár slov? I s tou tvou kočkou se bavíš víc! Nakonec abych byla ráda, že jsem se tě zbavila, protože tohle se prostě nedá snášet!" hlas se jí chvěl, takže Madla měla sto chutí jí říct, aby nebyla hysterická. Ovládla se ale a řekla jen:

"Mami, já bych ti klidně někdy zavolala, ale copak to jde? Já taky nesnesu úplně všechno!" Po těch slovech měla chuť prásknout dveřmi, ale místo toho

se zhluboka nadechla a řekla si, že je to sice zřejmě zbytečné, ale přece jen to matce zkusí vysvětlit. Má přece - jak všichni říkají - výborné vyjadřovací schopnosti!

V té chvíli se navíc v pozadí z obýváku vynořil otec a v ruce držel svůj časopis. "Zdá se mi, že jsme na tebe byli až moc hodný," prohlásil. "Hm. Asi to chtělo pevnější ruku."

Madla se znovu zhluboka nadechla na uklidnění.

"Tak dobře," začala, "já vám řeknu, jak to vypadá z mého pohledu. V životě jste mi nenaslouchali, nevnímali jste mě, nezajímalo vás, jaká skutečně jsem, co mě baví, na co myslím... Jen jste mě pořád poučovali a mentorovali a kritizovali. Ty vaše životní moudra jsou ale z mého hlediska úplně nesmyslné a jsou mi platný asi jako mrtvému zimník. Chápete to aspoň trochu?"

Uvědomila si, že to nedokázala zformulovat zrovna nejzdvořileji, ale už se nedalo nic dělat. Vteřinku počkala, zda rodiče nějak zareagují, ale jen si vyměnili významný pohled, znovu si ji zamračeně změřili a bylo jasné, že z nich co nevidět vypadne nějaká výčitka na téma, jak si Madla neváží ničeho, co pro ni udělali.

"Ahoj," řekla tedy tlumeně a přivřela za sebou dveře.

*

Madlu překvapilo, jak je Lenčina místnost ve squattu útulná. Oprýskané stěny byly polepeny různými plakáty a stránkami z alternativních časopisů, pár kousků drobného nábytku se prý našlo porůznu vyhozených v kontejnerech a pestré závěsy pocházely ze sekáče. První noc byla tak vyčerpaná, že okamžitě usnula, jako by ji do vody hodil. Teď se tady chystala přespat už potřetí. Seděly s Lenkou na polštářích a upíraly zrak do plamene vonné svíčky. "Prostě se uvolni a soustřeď se na dýchání," vybízela ji Lenka.

"Vyprázdni si mysl."

Madla se o to pokoušela, ale dělalo jí to potíže, do mozku jí stále proudily nějaké představy a nápady a nad vším převládal obrovský stesk. Bylo jí smutno po Terryem a pořád jí to nepouštělo, nechtělo se to lepšit.

"Můžu si třeba něco přát?" zeptala se tiše.

Lenka si povzdychla. "Když chceš, tak můžeš. Ale lepší je nemyslet vůbec na nic. Teď pustím meditační hudbu a budeme obě mlčet, dokud nedohraje tahle strana kazety, jo?"

Místnost zaplnily tiché zvuky ptačího zpěvu, podobné těm, jaké Madla po ránu vždycky slyšela na Ořechovce. S Terryem. Zase se jí stáhlo hrdlo steskem. Zkusila ho pustit z mysli, zapomenout na všechno, vnímat jen svůj pravidelný dech. Plamen svíčky uprostřed tmy v ní vyvolával skoro halucinace - před očima se jí dělala zářivá kola. Pomyslela si, že tenhle život vlastně není špatný, ale hned se pokárala, že už zase na něco myslí. Chvilí zkoušela úplně si vyprázdnit mysl, ale nešlo to. Terry... Soustředila tedy myšlenky na Terryho, který teď je někde na druhé straně zeměkoule, a snila o tom, že s ním třeba naváže telepatické spojení. Je i jemu takhle hrozně teskno? Těžko. Má spoustu nových dojmů a na ni už pravděpodobně nemyslí. Ještě nedávno by se za podobnou sentimentalitu sama sobě vysmála, ale teď se schválně poddávala všem pocitům, nechávala je volně proudit, chybiš mi,

vysílala jeho směrem, strašně mi chybíš, přeju si být s tebou... vybavila si živě jeho podobu, úzký obličej, vnímavé oči, šlachovité tělo... teď mu snad konečně není zima a chodí v kraťasech, živí se svými oblíbenými mňamkami, to obočí se mu hojí...

Madla se vrátila do reality, dívala se pořád do plamene svíčky, vdechovala její vůni a poslouchala hudbu, která teď zněla spíš jako hučení lesa nebo moře... vybavil se jí rockový koncert, na který se včera s lidmi ze squattu vypravili, pořádali ho v klubu, který spíš připomínal betonový kryt, kam se lidi uchylují při atomovém útoku, hudba jí vibrovala celým tělem až do morku kostí, připadalo jí, že se jí vymazávají všechny nervové spoje, přestala rozlišovat, které tváře z těch, co se kolem ní míhaly, patří známým a které neznámým lidem, zvláštním způsobem s nimi se všemi splývala, vlnila se ve stejném rytmu lidského moře, poddávala se přítomnému okamžiku...

A zítra se chystá všem uvařit večeři ze samých pikantních zeleninových specialit v Terryho stylu... ach jo, zase ten Terry.

Bylo to jako nemoc, horečka, která se pořád zhoršuje a nepomáhají obklady, pilulky, zaříkávání, prostě vůbec nic.

*

Ze dveří Renatiny kanceláře se spokojeně vykolébali dva odulí čtyřicátníci. Jeden na Adélu a Madlu na odchodu koketně zamrkal a utrousil: "Na viděnou, mé krásné dámy!", zatímco druhý, navlečený v příliš těsném fialovém saku, zůstal plně zabrán do svého rozkladu určeného kolegovi. "Já se svým image mladého, úspěšného..." doléhalo k oběma dívkám ještě z chodby.

Adéla pobaveně přimhouřila oči a poznamenala: "Zase jedno fialové sako. Nevíš, jak může souviset fialová barva s narcisismem?"

"Fialová je barva padlých žen," pravila Renata, která právě v tom okamžiku vplula do jejich místnosti a zaslechla Adélinu poslední poznámku. "Tím nechci narážet na morálku těchhle pánů ze Strany národního blahobytu. Uf. Tak, nejhorsí práci s volební kampaní máme za sebou, teď čeká ta největší fuška fotografie. Taky si tak oddechnete, až to skončí, holky?"

Madla se rozpačitě vrtěla na své točící židli a věděla, že by ze sebe měla vymáčkout nějakou stručnou, poměrně vtipnou odpověď, jakou Renata vždycky očekává. Jenomže k tomu už vůbec neměla chuť. Na druhé straně nedokázala ani dospět k nějakému radikálnímu rozhodnutí, jako například se konečně proti Renatě vzbouřit. Do hlavy se jí toho hrnulo příliš mnoho; vlastně s ní nemluvila od té doby, co jí tak strašně ublížila a co Terry odjel... ale copak jí může něco vyčítat? Dělat žárlivé scény? Vždyť by si připadala jako úplný idiot. A kritizovat ji za to, jak používá nápady svých podřízených? Dobře, ale až bude rozhodnutá dát výpověď.

Takže se bude muset chovat jakoby nic.

"Já jsem to měla celkem v pohodě," řekla, "vymýšlela jsem jen tu sérii hesel o prosperitě, což je komický, vzhledem k tomu, že teď bydlím ve squattu."

"Cože, ve squattu? Neblbni!" vyvalila oči Adéla.

"Vlastně jsem se chtěla zeptat," Renata se podívala na Madlu s výčitkou, "co to tady prováděl ten tvůj Petr? Tys ho pustila do mé kanceláře? Jak je to možný?"

Madle zatrnulo. Zřejmě se schyluje k takzvanému sprdunku od šéfky. Petr nejspíš zapracoval a Renata ji teď klidně může vyhodit. A nikdo by se jí nemohl divit. V tom případě jí aspoň řekne na rovinu, co si o ní myslí. Ale nejdřív jí to zkusí všechno rozumně vysvětlit.

Snažila se mluvit co neklidněji, třebaže se jí rozbušilo srdce a měla najednou potíže s dechem. "Petr... sem za mnou přišel a já jsem ho odsud prostě nemohla dostat, znáš to, jak tě některý mužský ignorují, ať děláš co děláš... vůbec jsem nevěděla, co si s ním mám počít... když jsem na něj chvíli ječela, tak pak odešel sám a... pak se mě snažil přimět, abych z agentury dobrovolně odešla, a teď myslí, že mě vyhodíš ty...," hrála si nervózně s rukama, "asi jsem způsobila něco strašného, je mi to hrozně líto, ale holt odsud odejdu, když budu muset... počítám s tím."

Celá se zadýchala a podívala se Renatě provinile do očí, ale kupodivu zjistila, že kreativní ředitelka se usmívá.

"Petr mě opravdu požádal, abych tě propustila," řekla. "Ale já myslím, že to vyřeším nějak jinak. Tak, abych s tím mohla být spokojená i já sama."

Madla vycítila, že by se na tuhle věc snad radši neměla dál vyptávat. "Dě-děkuju," vykoktala.

"A proč bydlíš ve squattu?" vpadla do jejich rozhovoru Adéla, kterou to z nějakého důvodu mimořádně zaujalo.

Madla začala vysvětlovat, jak po odjezdu Terryho domácí odhalil, že není Australanka, ale Češka. Renata pobaveně naslouchala.

"Ještě mi za odměnu, že tě odsud nepropustím, pořádně vysvětlí, jak to bylo s Terryem a proč odsud tak narychlo odjel," vybídla potom Madlu.

Madla se okamžitě celá vnitřně nastražila. Vyptává se na něj Renata jako na svého bývalého milence? A proč jí to nevysvětlil sám?

"Přece ho zmlátili skini," odpověděla opatrně.

"Řekla bych, že ho pořádně vzalo, jak jste se pohádali," poopravila ji Adéla.

"Myslíš? Řekla bych, že to vzalo spíš mě," poznamenala Madla unaveně.

"Vy jste se pohádali?" vykulila oči zájmem Renata. "A proč?"

"Kvůli tvý mikrokomedii," zahuhlala Madla neochotně. Pak Renatě vysvětlila, jak jimi otrásla scéna, v níž se ten Američan té české dívky asi desetkrát ptá, jestli opravdu souhlasí se sexem, aby se náhodou nespletl... "Prostě jsem si to vyložila tak, že jsi s ním taky spala a... já vím, že žárlivost je hnusná věc, ale prostě...," Madla si přikryla obličej rukama a celá se nešťastně schoulila, "a navíc on mi zase vyčetl, že ti úplně všechno vykecám, no a tak...," pokrčila rameny a přemáhala pláč, který jí úplně zaškrtil hrdlo.

Renata se pobaveně zasmála. "No tohle!" žasla. "To by mě nenapadlo ani ve snu!"

"Hm... a jestli se můžu zeptat," podívala se na ni Madla nedůvěřivě a rozechvělým hláskem vypálila otázku, která ji tolikrát trápila, "když jsi zatáhla Terryho do svý kanceláře a nechtěli jste tam být rušení, tak... co jste tam dělali?" Teď se napůl smála a napůl brečela, protože sama sobě připadala hrozně komická, vlastně spíš tragikomická.

"Proboha, Madlo, a to tě opravdu tak ničilo?" žasla Renata. "A proč ses mě na to prostě nezeptala, prosím tě? Jednoduše mi pomáhal vymýšlet legrační

vzkazy a dopisy pro Briana, protože jsem věděla, jak to Briana hrozně rajcuje... a to s tím vyptáváním, jestli ženská fakt souhlasí se sexem, jsem přece odkoukala taky od Briana! Začít si něco s Terryem, no páni, to mě teda opravdu ani ve snu nenapadlo!"

Madla si v duchu zhluboka oddechla. Tak takhle to všechno bylo! Ale Terry je stejně na druhé straně zeměkoule...

"Díky, žes mi to řekla," usmála se na Renatu, "teď už je to asi jedno, ale stejně... člověk má hned lepší pocit," dodala tak trochu ironicky. "A promiň, že jsem si to o tobě mohla myslet, ale..."

"To mi tedy v nejmenším nevádí," prohlásila Renata. "Pamatuj si poučení do života - nejlepší obrana proti pomluvám spočívá v tom, když skutečnost předčí všechno, co si kdo proti tobě dokáže vymyslet. A mimochodem, takový zajíček mě namouduši vůbec nepřitahují. Možná až budu starší. Zatím mám ráda takový ty chlapy středního věku, co si o sobě myslí, že vládnou světu. Co mají kariéru, postavení a tak. Ty zbožňuju. Ať si vypadají třeba úplně nemožně!"

*

David převíjel pásek na videu na začátek, takže se na obrazovce objevovaly jen mžitky, jako když hustě prší, a přitom Madle vysvětloval: "Budeme pracovat už s hotovými šoty, protože tahle kampaň poběží synchronizovaně všude na zeměkouli."

"Představuje se telekomunikační společnost Comunator," objevilo se na obrazovce a pak se tam začaly rozvíjet velkorysé animace: zeměkoule jako míč letící do basketbalové sítě a rychle se zvětšující slovo SÍŤ. Kořeny stromu prorůstají z Evropy do Austrálie, jak se prodlužují, prorážejí rozšiřující se tunel, strom už není vidět, jelikož se díváme do tunelu zblízka, kreslená figurka človíčka z něj vylézá zřejmě u protinožců (pokud vlezl, jako v nějaké pohádce, do dutého stromu v Evropě) a zůstává překvapivě stát na hlavě. Říká legračním hláskem: "Postavíme na hlavu všechny obvyklé představy." Objeví se velký nápis: "Už žádná omezení..."

"Vidíš," poučoval David Madlu spokojeně, "to říkával už můj jmenovec starej David Ogilvy, sice nám založil konkurenční agenturu, ale to je jedno: nejdřív musíš lidi přitáhnout nějakým překvapivým nápadem, aby na to vykulili oči a ptali se sami sebe: Co to má jako bejt? - A pak jim hned podsuneš to hlavní - o jaké výrobek jde a proč si ho mají koupit."

Pak od něj Madla vyfasovala xeroxy původních anglických textů s požadavky, co má přeložit do češtiny a změnit a domyslet vzhledem k místním podmínkám - a pak to zase přeložit zpátky a faxovat nebo e-mailovat to zpět. Když si prohlížela své zadání, zaujalo ji, že ho má pak poslat do australského centra. A nevěřila vlastním očím - buď jejich kreativnímu řediteli nebo rovnou Terryemu. Terryemu! Texty o tom, jak se dá zlepšit komunikace! No výborně. Teď chápala, proč se David tvářil tak potutelně a lišácky, když jí tenhle úkol předával.

Od včerejška, kdy se od Renaty dozvěděla, jak to ve skutečnosti všechno bylo, se trápila přemítáním, jestli by neměla Terryemu poslat nějakou zprávu, omluvu, vysvětlení nebo cokoli, co by jí umožnilo dostat vztah k němu zase

do přátelských kolejí. I když - ta hrůza, to klišé - vyměnit si tu omšelou větičku, že zůstaneme přáteli! Samozřejmě že nechtěla zůstat jen jeho kamarádkou, se kterou si Terry občas vymění přátelský vzkaz. Vzpomínky na něj ji pořád bolestně drásaly, jako by do něj byla zamilovaná tím víc, čím míň ho měla na dosah. Čím dál tím víc jí připadalo, že v něm přišla o něco strašně důležitého, co mohlo od základu ovlivnit její život - a možná ho to ovlivnilo i tak. Bylo jí čím dál jasnější, že o něco tak jedinečného nezakopne každý den, ani každý rok, a možná vůbec nikdy. Ale Terry to třeba vůbec tak necítí, říkala si. Zmítala se mezi nutkáním posílat mu různá ohnivá vyznání lásky a úplně se na to vykašlat - tu druhou možnost v ní silně podporovala Lenka, když spolu celou tu věc někdy po večerech probíraly. Lence připadalo, že se Madla na Terryho tolik upnula právě jenom proto, že uprchl na druhý konec zeměkoule a je tím pádem tak nedostupný - kdyby tady zůstal, měla by ho už pravděpodobně dávno plné zuby.

A Madla pořádně neměla, čím by jí to vyvrátila.

*

A tak pořád váhala a užírala se a nemohla se rozhodnout, až měla svoji variantu textů hotovou a připravenou k odeslání. V tom okamžiku najednou věděla, že pro Terryho musí připojit aspoň malou poznámku. Nepatrný vzkazík, pro nezasvěceného pozorovatele pokud možno úplně neutrální. "Poznámky k textu," připsala. "Milý Terry! Všechno je to skutečně postavené na hlavu! Naše komunikace silně uvízla. Renata TO (jestli ti už paměť neslouží: ten gag z té mikrokomedie, o který jsme se přeli) odkoukala od Briana. Přeji hezký den. Madla."

Nazítří Madle přišlo schválení české varianty textů s připomínkami. Až na samém konci našla vzkaz: "Poznámky k poznámkám k textu. Milá Madlo! Už žádná omezení. Omezení mě deptají. Zeměkoule v síti je fajn, ale já osobně dávám přednost pevnému bodu. Vzpomínám na Sudičku a na tu tisícikorunu, kterou jsem si zaplatil šťastný osud (ha ha).

Usměvavý obličej (:-.). Terry."

Tu Sudičku napsal jako Soodischka, takže Madle okamžik trvalo, než pochopila. Pak na to asi minutu jen kulila oči a poddávala se šťastné omamující vlně naděje, která v ní zvolna stoupala.

Hm, řekla si potom, ale co s tím? Kdypak bychom my dva asi měli šanci se uvidět?

Závěr

Život má spoustu možností

V Petrově hlavě postupně uzrál další plán. Rozhodl se, že teď, když byl tak úspěšný u Renaty Musilové (ačkoli je to umělkyně, přece jen si zachovala zdravou soudnost a Madlu doufejme v dohledné době propustí), zkusí ještě přimět Madliny domácí, aby ji vyhodili z bytu. Vylíčí jim v temných barvách, co Madla s tím Američanem provádí. Bude-li třeba, přesvědčí je, že mu Madla poskytuje placené služby, že je to taková lepší, jak se říká, call-girl. A který domácí by toužil po tom, aby se jeho dům změnil ve vykřičený?

A až uspěje, stane se Madle v tom těžkém životním období pevnou oporou. Původně si myslel, že by mohl Madlu prostě sledovat cestou z práce, ale tu myšlenku zavrhl. Divoká honička taxíků jako z nějakého akčního filmu nebyla v jeho stylu. Od té protivné paní Císařové, Madliny matky, nedokázal dceřinu adresu získat. Ta afektovaná ženská ho zjevně nenávidí. Daleko úspěšnější však byl u své dobré známé, dívky z recepce. Přesvědčivě jí vylíčil, že Madle potřebuje strašně urgentně donést podklady pro reklamu na transformátory a že telefon už ZASE nefunguje, a tak z ní snadno vymámil Madlinu adresu na Ořechovce.

Čtvrť zbohatlíků, odfrkl si v duchu pohrdavě, když konečně podle mapy našel příslušnou ulici a dům. Začal zuřivě zvonit na zvonek do přízemí, označený jménem Madlina domácího. Zdálo se mu však, že byt zeje prázdnotou, přestože bylo po osmé večer a to už by se ti workaholici mohli vrátit z práce domů! Ale možná že hýří a flámují v jednom z těch amerických barů, které teď v Praze vyrostly jako houby po dešti a ve kterých je všechno tak hříšně drahé.

Rozhodl se, že tu tedy počká. Buldočí vytrvalost je pěkná vlastnost, pochvaloval si, a já ji nepostrádám. Opřel se o zídku nesoucí plot, vytáhl z kapsy slovníček a už chtěl začít s učením, když z okna prvního patra vykoukla statná šedovlasá žena - maminka, zařadil si ji Petr okamžitě - a zavolala na něj: "Mladej pane, hledáte tady někoho?"

Petr vykoukl přes plot v místě, kde byla mezi thujemi mezera, a ochotně vysvětloval: "Ano, hledám jednu dívku, která tady má bydlet v podnájmu, společně s nějakým Američanem... musím jí naléhavě něco vyřídit. Docela by mi ale stačilo zařídit to s jejími domácími, to jste vy?"

"Počkejte...," rovnala si to žena v hlavě, "pan domácí bydlí támhle za rohem, v tom šedém domě s tou skalkou," a řekla mu jméno, "ale ta slečna, co tady bydlela a mluvila anglicky, už se odstěhovala...," dodala rozpačitě.

"Jak vypadala?" vyzvídala Petr, "jako strašidlo?"

"No, to víte, ze západu se k nám natáhly všelijaký podivný zjevy, ale nemůžu si stěžovat, nedělali tady žádnéj velkej virvál, oni se měli s tím mladíkem asi moc rádi a pak zmizeli oba, tak čekáme, koho nám sem zase nasaděj..."

"Tak vám moc děkuju." Tak měli se moc rádi, co? soptil v duchu Petr.

Neprodleně zamířil k domu, který mu hodná sousedka označila.

Tady se dozvonil okamžitě. Domácí mu přišel otevřít v proužkovaných trenýrkách a vytahaném nátělníku. Petr na něj hned energicky uhodil a

požadoval informace o tom, kam se Madla přestěhovala.

Tenhle mužík však nebyl zdaleka tak dobromyslný jako nájemnice z Madlina domu. Vytlačil Petra počínajícím bříškem z prahu domu do zahrádky, kde se právě sušila pozdní várka sena. Petr přejel posekanou trávu zoufalým pohledem a několikrát mocně kýchl. Trpěl totiž sennou rýmou, nebo správněji, připomněl si, pylovou alergií, a tahle zatracená tráva se zřejmě ještě snažila na sklonku léta honem vykvést, než ji pokosili.

"Tak ty seš frajer vod tý český holky," propichoval ho mužík pohledem, "co se nám tu vydávala za Australanku, co? Poslechni, nešili vy jste na mě nějakou boudu? Nechtěli jste mi do mýho bejváku nasadit normální českou rodinku, co? Hluboko do kapsy a dva tři haranti, co by mi tam furt vyřvávali a pobíhali? Tak podívej se, frajere, já nejsem dnešní! A na co vlastně tu holku hledáš, co? Co jí chceš? Byli jste na mě domluvený nebo jak? Ale kápni božskou, a hned!" Během řeči jako by sám sebe vytočil do vysokých obrátek a začal vibrovat a pěnit vztekem.

"Kdepak," ujišťoval ho Petr překotně, "já jsem vás právě chtěl požádat, abyste ji odsud vyhodil, protože to s ní šlo s kopce, jak se lepila na ty Američany, takže jste udělal jediné dobře, jestli jste... hmm... ale nevíte, kam se odstěhovala?"

"Co to tady vykládáš za blbosti?" obořil se na něj domácí krajně nevlídně. "To sis ji měl líp hlídat dřív, frajírku..." V oku mu blesklo temným podezřením.

"Přišel sis to sem obhlídnout, co?" Pohledem sjel ke slovníčku, který Petr stále ještě držel v ruce. Byl nadepsaný tlustým černým fixem NĚMČINA.

"Ahááá, tak odtud vítr vane," ušklíbl se domácí. "Tak ty ses chtěl vydávat za Němce!"

"Ale ne... já opravdu jenom... kdybyste mi laskavě..." koktal Petr v rozpacích.

"Víš co, pojd'," usmál se domácí nečekaně. Petr nebyl schopen odhadnout, co se pod drsnou slupkou jeho chování skrývá. Snad přece jen pocítil záchvěv chlapské solidarity, zadoufal.

Domácí ho vedl dozadu do zahrady. Petr znova kýchl, zastrčil slovníček do kapsy kalhot a vylovil užmoulaný papírový kapesník. Obešli rodinný domek a vešli do kůlny, která stála na konci zahrady a kolem níž se ve výběhu, obehnaném drátěným pletivem, hrabaly slepice.

"Tady ve dřevníku mám nějaký věci, který tu po ní zůstaly," vysvětloval domácí Petrovi. "Jen se na ně koukni, třeba tam najdeš něco, co se ti bude hodit." Petrovi připadalo, že na něj dokonce spiklenecky zamrkal. Odemkl visací zámek na hrubých dveřích, sbitých z prken, a postrčil Petra do zešeřelého vnitřku kůlny. K Petrově zděšení zabírala skoro celý vnitřek hromada sena, kterým zřejmě domácí krmil králíky, za výběhem pro slepice alespoň Petr zahlédl nějaké zčernalé dřevěné kotce, v jakých králíci obvykle bydlí. Petr opět zuřivě kýchl.

"Koukej támhle," ukázal mu domácí do rohu, kde byla naskládaná nějaká prkna, pokrytá pavučinami a opřená o starou záchodovou mísu. Válela se tu také stará školní aktovka, miska od kočičího písečku - ta mohla skutečně patřit Dominice - a nějaké papíry. Petr se nad ně sklonil a snažil se v šeru rozeznat, oč jde.

Náhle se v kůlně ještě víc setmělo, jak domácí zavřel dveře a než se Petr stačil vzpamatovat, zaklapl zvenčí visací zámek. "Tak, frajere," zahalekal na něj škvírami v prknech, "pěkně se tady porozhlídni, dám ti na to dost času. A radím ti, nedělej tady žádnou rotyku, nebo hned volám policajty."

Petr přitiskl oko k díře po vypadlém suku a s otevřenou pusou sledoval, jak mužík přechází zpátky zahradou a mizí v domě.

Vrátil se k hromadě starých krámů, povalujících se v rohu kůlny. Divoce se rozkýchal a cítil, že ho začínají pálit oči. Dřepl si k harampádí, ale už za několik vteřin zjistil, že tu opravdu není vůbec nic, co by mu mohlo pomoci: jen staré zažloutlé časopisy a ta kočičí miska, která ho nalákala.

Vysmrkal se, odstrčil zaprášená prkna a zničeně se posadil na starou, prasklou záchodovou mísu.

Pak vytáhl z kapsy slovníček, ale zjistil, že v takovém šeru nedokáže přečíst ani písmenko. Kdepak, přece si nebude kvůli Madle ještě kazit oči.

Zapátral v paměti, zda by si mohl německá slovíčka alespoň opakovat bez sešitku. Nenapadlo ho však vůbec nic jiného než "himmelhergot" a "hilfe!" - ale dobře věděl, že křičet nesmí, protože ten povedený mužík by na něj okamžitě zavolal policii a udal by ho, že sem přišel loupit.

Znova kýchl a cítil, že mu oči začínají slzet, ale nevěděl, zda vzteky nebo působením těch nešťastných pylů.

*

Petr se večer dovlekl do své garsonky a cítil se opravdu úplně ubitý. Včera šel spát pozdě, protože ten příšerný Madlin domácí ho vypustil z té své zaprášené a zapylované kůlny až v deset večer, když se zřejmě šel sám uložit ke spánku. Na rozloučenou ještě vrčel cosi o pasácích, co si nedovedou ohlídat svoje holky, aby jim nezanášely, ale Petr už raději jen zarytě mlčel. Kupodivu vůči tomu potrhlému mužíkovi nakonec pociťoval skoro vděk, že ho vůbec pustil ven.

Na noc se pak nadopoval antihistaminiky, aby mu do rána trochu splaskl opuchlý nos a oči, ale to neměl dělat. Pilulky ho totiž dokonale otupily a utlumily, a přitom ho už v půl šesté ráno vzbudilo zvonění telefonu. Zmatený Petr se dozvěděl, že v Elektrorozvodech Hrdlořezy propukl požár!

A samozřejmě zrovna v tom patře, kde je (nebo lépe řečeno BYLA) Petrova kancelář. Ať okamžitě přijede. Teď jsou na místě hasiči, zřejmě je zničeno zařízení kanceláří a především veškerá výpočetní technika. Bodejť, uvědomil si Petr rozespale, to se přece dalo čekat. Určitě v tom má prsty Strana národního blahobytu. Teď, až půjdu po chodníku, mě vtáhnou do auta gorily, ozbrojené automaty, odvezou mě někam na skládku za město a tam mě oddělají.

S touto vyhlídkou tedy odešel do Elektrorozvodů Hrdlořezy. Cestou se nenápadně rozhlížel po podezřelých limuzínách s kouřovými skly a snažil se nechodit po okraji chodníku. Když šťastně dorazil do práce, bylo už po všem a zbývalo zjistit rozsah škod. Po kompromitujících materiálech byla samozřejmě veta, zato ho čekala nekonečná práce s vyplňováním nejrůznějších lejster pro policii, pojišťovnu a bezpečnostní techniky a s obnovováním provozu pracoviště. Celý den ho strašně bolela hlava a cítil se

jako praštěný palicí, ale hlavně pokořený a ponížený. Umiňoval si, že to takhle nenechá.

Ještě jednou mocně kýchl a pomyslel si, že po tak strašném a namáhavém dni potřebuje alespoň chvilinku skutečné relaxace. Aktivního odpočinku. Zapnul rádio, vyladěné na country stanici, a vytáhl krabici s figurkami Indiánů a kovbojů. Začal proti sobě na oranžovém kovralu rozestavovat dvě velká vojska, která spolu svedou krutý boj na život a na smrt.

Z rádia se linula píseň o starém farmáři Billovi a různých katastrofách, které ho v životě potkaly. Umřely mu slepice a pak krávy a utekla mu žena. "May mě vypekla, s naším poštákem mi utekla..." Taky jsem osamělej chlap, co životem jde nezlomenej dál, přemítal Petr a cítil hluboké bratrství se všemi těmi správnými drsňáky, kovboji, kamarády od táborových ohňů, co mužně přijímají rány osudu... byla v tom určitá útěcha a hned se cítil líp. "Tak stůj přece!" pobídl jednoho indiánského lučištníka s obrovskou čelenkou z orlích per, který se pořád kácel na koberec. "Nechce se ti do toho jít? Takovej statečnej bojovník? Co?" pokáral pestrou figurku a pečlivě ji vybalancoval. Vybavilo se mu dnešní odpoledne, kdy konečně pochopil, že proti všudypřítomné, neprodyšně uzavřené síti těch mocných, co drží spolu, prostě nic nezmůže. Z práce ho poslali na pochůzku do pojišťovny, a tak měl příležitost vtrhnout hezky začerstva do redakce nejznámějšího pražského večerníku a vysvětlit jim celý ten skandál - totiž jak to SKUTEČNĚ s požárem v jeho podniku bylo.

Sekretářka ho poslala za mladým redaktorem (ještě mu teklo mlíko po bradě, vzpomínal rozhořčeně Petr), který prý má tyhle věci na starosti. Petr se mu snažil vysvětlit, že ten oheň nevznikl náhodou ani z nedbalosti, ale v důsledku spiknutí vedoucích osobností Strany národního blahobytu, které ani nechce jmenovat, tak jsou vysoce postavené, a jejich poskoků z kulturněpolitické oblasti, kteří jim pomáhají utajovat zásadně důležité kompromitující materiály. Ten kluk se na něj díval, jako by byl nějaký šílenec, a skoro otráveně mu odpověděl, že podobných neověřených fám a dohadů dostávají denně spousty. Zprávu o požáru už zařadili, oficiálně je potvrzeno, že oheň byl způsoben zastaralým a naprosto nevyhovujícím elektrickým vedením. Jak jinak, ušklíbl se, když je to firma specializovaná na elektroinstalace, že? - Pokud by Petr ovšem byl ochoten své informace upřesnit, předložit důkazy a vysvětlit, jak k nim přišel, a taky mu nebude vadit, když v novinách uvedou jeho jméno, pak to samozřejmě bude úplně jiná káva.

Petr se vyděsil. Vysvětlil tomu redaktůrkovi, že Strana národního blahobytu má své dlouhé prsty všude, a on nechce skončit zalitý do betonu v základech nějaké rozestavěné milionářské rezidence. To tak! Ale přesto - zopakoval důrazně - by v novinách měli na tenhle šlendrián upozornit, aby si viníci uvědomili, že si nemůžou tak úplně dělat, co chtějí! Jeho trpělivost jednou přeteče, a pak... a pak ať se těší! Redaktor začal jevit známky netrpělivosti, omluvil se, že mu zvoní telefon, a vypoklonkoval ho ze dveří. Na rozloučenou mu ještě poradil, aby tedy celou věc ohlásil na policii, když nechce vystoupit v médiích.

Petr pochopil, že proti tomuhle všeobecnému spiknutí je bezmocný. Přece není žádný sebevrah! A ta zmije Renata mu s takovým klidem slíbila, že Madlu propustí! Teď už věděl, proč ji jeho vyhrožování nijak zvlášť nevzrušilo, ale co mu to bylo platné? Vypekli ho. I Madla ho vypekla, jako předtím Kamilka. Když o ní Madle z výchovných důvodů někdy vyprávěl, neprozradil jí, že mu Kamilka utekla s jeho nejlepším kámošem z fotbalové party Karlem. A vysmála se mu, že proti Karlovi prý vypadá jako moučnej červ! On! A moučnej červ! Zaplavil ho ukřivděný pocit. Dneska se rovný a poctivý chlap opravdu v životě nikam nedostane. Naštěstí se z rádia právě v té chvíli začaly jako na zavolanou linout zvuky hořké, leč povzbudivé písně Jana Nedvěda: "...zloba nelítostná a chytrá... a některý lidi horší než zvěř...", (co některý! většina! přisadil si v duchu Petr), "...život přináší nám všechny bolesti a rány...", (svatá pravda, přizvukoval Petr, jó, život není peříčko, díky, Honzo Nedvěde, teď vím, že v tom nejsem sám...)

Naplnil ho pocit spokojenosti. Ne, není na světě sám, kdo se musí neustále potýkat s křivdami a nespravedlností.

Tak, a teď zatroubíme do útoku, sdělil svým vojskům a uložil se tak, aby měl obličej v rovině koberce a aby před sebou spatřil rozlehlou žlutou prérii, sežehlou letním vedrem...

Ostatně jsem z toho vlastně vyšel dobře, řekl si v duchu, než se zcela ponořil do boje s rudokožci, ve skutečnosti bych měl mít radost, že se Madle nepodařilo navlíknout mi chomout. Na ženitbu jsem přece příliš mladý!

*

Squatteři si u vchodu do domu z improvizovali malý bar: na stěně tu visel vycpaný panák v malebných hadrech a velký arch balicího papíru s nabídkou levných bylinkových čajů. Madla s Lenkou si tady zalezly na lavici do kouta, upíjely čaj z citronové trávy a dojídaly zbytek pálivých luštěnin v Terryho stylu, které tu dnes Madla pro všechny ukuchtila. Madla tu měla s pikantními pokrmy dle Terryho úspěch, dařilo se jí sem zapadat i zjevově (dnes měla na sobě legrační barevné kšandy ze sekáče přes krátké černé tričko sahající jen pod řadra a plandavé černé kalhoty), ale čím dál jí bylo jasnější, že sem přece jenom vůbec nepatří. Cítila se sice trochu alternativně, ale ne zas TAKHLE alternativně. Pořád toužila proniknout do vlastního soukolí společnosti, pochopit, jak funguje svět velkého byznysu a velké politiky a všech ostatních "velkých" věcí, i když o jejich velikosti už měla své pochybnosti - zatímco sem, mezi lidi, kteří se spíš snažili napravovat různé křivdy a nespravedlnosti, které ten "velký" svět způsobil, se jí nechtělo zapadnout. Aspoň zatím ne.

"Už jsem si to vyjednala a zítra se tam přesunu," oznamovala teď Lence.

"Přijde mi, že ani nemám nárok bydlet ve squattu, když si holdám vydělávat v normálním zaměstnání a žít s těma týpkama, který vám připadají nesnesitelný."

"Já nikoho neodsuzuju," pokrčila rameny Lenka, "a pokud jde o to, co je normální... tak to je samozřejmě relativní." Snažila se, aby to neznělo jako výčitka. Ostatně kdo ví, kde Madla v životě skončí. Vedly tu spolu spousty dlouhých hovorů a věděly, že mají v podstatě stejnou touhu po poznávání

života, po nových zkušenostech.

Madla našla v jednom americkém baru vývěsku, že si nějaká anglická dívka přeje přenechat někomu na čtyři měsíce byt, protože na tu dobu musí odjet domů a pak se zase vrátí. To je ono, zajásala Madla a hned se s ní dohodla. Bude mít ten byteček na Žižkově úplně pro sebe, jen bude vybírat poštu a zalévat kytky a přijde jí to na stejné peníze jako bydlení na Ořechovce. No není to ideální? Měla sice důvod k radosti, ale doopravdy se rozveselit nedokázala, protože každá zmínka o bytech a bydlení v ní pořád probouzela vzpomínky na Terryho. Dá se sice říct, že se smířili, jenže co je to platné... "Zelenání je na tom teď kupodivu dobře," oznamovala jí Lenka, "takže mě chtějí na stálej pracovní poměr. Budu tam sedět osm hodin denně a dělat jim veškerou administrativu. Znamená to taky průměrnej plat... takže na tom začínám být skoro, jak ty říkáš, normálně. Ale stejně nevím, jestli jsem ráda. Víš, mám takovej pocit, jako by mi končily prázdniny. Chápeš. Začne ten šedivej, všední život... pořád jsem čekala, kdy to na mě dolehne. Třeba to bude zrovna teď."

Na obě padla teskná nálada, podtrhovaná tím, že v druhém koutě baru začal nějaký kluk tiše brnkat na kytaru. Třeba i to všechno s Terryem byly jen hezký prázdniny, napadlo Madlu, a teď... začne konečně ta všední dřina, ten tvrdej a nudnej život, o kterým pojednávají všechny ty obvyklý frázořivý stesky, život, co se s člověkem nemazlí, život, co není peříčko, život, co tě převálcuje a zbaví iluzí.

"Páni," řekla Lence, "představ si, že zrovna dnes mě něco takovýho napadlo. Dělalý jsme si s Adélou legraci z jedný reklamní kampaně, která přesvědčovala lidi ze střední třídy, víš, že musej mít auto minimálně se středním obsahem válců." A do smutných zvuků kytary začala procítěně recitovat: "Jsem občan ze střední třídy, jsem tak středně šťastný, můj pes, to je střední knírač, střední auto vlastním... A takhle nakonec obě dopadneme, uvidíš."

"To je teda chmura," řekla Lenka.

*

Madla nedůvěřivě koukala na e-mail, který poslal Terry jí osobně, a rozpačitě ho posouvala myší po obrazovce, aby se podívala na konec a pak zase na začátek. Co to má znamenat? Nevěděla, co si z toho má vybrat. Vypadalo to jako návrh na nějaký reklamní text, ale na co by ta reklama měla být? A má to přeložit, vyjádřit se k tomu nebo co jako? Anebo že by to znamenalo... to si skoro ani netroufla domyslet. Že by ten tajemný Vzorek byl -
Přečetla si to znova od začátku, už asi popáté:

Vzorek bude dodán na zkoušku bezplatně na dobu jednoho týdne, kdy ho můžete porovnávat s jinými obdobnými přípravky. Vzorek doporučujeme dobře utkat za asistence sudiček. Vzorek nesmí přijít do styku se: skinhedy, bramborovými šiškami s mákem, dukátovými buchtíčkami s krémem (nojo, uvědomila si Madla, to jsou dvě jídla, který Terry úplně nenávidí a nechápe, jak to ti strašní Češi můžou vůbec pozřít)... Naopak se doporučuje: synergické působení protějšku Vzorku, protože oba Vzorky se ideálně doplňují a vzniká zcela jedinečná a neopakovatelná směs neobyčejné kvality.. Ale to by přece mohlo znamenat, napadlo ji, že Terryemu

je stejně jako jí jasný, že se od sebe neměli vzdalovat a odtrhovat, i jemu to zřejmě připadalo jako něco jedinečného - ale je to vůbec možný? Opravdu prožíval to co ona? Ten pocit, že s nikým jiným mu není tak dobře a volně, a zároveň vřele a důvěrně? Ale proč jí v tom případě radši nenapsal, jestli tedy doopravdy přijede a kdy? A nemohla by to z někoho nějak nenápadně vytáhnout? Cha, to je k smíchu, ona, a bude se ptát na Terryho NENÁPADNĚ. Bude to nenápadný jak krumpáč v kapse, řekla si.

Nakonec tajemnou zprávu ukázala Adéle a ta okamžitě a bez mrknutí oka poslala do australského centra dotaz, zda do Prahy čistou náhodou nevyšlou Terryho, jelikož tu ve spěchu zapomněl různé své osobní věci (například jistou Madlu Císařovou, poznamenala přitom, ale ke vzkazu to už nepřipsala). A tak se Madla dozvěděla, že Terry se skutečně v prvním zářijovém týdnu v Praze objeví. Samozřejmě nejdřív propadla naprosté panice, vysmála se sama sobě za první myšlenku, která ji napadla - uklízet!!! - ale pak přece jen dovolila sama sobě cítit naplno radost a poddat se té naději. Nakoupila jeho oblíbené mňamky a pak už jen napjatě čekala, neschopná myslet na cokoli jiného.

*

Terry skutečně vynaložil všechnu svoji rafinovanost na to, aby přesvědčil šéfy australské pobočky, že musí nutně zajet na pár dní do Prahy a projednat tam osobně některé projekty. Když se s ním Madla znovu setkala, připadal jí trochu proměněný, jakoby cílevědomější a klidnější než v létě. A on tvrdil o Madle totéž; už prý nepůsobí jako nadšený nováček s rozzářenýma očima, ale jako sebevědomá kreativní pracovnice, která by se teď měla podívat do světa, zvýšit si kvalifikaci a rozhlédnout se, jaké má další možnosti k uplatnění. Což on sám hodlal konečně dělat také.

Jeho týdenní služební cesta se pomalu chýlila ke konci a Madla se snažila vychutnávat si každou vteřinu, protože teď už jasně věděla, že to všechno nebyl jen klam a mámení smyslů a že s Terryem může být opravdu šťastná. Vyhlédla z okna žižkovské garsonky, kterou teď obývala, ven na mokré dláždění ulice. Takhle to na podzim v Praze vypadá často a Terryemu je tu samozřejmě pořád zima. Dokonce zapnula wafky a teď se přesvědčila, jestli hřejí. Dominika, která se rozvalovala na židli hned vedle hřejících kamínek, zavrňela. Madla ji začala hladit po mourovatém kožíšku a Dominika se rozpředla. Terry měl dorazit každou chvíli, šel jenom se džbánkem na roh do hospody pro pivo, což byl zvyk, který se mu okamžitě strašně zalíbil. Dokonce se tak napůl skamarádil s výčepním a vždycky si s ním vyměnil několik slov v mezinárodní hatmatilce.

Pro Madlu byl tenhle týden dost náročný. V pondělí ráno přiběhla do práce skoro úplně první, hned po uklízečce, byla jako na trní a nemohla se na nic soustředit. Terry se objevil až kolem desáté a jen rychle zaběhl do jejich kanceláře. Madla se mu vrhla kolem krku a nemohla uvěřit, že je to opravdu on, teď měl na sobě oblek s kravatou, ve kterém vypadal tak nějak zvláštně roztomile, jako by to byla spíš karnevalová maska nebo zábavný divadelní převlek, ale podíval se jí do očí se zvláštní naléhavostí, až tak trochu zoufale - je to možný, říkala si, že by se trápil tak jako já a taky na tohle setkání tolik

čekal? Tak úpěnlivě, tak nepřičetně, tak duchem nepřítomně, tak z celý duše? Terry hned musel jít na poradou do accountu, ale asi za půl hodiny za ní zašel a zbytek dne strávili spolu. Madla mu s trochou rozpaků líčila, jak byla nešťastná, a on zase vysvětloval, jakou práci mu dalo zařídit si tuhle služebku. Potíž byla v tom, že po obědě Terryho přepadla strašná ospalost, trpěl časovým posunem a motal se jako v mrákotách, a tak ho Renata poslala s Madlou domů, aby se chudák trochu prospal, a spiklenecky na ni přitom zamrkala. Určitě pak bude chtít barvitě vylíčit, říkala si Madla, jak probíhalo znovushledání dvou od sebe odtržených milenců, ale on už i takhle usíná vestoje a určitě s ním nic nebude. Uložila Terryho na pohovku ve svém bytěčku a on skutečně okamžitě usnul, ale Madla byla stejně šťastná, zvláště proto, že Terry v agentuře oznámil, že nebude bydlet v hotelu, ale "u přátel", a to znamenalo u ní.

V deset večer se Terry probral a byl úplně svěží a přímo překypoval nadšením. Tentokrát se na sebe okamžitě vrhli, Madla mu teprve teď rozvazovala kravatu, kterou si předtím ani nesundal, rozepínala mu košili a dychtivě laskala a hladila jeho tělo, které jí bylo po tolik dlouhých dní odepřeno a na které si předtím ani nestačila zvyknout, teď to bylo zase úplně nové a přitom důvěrně známé, snad nikdy po něm netoužila tak silně a nenechávala se tak unášet vášní a láskou k němu, poddávala se mu, dobývala ho, hltala jeho tělo, které tolik milovala a tolik jí chybělo. Pak by byla nejraději usnula, ale zjistila, že Terry je plný energie a chce vyrazit do pražských ulic. Samozřejmě pokud možno do míst, kde je nenapadnou skini. Madla vypila supersilnou kávu, aby se trochu vzpamatovala, a chodili pak spolu nočními ulicemi centra, tam, kde ještě panoval ruch, nahlíželi do různých podniků, dvakrát se stavili na svažené víno, aby se zahřáli, vyprávěli si, co dělali a jak se jim stýskalo, a domů se vrátili až kolem třetí ráno, kdy už Praha byla úplně pustá, vylidněná a čím dál nevlídněji studená. Madle se teď už nechtělo spát vůbec, připadala si až trochu nepřičetně, tak hrozně vybuzeně, a Terry se cítil hodně podobně. Kolem čtvrté ráno si tedy udělali snídani, pak se ještě jednou milovali (říkej mi ty úžasný věty, který jsi mi posílal, hrozně mě vzrušují, žádala ho Madla, ty věty o vzorku a o sudičce), a pak si plánovali, co všechno během následujícího týdne podniknou. Další dny vypadaly podobně, až na to, že oba měli v agentuře spoustu práce s projekty, které Terry přivezl, a Terry se postupně přizpůsoboval zdejšímu časovému režimu. Madla byla nejzničenější asi po třech dnech, kdy prakticky skoro nespala, ale pak si Terry trochu zvykl a všechno začalo vypadat normálněji. Také počáteční opojení se přece jen trochu rozplynulo a Madle připadalo, jako by si teď oba vlastně náznakově zkoušeli, jaké by to bylo, kdyby spolu žili. Zatím to nemělo chybu. Madla zůstávala ponořená v těchhle příjemných vzpomínkách a pořád hladila Dominiku, až se kočka převalila na druhý bok a začala jí drápky do ruky. Znamenalo to, že už toho má dost. Vtom zarachotil klíč v zámku a objevil se Terry se džbánkem piva. Na sobě měl tlustou bundu, kterou tady museli narychlo kupovat, a starou popelářskou čepičku, kterou mu Madla zapůjčila (nosívala ji, když jí bylo asi patnáct) a kterou považoval za dobrou kamufláž,

jelikož v ní vypadal aspoň trochu jako Čech.

"Předposlední večer," řekl Terry teskně. "A zítra jdeme na večeři s Kate, Brianem a ostatníma. Kdy zase budeme spolu, sudičko?" podíval se jí do očí. Zbožňovala, jak ty jeho tmavé oči dokážou roztát do dojemného výrazu a získají tajemnou hloubku. S modrýma očima toho člověk nedocílí, pomyslela si.

"Udělám cokoli, abych byla s tebou, opravdu," řekla a v té chvíli to myslela doopravdy. Připadalo jí, že jí snad v životě nemůže na ničem záležet víc než na jeho blízkosti.

"Nevadilo by ti, kdybych ti zaplatil letenku?" zeptal se Terry opatrně.

"Nechtěla by sis udělat dva nebo tři týdny prázdnin v Austrálii? Stejně jsi žádnou dovolenou ještě neměla a kolem Nového roku je u nás hezky teplo, ne jako tady," zatvářil se komicky zhnuseně.

"Jestli by mi to VADILO? Samozřejmě by mi to nevadilo!" zajásala Madla, "to by bylo naprosto úžasný! Oslavy Nového roku na pláži!" rozpomněla se, co jí Terry vyprávěl o svém životě v Sydney. "Chci! Určitě chci!"

*

Zdeněk Císař si jako každý večer chtěl hezky v poklidu přečíst noviny. Postupně si však uvědomoval, že se nějak nemůže soustředit: jeho manželka dnes nezvykle dlouho a hlavně hlasitě a radostně hlaholila do telefonu.

"Marti, vyříd' Vildovi, že když do toho půjde, jsem ochotná to vyběhat na úřadech... ale musíme sehnat někoho na to účetnictví, třeba ať pro nás dělá jen na smlouvy, to by bylo beztak výhodnější... ano, jenže celková koncepce není ještě dost vymakaná... ale víš co, musíme si na to všichni sednout a sepsat si to. To je ono, hihi, brainstorming!"

Když konečně zavěsila, Zdeněk se po ní trochu nevrle a dotčeně podíval. "K čemu se to prosím tě chystáš?"

"Přece si zakládáme tu firmu. Jak jsme to sondovali, nějaký zakázky do začátku získáme, ale hlavně konečně uplatním, co dovedu! Strašně se na to už těším!"

Zdeněk zamrkal, jestli to není vlčí mha a jestli má před očima skutečně svoji ženu Zuzanu.

"Jak to, že ses se mnou o tom ani neporadila?" zeptal se jí s tlumenou, ironickou výčitkou. "Jednak tě asi budu muset aspoň zpočátku živit a jednak to může znamenat, že budeš od rána do noci v kanceláři, a co domácnost?"

Jak mu to začalo docházet, cítil se tak trochu ohrožený. Vždycky chtěl od života hlavně pořádek, přehlednost a klídek, a teď, když je Madla zřejmě definitivně z domu, žíví se sama a bydlí bůhvídkde, si Zuzana musí okamžitě zas něco vymyslet, jen aby ten kýžený klídek nikdy nenastal...

Zuzana přešla až k jeho gauči, celá se rozzářila pobaveným úsměvem a téměř slavnostně pronesla: "Ale já jsem ti to říkala, broučku. Nevzpomínáš si? Minulé úterý jsem se tě doslova zeptala, co bys tomu řekl, kdybych změnila místo a šla do soukromé firmy, která se teprve zakládá."

"Fakt? A co jsem ti řekl?" podívoval se Zdeněk.

"Zavrčel jsi něco jako 'dobře, dobře' a mávl jsi rukou. Bohužel jsem si to nenahrála, ale...", pokrčila rameny.

"Hm. Ale co když... co když tě bude řekněme Madla potřebovat? Ženský v tvém věku už se většinou staraj o vnoučata," upozornil ji taktně.

"Ale broučku," usmála se Zuzana ještě víc, až to působilo trochu neupřímně, "Madla je přece career woman a může si dovolit babysittery, ne? A navíc ten její momentální australský boyfriend přece vůbec nechce zakládat rodinu."

"Mluv laskavě česky, jo?" utrl se na ni Zdeněk nevrle. "A mimochodem, odkdy se ti Madla svěruje s tím, jakýho má zrovna kluka?"

Zuzana se posadila do křesla vedle gauče a vážně se na svého muže podívala. "Víš, já jsem si v poslední době začala všímat... jak se všechno kolem mě mění. A řekla jsem si, proč bych zrovna já o ty všechny příležitosti měla přicházet? Copak jsem tak stará a odepsaná?"

"Proboha," trhl sebou Zdeněk, "že ty sis našla nějakýho chlapa? Tohle je za celou tou firmou, co? Přiznej se!"

Zuzana se zasmála. "Takhle přesně to bylo za totáče. Za vším hledej chlapa. Nebo ženskou. Prostě nějaký poměr. Protože nic lepšího si člověk vymyslet ani nemoh. Ale dnes se otevřely úžasný nový možnosti, člověk může hledat svoji identitu..."

"Co to používáš za slova, propána? IDENTITU? Podívej se do občanky a hned budeš vědět, jakou máš identitu!" Zdeněk znechuceně zavrtěl hlavou.

"Asi ti ušlo," usmála se Zuzana ironicky, "že jsem se v posledních letech vlastně začala hrozně nudit a připadala jsem si nevyužitá. - Ne, tak to není. Vlastně jsem se nudila celý život, jenže jsem o tom nevěděla. A teď jsem se prostě rozhodla změnit zaměstnání a vyzkoušet si vlastní síly. Na tom přece není nic špatného."

Zdeněk se raději znova ponořil do mlčení. Zvedl noviny, ale příliš nevnímal, co hlásají titulky, které měl před očima. Je to jasné, říkal si, Zuzana měla vždycky sklony nasávat do sebe jako houba všechno, co je zrovna v módě, tak budu holt muset přetrpět i tohle. Konečně, utěšoval se, zatím nechává na pokoji aspoň moji identitu, tak jen ať má hodně vlastních starostí a práce a mě nechá hezky na pokoji. Snad se toho klídku nakonec přece jen dočkám.

*

Renatina matka odeslala děti do jejich pokojů a přísně jim nakázala, aby se učily. Pak naservírovala své dceři i sobě po večeři kávičko. Milošovi uvařila zdravotní čaj a nakázala mu, aby ho vypil, ačkoli to dělal jen s největším odporem. Raději však své tchyni (která byla o něco mladší než on sám) ustoupil. Musel s ní trávit v tomto domě celé dny a věděl, že by byla schopná udělat mu z života peklo, kdyby ji neposlechl.

"Tak, a teď vám chci něco povědět, milánkové," začala maminka rázně.

Renatě bylo okamžitě jasné, že se ocitla - obrazně řečeno - na koberečku, i když tady v jídelně měli módní a praktické dlaždice.

"Miloši!" řekla maminka pěkně nahlas, aby se zeť nemohl vymlouvat, že ji snad neslyšel. "Co to bylo s tím požárem v Elektrorozvodech Hrdlořezy? No co? Nevymlouvej se a pěkně mi to pověz, nebo bychom nebyli kamarádi!"

"Já za nic nemůžu, to oni... museli jsme se bránit... byli to diverzanti, nepřátelé režimu...", vysvětloval jí Miloš s vážnou tváří.

"Dobře," řekla maminka, která bystře pochopila, že do toho byl Miloš nevinně

zavlečen a že ho k tomu musela navést Renata. "Víš co, zbytek toho čajíčku už nemusíš dopít, běž si odpočinout do své pracovny, ano? My si tady s Renatkou ještě něco vyřídíme, ohledně domácnosti." Počkala, než se Miloš doštrachá s hrnkem do kuchyně ke dřezu a pak znova projde jídelnou směrem ke své pracovně. Jakmile se za ním zavřely dveře, zasyčela na Renatu: "Ty jsi mu nakukala nějaký nesmysly, co? Zneužila jsi toho starýho chudáka, jen abys měla jistotu, že ta věc s Dvorským nevyjde najevo! Ale já tě varuju, tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho -"

"Ale mami, já už jsem s ním stejně skončila," uklidňovala ji Renata. "Stejně byl hrozně nudnej, pořád mluvil jen o dětech a o tom, jak nemůže prosadit svý skvělý koncepcie privatizace železnic nebo čeho," výmluvně zívla.

"No dobře, dobře, jenže ty si za chvíli najdeš nějakýho podobnýho panáka! Nemůžeš se už konečně usadit a držet se jenom Koláře? Co ti s ním chybí, prosím tě? Nemůžeš takhle riskovat! S tím požárem jsi to už opravdu přepískla!"

"Nemohla jsem tušit, že to Miloš vezme tak zgruntu," hájila se Renata. "Jenže to víš, ty jeho kamarádi už počítačům moc nerozuměj, tak to radši vzali důkladně, no."

Matka vstala a hrozivě se nad Renatu postavila s rukama zkříženýma na hrudi.

"Slib mi," zahromovala, "že se už nikdy nezapleteš se žádným politikem! Nebo ti zarazím kapesné!"

To mohla skutečně udělat, protože Renata měla panickou hrůzu ze zacházení s bankovními konty, z daňových přiznání a všech podobných otravností, takže by v takovém případě byla bezmocná.

"A to ani nemluvím o tom, kde se vzaly peníze na tu reklamní kampaň!" rozčilovala se matka dál. "Z tvejh telefonátů jsem dobře pochopila, že je to dar od toho Milošova kamaráda, co mu Strana národního blahobytu přihrála tu tiskařskou firmu včetně výhodný půjčky! Už nic takovýho, říkám ti, že je to nebezpečný! S žádnými Milošovými kamarády se stýkat nebudeš! Jenom tě kazí! Je to špatná společnost!"

Renatě připadali hlavně otravní. Nebezpečí jí v zásadě nevadilo, to bylo alespoň vzrušující, ale především a nejvíc ze všeho chtěla žít příjemně. To znamená bez podobných scén.

"Ano, mami. Slibuju ti to. Už nikdy žádnýho politika, a nebudu se bavit s Milošovými kamarády," odříkala hezky pomalu a vážně, jako by stála na školním stupínku.

"No proto," řekla matka spokojeně. "Ostatně," mrkla směrem, kde před chvílí zmizel Renatin manžel, "nikdy nevíš, jakej režim ještě může přijít. A ještě ke všemu se nám rozbilo zrcadlo a to znamená sedm let neštěstí, tak si dej ztracepeně pozor!"

"Ano, mami," hlesla Renata zkroušeně a dopila kávu. Koneckonců, pomyslela si, na světě běhá spousta daleko zajímavějších mužů než jsou politici. Když si člověk vezme třeba tu Madlu Císařovou, jak si užívá s tím svým Australanem. Teď tam poletí na prázdniny. Cizinci! Cizinci jsou tak strašně sexy. Škoda, že Brian už tady splnil své úkoly a před týdnem se vrátil do USA ke své rodině.

Rozhodla se, že musí zase víc chodit na různé společenské akce a trošinku se porozhlédnout, jaké se v poslední době v pražské společnosti objevily cizokrajné přírůstky.

*

Sydney, na Nový rok, polední siesta - představ si, že tu máme asi třicet stupňů ve stínu!

Milá Lenko!

To je skvělý, že máte v Zelenání taky e-mail. Jestli budeš mít čas, napiš mi, jak se má Dominika, a vyřid' jí ode mě kočičí pozdrav: MŇAU! Doufám, že s bytem je všechno v pořádku a že tam budeš moct zůstat, dokud se ta Angličanka nevrátí. Vzpamatováváme se z divoký oslavy Silvestra na pláži, takže mám trochu kocovinu, ale radovánky brzo skončí a vrhám se do práce. Nakonec jsem moc ráda, že mi tuhle půlroční stáž hradí agentura a nemá mě tady na krku chudák Terry. I když je to s ním super. A i když si pořád nedovedu tak docela představit, že převezmu po Renatě tu funkci kreativní ředitelky český pobočky. Ale co, nejlepší je prostě se do všeho vrhnout po hlavě, že jo?

Mimochodem, nevíš, jak se daří Renatě jako hvězdě v tý nový komerční televizi? A jak to vypadá s jejím vztahem víš s kým - s tím anglickým mediálním magnátem, jak se sakra jmenuje - co ji tam prosadil? Doufám, že jí všechno vychází tím nejlepším možným způsobem, protože bych samozřejmě nechtěla, aby se Renata vrátila k nám do agentury a mně by s tím mým postupem sklaplo! Bylo to od ní ovšem fantastický, že navrhla na svoje místo mě a ne třeba Davida! Ale s tímhle tě už nebudu unavovat. Terry tě pozdravuje a ptá se, jestli pořád ještě bojuješ za lepší svět. Doufá, že jo! A já vlastně taky; časem se třeba ještě ráda přidám. Ale kdoví, jak s náma se všema ten život bude ještě zamávat, žejo? V týhle minutě ale můžu říct, že jsem šťastná. A to je hlavní.

Přeju ti do novýho roku spoustu radosti!

Madla